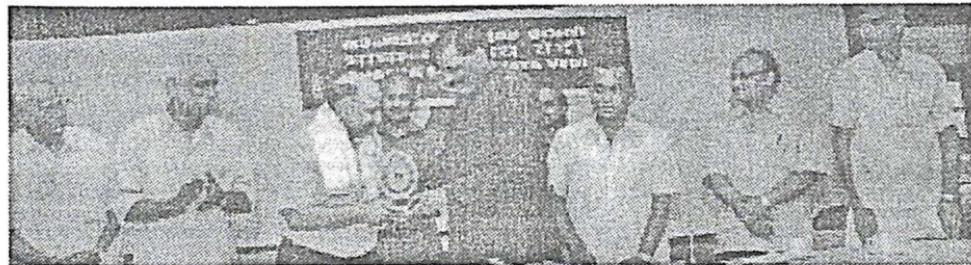

കബന്ന കാളവൃദ്ധി

47

ഹെബ്രൂവരി-ഏപ്രിൽ 2010

ഭാഷാ സമര്യ പുതിയകാരം വിതരണം ചെയ്യു

ഒരു ദശാസ്ത്ര സംബന്ധിച്ച മാനസിക വിഷയ സംബന്ധിച്ച കാര്യക്രമ അനുഭവം ഉണ്ടോ? എൻഡീ പരിശീലനപ്രസ്താവനം, ഓരോ ജീവനം ഒരു കാര്യക്രമ അനുഭവം ചെയ്യുന്നതാണ്. അതുകൊണ്ട് അനുഭവം പരിശീലനപ്രസ്താവനം ആ കാര്യ അനുഭവം ആണ്. അതുകൊണ്ട് അനുഭവം പരിശീലനപ്രസ്താവനം ആ കാര്യ അനുഭവം ആണ്. അതുകൊണ്ട് അനുഭവം ആ കാര്യ അനുഭവം ആണ്.

ഈ പരിശീലനപ്രസ്താവനം കേരള മരി വിഭാഗം, കേരള സാമ്പത്തികമന്ത്രാലയം നിർവ്വഹിച്ച ഒരു പരിശീലനപ്രസ്താവനം ആണ്; ഇത് മരി വിഭാഗം നിർവ്വഹിച്ചു, ആ കാര്യ അനുഭവം ആ കാര്യ അനുഭവം ആണ്. അതുകൊണ്ട് അനുഭവം ആ കാര്യ അനുഭവം ആണ്. അതുകൊണ്ട് അനുഭവം ആ കാര്യ അനുഭവം ആണ്.

ബോർഡുടെ ബന്ധാഹാരി രാഖപ്പിയാഥാം -വിഭൂതി നാശയണ്ണ റായ്

തൊഴിലധിക്കിൽവിദ്യാഭ്യാസവും തൊഴിൽ വിദ്യാഭ്യാസവും

ബുദ്ധചരിതം ആട്ടക്കമെ

നന്നങ്ങാടികളിലെ സുക്ഷ്മ ശ്രൂതികൾ
തലവെട്ടിച്ചേക്കാ

എം.പി. പരമേഖ്യൻ

കെ.പി.ശക്രൻ

കെ.എം. നഘ്രേം

എം.ആർ. രാഖവാലിയൻ

കേരള കാർഷിക വികസന ബോർഡ്

(എൻ വി കൃഷ്ണവാരിയർ സമാരക ട്രസ്റ്റിന്റെ മുഖ്യപത്രം)

പുസ്തകം 12

ലക്കം 3

വില 15 രൂപ

ചീഫ് ഏധിറ്റർ	ഡോ.എം.ആർ. രാജവവാരിയർ
മാനേജിൽ ഏധിറ്റർ	സ്റ്റ്രോമി. കെ. ഗോപാലകൃഷ്ണൻ
എക്സാക്യൂട്ടീവ് ഏധിറ്റർ (ബാണാറി)	എം.എം.സചീരൻ
എധിറ്റർമാർ	കെ.വി.രാമകൃഷ്ണൻ കെ.പി.ശങ്കരൻ കെ.പി.മോഹൻൻ
ബുക്ക് ഡിസൈൻ	ലാലി പ്രഭാത്
കവർ ഡേസിൽ	പ്രസാദ്

എൻ വി കൃഷ്ണവാരിയർ സമാരക ട്രസ്റ്റ്

(രജി.440/92)

കോട്ടയ്‌ക്കൽ - 676 503

കവനക്കാമുഖിക്കു പുരസ്കാരം

ഭാഷാ സമന്വയവേദിയുടെ 2009-ലെ മാധ്യമ പുരസ്കാരത്തിന് കവനക്കാമുഖി അർഹമായി. ഏറ്റവും കുടുതൽ മറ്റു ഭാഷാരചനകൾ വിവർത്തനം ചെയ്ത് പ്രസിദ്ധീകരിച്ച ആനുകാലികം എന്ന നിലയ്ക്കാണ് പുരസ്കാരം ലഭിച്ചത്. കോഴിക്കോട് അളക്കാപുരി ഓഡി ദോറിയത്തിൽവെച്ചുനടന്ന ചടങ്ങിൽ, കവനക്കാമുഖിക്കുവേണ്ടി, എഡിറ്റർ കെ.വി. രാമകൃഷ്ണൻ പുരസ്കാരം ഏറ്റുവാങ്ഗി.

കവനക്കാമുഖി

തന്ത്രജ്ഞൻ

അറ്റപ്രതി - 15.00
വാർഷിക വർഷിസംഖ്യ - 60.00
(വിഭ്രംതം - 15 ഡോളർ)

എൻ വി കൃഷ്ണവാരിയൻ സ്ഥാരക ട്രസ്റ്റ്
(രജി.440/92)
കോട്ടയ്‌ക്കര - 676 503

ഉള്ളടടക്കം

കത്തുകൾ 6

മുൻകുറി 7

ലേവനം

തൊഴിലധിഷ്ഠിതവിദ്യാഭ്യാസവും 9 എം.പി. പരമേഖൻ
തൊഴിൽ വിദ്യാഭ്യാസവും

ബുദ്ധചരിതം ആട്ടക്കമെ 27 കെ.പി.ശങ്കരൻ

നന്നങ്ങാടികളിലെ സുക്ഷ്മ 39 കെ.എം. നഥപ്രസൻ
ശ്രൂതികൾ

സ്വയംകൃതാ(നാ)ർത്ഥങ്ങൾ 89 മുകുന്ദൻ മാനോക്കൻ

നാടകം

തലവെട്ടിച്ചേകം 50 എം.ആർ.രാഹവധാരിയർ

കമാ

ങ്ങു ജീ.സി.ബി ശുചീകരണ പാഠം 85 പി.എൻ.വിജയൻ

കവിത

പ്രതീക്ഷയുടെ വാതിൽ 26 സി.എ. വാരീയർ

സമർപ്പണം 49 നെല്ലിക്കെൽ മുരളീധരൻ

സർഗ്ഗം 84 വി.ഗീത

വിഷമപ്രശ്നം 90 എറമ്പ്പുർ ടി. മുഹിജ്

ദഹത്യം 91 മാട്ടേരി അശോകൻമൻ

മാണത്തുപോകുന്ന മലയാളം 93 ചാണ്ഡിപോൾ

വായനമുറി 95 എം.എം. സചീവൻ

സി.എ. വാരീയർ

.....കത്തുകൾ

പ്രിയപ്പേട്ട റാമകൃഷ്ണൻ സാർ,

കവനക്കുമുഖി നമ്പർ 46, ജനുവരി 2010-നാലഞ്ചുവിവസംമുന്പ് കിട്ടി; വായിച്ചുവരുന്നു. അതിലെ ഒരു ലേവനം ‘എന്നാണ് സംസ്കാരം’ എന്ന ഉപശീർഷകത്തോടുകൂടിയത് (പുറം 25) എൻ്റെ ശ്രദ്ധയെ വിശ്വേഷാൻ ആകർഷിച്ചു. ‘എന്നാണ് സംസ്കാരം’ എന്ന ചോദ്യത്തിന് ഒരു നിർവ്വചനരൂപത്തിലുള്ള ഉത്തരമാണല്ലോ അനുയോജ്യം. എൻ്റെ പരിമിതമായ വായനക്കിടയിൽ എങ്ഞാം തങ്ങിനിന്നിരുന്ന ഒരു വണിയിക ഓർമ്മയിൽ വന്നു. രണ്ടുവിവസം തിരഞ്ഞെടു ആ പുസ്തകം കണ്ണടത്തി. അതിലെ പ്രസക്തഭാഗം താഴെ ചേർക്കുന്നു.

“സംസ്കാരം എന്നാൽ ഒരു സമൂഹം ഒരു തലമുറയിൽനിന്നും അടുത്ത തലമുറയിലുക്ക് കൈകമാറുന്ന സാധനങ്ങൾ, ആരാധനകൾ, പ്രതീകങ്ങൾ, വിശ്വാസങ്ങൾ, മതനാഭാവങ്ങൾ, മുല്യങ്ങൾ, സാമൂഹ്യം വരങ്ങൾ എന്നിവയുടെ സമഗ്രസ്ഥായിക്കുന്നു.”

ഈ നിർവ്വചനം പ്രസിദ്ധീകൃതമായിരിക്കുന്നത് യുണിസ്കോളുടെ ആദിമുദ്രയുടെ ഓറിയന്റ് ലോംഗ്‌മാൻസ് പ്രസിദ്ധം ചെയ്തിരിക്കുന്ന ‘ട്രബീഷണൽ കൾച്ചറൽ ഓഫ് സഹത്ത്-ഇന്റർ ഏഷ്യ്’ എന്ന ശന്മതിൽ, യുനെസ്കോ ക്രോണിക്ലിംഗ്സ് മെയ് 1959 ലക്കുത്തിൽ ആകുന്നു. എന്നാനിതുവായിച്ചുത് ശ്രീരംഗനാധാന്ന സ്വാമികളുടെ പ്രഭാഷണ ലേവനസമാഹാരമായ ‘മാറുന്ന സമൂഹത്തിന് അനിവാര്യമായ ശാശ്വതമുല്യങ്ങൾ’, ശ്രീരാമകൃഷ്ണമംം, തൃശ്ശൂർ പ്രസിദ്ധീകരണത്തിന്റെ ഒന്നാം വാല്യത്തിലാണ്. ‘കവനക്കുമുഖി’യിലെ പ്രസ്തുത ലേവനം വളരെ നന്നായിട്ടുണ്ട്. ചിന്താദ്രീപകമാണ്. ആനുകാലികപ്രസക്തമാണ്. നാശം ഓരോരുത്തരേയും പ്രത്യുക്ഷമായോ പരോക്ഷമായോ ബാധിക്കുന്നതുമാണ്.

സന്ദേശം

കെ.ആർ. റാമകൃഷ്ണൻ

പ്രിയപ്പേട്ട റാമകൃഷ്ണൻ മാഷ്കർ,

പുതിയലക്കം വളരെ ശ്രദ്ധയായിരിക്കുന്നു. അതിലെ ഇടയ്ക്കുറിക്കുറിപ്പുമുതൽ കവിതകളാഴികെ എല്ലാ വിഭവങ്ങളും ഗംഭീരം. ലേവനങ്ങൾ മാത്രമല്ല, മറ്റു പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങളിൽ അപ്രത്യുക്ഷമായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന പുസ്തകവിചാരങ്ങൾപോലും വളരെ കന്പ്പേട്ടവയാണ്. മുകുന്നേൻ കമ്പോലും വിശ്വേഷംായിരിക്കുന്നു. സംസ്കൃതപദ്ധതിലും

(ശ്രീഷ്ഠം പേജ് 98...)

(മുൻകുറി)

കാലം നല്കുന്ന മുന്നറയിപ്പുകൾ.....

എം.എം.സചീറനൻ

'അമ്മ' പറയുന്നത് ശരിയാണ്. എത്രൊരു സംഘടനയ്ക്കും ചില നിയമാവലികളും അച്ചടക്കസംബന്ധങ്ങളും കൂടിയേ കഴിയു. അവ ലംഗ്വിക്കുന്ന അംഗങ്ങൾക്കെതിരെ നിലപാട്ടുക്കേണ്ടതായി വരും. ചില പ്രോശ് അന്തരം അംഗങ്ങളെ സംഘടനയിൽനിന്ന് പുറത്താക്കേണ്ടതായും വരും. സംഘടനയുടെ നിയമങ്ങളും ചട്ടങ്ങളും, രാജ്യത്തിന്റെ ഭരണാല ടന്റെ പൊതുനിയമങ്ങൾക്കും എത്രിരാവരുതെന്നുമായം. ആ അർത്ഥ ത്തിൽ തിലകൻ എത്രവലിയ നടന്നാണൊക്കിലും 'അമ്മ' എന്ന സംഘടന യുടെ അച്ചടക്കം ലംഗ്വിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അദ്ദേഹത്തിനെന്തിരെ നടപടിയെ ടുക്കാനും സംഘടനയുടെ ഭൂരിപക്ഷം പേര്ക്കും ശരിയെന്നുതോന്നിയാൽ അദ്ദേഹത്തെ സംഘടനയിൽനിന്നു പുറത്താക്കാനും 'അമ്മ'യ്ക്ക് അധികാരമുണ്ട്. വി.എസ്. അച്ചുതനാനന്ദം പിന്നൊയ്യ് വിജയനും എത്രിരെ മാർക്കസിസ്റ്റുപാർട്ടി അച്ചടക്കനടപടി കൈകൊള്ളുന്നതുപോലെയോ, കെ. മുരളീധരനെ കോൺഗ്രസ്സിലേയ്ക്ക് തിരിച്ചെടുക്കാതിരിക്കുന്നതുപോലെയോ ഒക്കെ മാത്രമേ അതിനെ കാണേണ്ടതുള്ളൂ.

പക്ഷേ, എത്രക്കിലും ഒരു സംഘടനയിൽനിന്ന് പുറത്താക്കുന്ന തോടെ ഒരു മനുഷ്യന് തൊഴിലെടുത്തുജീവിക്കാനുള്ള അവകാശംകൂടി നഷ്ടമാകുന്നു എന്ന അവസ്ഥ വരുന്നത് തികച്ചും ജനാധിപത്യവിരുദ്ധമാണ്. ഒരു പാർട്ടിയിൽനിന്ന് പുറത്തുപോകുന്നവർക്ക് ആവശ്യമനും തോന്നിയാൽ മറ്റൊരു പാർട്ടിയിൽ ചേർന്നു പ്രവർത്തിക്കാനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം ഇന്ത്യൻരണ്ടായാ അനുവദിക്കുന്നുണ്ട്. ആ സ്വാതന്ത്ര്യം നിഷ്യിച്ചുകൊണ്ട് വ്യക്തികൾക്ക് ഉത്രുവിലക്കേരിപ്പെടുത്തുന്ന സംഘടന ഫാസിറ്റുസംഘടനയാണെന്ന് പറയേണ്ടിവരും. എഴുത്തുകാരുടെ ഒരു സംഘടന എം.ടി.യോടോ മുകുന്ദനോടോ ഇന്നി മേലിൽ എഴുതാൻ പാടില്ല എന്നു പറയുന്നതുപോലെ, അവരുടെ രചനകൾ പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്ന മാധ്യമങ്ങളുമായി തങ്ങൾ സഹകരിക്കുകയില്ല എന്ന് ശാംഖം പിടിക്കുന്നതുപോലെയുള്ള ഒരു അഴുംലമാണ് ഇപ്പോൾ തിലകനോട് ചെയ്തു കൊണ്ടിരിക്കുന്നത്. ഇങ്ങനെന്നെല്ലാവസ്ഥ ഒരു ജനാധിപത്യരാജ്യത്ത് ബെഞ്ചു പൊറുപ്പിക്കാൻ പാടില്ലാത്തതാണ്. ഇതേക്കുറിച്ചാക്കേ അഭിപ്രായം പറയാൻ സിനിമാലോകത്തിന് പുറത്തുള്ളിവർക്ക് അവകാശമില്ല എന്ന് കരുതുന്നവരുടെ ബുദ്ധിശൃംഖല ചിരിച്ചുതള്ളുകയേ നിവൃത്തിയുള്ളൂ.

‘..என்னைச் சூரியேயெனும் தொழில் முடக்குவனில்லை, ஆற்காலை விலக்கல் ஏற்பெற்றுத்துவனில்லை..’ என்னாகெயொள்வது வாரம். வாரிக்குவனவர்க்கும் வாரம் கெட்டுகிழ்க்குவனவர்க்கும் அளியால், மலத்தில் தொழில்வில காலன் ஸங்கீர்ணத் தீவிரமான ஒரு நிலை விடும் போது வாரிக்குவனத்தில் கெட்டுவெக்குவனதில் வலிய அல்லது மொழுமில்லை. ஸங்கீர்ணத்தை தொகையுமாயி சுற்சுப்பெய்த தன்களைப் பிரச்சின பறிஹரிச்சுதைக்காண்டும் காருமில்லை. ஒரு பிரச்சினங்களைக்க தீர்க்க நாலை ரூபுகேசு திலகன் ‘அம்ம’ யுடை பிரஸ்தியள்ளாயாலும் ஒதுக்கை ஸங்கீர்ணம், ஏரு பகேசு மரைதைகிலுமொரு கலாகாரனோ கலாகாரிகோ ஏற்றிருக்கிறார்கள். ஒரு விஷயத்தை, கேவலம் ரளேஷனமுனோ வழக்கிக்கூற்றுமிலும்ஒலி தற்கால் ஏற்கும் அவசியத்தின்கீர்க்க மோசிப்பிச்சு, ஜானிப்பதிஸங்கமத்தினர்க்கு பிரச்சின ஏற்கும் நிலத்தில் பறிஶளிக்கானும் அதிகமான பார்க்கானும் நாலை தழுவாரா கேள்கிறீர்க்குவனா.

ହୈପ୍ରୋଟିରୀ ଫିଲିଂ ଚେଷ୍ଟାର୍କ୍‌ରେ ମର୍ଦାରୁ ଉତ୍ତର ବିଲକ୍ଷ! ସିନିମା ନଟଙ୍କମାରୁଂ ଶାସନକରୁଂ ହୈନିମେଲିତି ଚାଲିଲୁକଣ୍ଠିତ ମୁଖ କାଣିକାଙ୍କ ପାଟିଲ୍ଲିପୋଲୁଣ...!! ଏତେବୁନ୍ଦି ମେଲାଯିଲୁଣ ରେରେଯାରୁ ସଂଘଟନ ମାତ୍ର ମାଯାଙ୍କ ଅତି ସଂଘଟନଯୁଦ ପ୍ରଵର୍ତ୍ତନକଥିରେ ଏକାଧିପତ୍ରପରବୃଂ, ମାସିନ୍ଦ୍ର ରୌତିଯିଲ୍ଲିଜିତୁଂ ଆକୁଂ ଏଣ ପଲିଯ ସତ୍ୟତିଲେଯକାଙ୍କ ସିନିମା ଲୋକରେତେ ବିବାଦଙ୍ଗରେ ବିରତ୍ତଚ୍ଛ୍ଵାଙ୍କୁଣାନ୍. ଅତି ଆରତମରତିରେ ହୈ ତରକଳ ନାହିଁବାରୁମାଙ୍କ. ଅନ୍ତର୍ଭାବରେ ରାଷ୍ଟ୍ରିୟମିଲ୍ଲ ଏକାଙ୍କାଙ୍କ ‘ଆମ’ ଯୁଦ୍ଧ ଭାବାଧିକର୍ତ୍ତା ଅବକାଶପ୍ରଦାନ କରୁଥିଲେ, ଅତୁତନେବାଯାଙ୍କ ଅତି ସଂଘଟନଯୁଦ ପରିମିତିରୁଂ ପରିହାରି କରୁଥିଲୁଣ୍ଣ. ଅଂଶଙ୍ଗରେ ଏହି କୁରିବାଳେଙ୍କିଲୁଣ୍ ‘ଆମ’ ଯୁଦ୍ଧ ‘ ମେହମକରୁଣ୍ ଫିଲିଂ ଚେଷ୍ଟାର୍କ୍ ରୂପୀଙ୍କ ରୂପୀଙ୍କ ମେଲାକଣ୍ଠିତ ଅବତ୍ୟକକୁ ବେଳେଇୟାରୀ ବେଳେଇୟାରୀ ସଂଘଟନକଲ୍ପନାକରୁକ. ଅଶ୍ୟାପରମାୟୀ ଯୋଜିତ୍ତାପୋକାଙ୍କ କଞ୍ଚିତ୍ତାତର ବରକରୁଂ, ଅତମାତ୍ରିମାନଙ୍କ ପଣ୍ଡାପ୍ରଦୂତତାରେ ତୋରିଲେନ୍ଦରତାଜୀବିକାଙ୍କୁ, ଅଭିନ୍ୟାଂ ଏଣ ସର୍ବାତମକପ୍ରବର୍ତ୍ତନକଥିରେ ତୁକରିନ୍ଦାନକରନ୍ତାଙ୍କୁ ଉତ୍ତର ଜାଗାଧିପତ୍ରାବକାଶଙ୍ଗରେ ସଂରକ୍ଷଣକାର୍ଯ୍ୟରେ ଉତ୍ତରାବୁଦ୍ଧିକାରୀଙ୍କ ଉତ୍ତରାବୁଦ୍ଧିକାରୀଙ୍କ.

ଉର୍ଦ୍ଧ୍ଵାବଙ୍ଗାପକରଣଙ୍କୁଟ ଉତ୍ତମମୂଳ୍ୟରେ ପୋତୁଥିଲାମନ୍ତର
ଅତିର୍ଯ୍ୟକରୁଣାବୁଦ୍ଧିରୁ, ଅତି ସମ୍ମହତତିରେ ତୋଷିଲାହିବର୍ଯ୍ୟ ଗେତୁତୀରେ କୋଡ଼ି
କବୁକରୁଣ ଚେତ୍ୟାନ ଏରୁ ନାହିଁ ନାଲେଖୀ ଅରୁଣ କମ୍ପ୍ୟୁଟରିଲ୍ୟ ମାନିପେଣ୍ଡାର
ସପକ୍ଷର କଣତ. ସାଂସ୍କାରିକମାତ୍ର ଉତ୍ତମତ୍ୟ ପ୍ରାପିକାରତ ତୋଷିଲା
ଛିବର୍ଯ୍ୟରେ କର୍ତ୍ତାଙ୍କ ଅଧିକାର ଲାଭିପ୍ରାପ୍ତ ଅତି ଏଣେଗେଯାଙ୍କ ମାତ୍ର
ସତତିଲେଯକର୍ତ୍ତାଙ୍କ ନୟିକବୁକ ଏକତ୍ରି ମୁଲପେଦିଶ୍ୱାଗରିର୍କବୁନ ଉତ୍ତମ
ଗୋଟିଏଙ୍କ ସିନିମାଲୋକରତ ସଂଭବିକବୁନାନ. ଅତି ଆରମ୍ଭତତିରେ କାଳି
ନଳକୁଣ୍ଠାରୁ ମୁନାରିଯିପୁକୁରିଯାଙ୍କ ଲ୍ଲା ବିବାହଙ୍କରି....

തൊഴിലധിഷ്ടിതവിദ്യാഭ്യാസവും തൊഴിൽ വിദ്യാഭ്യാസവും

എ.പി.പരമേഖൻ

വിദ്യാഭ്യാസം എന്ത്? എന്തിന്?

മനുഷ്യഭൂണത്തിന്റെ ഒപ്പതുമാസത്തെ വളർച്ചയുടെ വിവിധലട്ട് അളവുടെ ചിത്രങ്ങൾ കണ്ടിട്ടുള്ള ഏതൊരാളിയും അതഭൂതപ്പെടുത്തുന്ന ഒരു ദൃശ്യം കാണാം. 350 കോടി കൊലങ്ങളിലൂടെയായി നടന്ന ജീവിപ

രിംഗാമത്തിന്റെ ചർത്രം ഒമ്പതുമാസം കൊണ്ട് ആടിത്തീർക്കുന്ന ഒരു ചീത്രം. പിറന്നുവീണ കുണ്ടൽ അപ്പോഴും ശരിക്കും ഒരു ‘മനുഷ്യൻ’ ആയി കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. അതിന് രണ്ടു കാലിൽ നിൽക്കാൻ പറ്റില്ല, ഓടാൻ പറ്റില്ല, സംസാരിക്കാൻ പറ്റില്ല, കൈകൊണ്ട് കരുക്കൾ ഉപയോഗിക്കാൻ പറ്റില്ല, ഓന്നും പറ്റില്ല. പിന്നുയും ഓന്നു രണ്ടു വർഷംകൊണ്ടേ ഈ പരിംഗാമച രിത്രം ആടിത്തീരുള്ളു. അപ്പോൾ ആ കുട്ടി എത്തിനിൽക്കുന്ന ഐട്ടം പ്രാചീനഗിലായുഗത്തിലെ മനുഷ്യന്മേരതാണ്. ആഫ്രിക്കയുടെ കിഴക്കു ഭാഗത്ത് കെന്നിയയിൽ ഉള്ള തെക്കുവടക്കു നീംബുകിടക്കുന്ന ‘റിപ്പട് വാലി’ എന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെടുന്ന ഒരു താഴ്വര ആയിരുന്നു ഈ ആദിമമു ഷ്യരൂപ വിഹാരരംഗം എന്നാണ് പരക്കെ അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്. ഏ താണ്ട് ഓന്നര-രണ്ടുലക്ഷംകൊല്ലം കാലത്തേതാളം അതായിരുന്നു മനു ഷ്യരൂപ നാട്. മറ്റൊരു മനുഷ്യരൂപങ്ങായിരുന്നില്ല. അതിനിടക്ക് ‘ബോഷ കൾ’ വികസിച്ചു; തീ ഉണ്ടാക്കാൻ പറിച്ചു: അബ്യും വില്ലും കൂത്തവും ഉണ്ടാക്കാൻ പറിച്ചു, കേഷ്യേഖ്യമായ പഴങ്ങളെല്ലാം കിഴങ്ങുകളെല്ലാം അല്ലോ തവായിൽനിന്ന് വേർത്തിരിച്ചു മനസ്സിലാക്കാൻ പറിച്ചു, മുഖങ്ങളെ ബേദ ധാടാൻ പറിച്ചു; മീൻ പിടിക്കാൻ പറിച്ചു: എന്നാൽ, പതുക്കെപ്പെട്ടുകൈ യാണകിലും, മനുഷ്യരൂപ എല്ലാം വർദ്ധിച്ചപ്പോൾ, അവിടെ കിട്ടുന്ന ഭക്ഷണം മതിയാകാതായി. കുംഭപേര് ആ താഴ്വരയിൽനിന്നു പുറത്തു കടന്ന് വടക്കോട് നീങ്ങി. എതാണ്ട് 50000-60000 കൊല്ലം മുമ്പായിരുന്നു ഈത്. ഒരു മഹാപ്രയാണത്തിന്റെ തുടക്കം. ഈ പ്രധാണം ശാഖവോപശാ വകളായി പിരിഞ്ഞ് എതാണ്ട് നാൽപതിനൊരിം കൊല്ലംകൊണ്ട് എല്ലാ ഭൂവണ്യങ്ങളിലും അവർ എത്തി. ഇന്ത്യയിലേക്ക് നമ്മുടെ പുർവ്വികൾ എത്തിയത് രണ്ടു തരംഗമായാണ്. ആദ്യത്തേത് എതാണ്ട് 30000 കൊല്ലം മുണ്ടു, രണ്ടാമത്തേത് എതാണ്ട് 11000 കൊല്ലം മുണ്ടു. മനുഷ്യരൂപ ജീവി തരീതിയിൽ അപ്പോഴും കാര്യമായ മാറ്റമെന്നും വന്നിരുന്നില്ല. എതാണ്ട് 10000 കൊല്ലം മുണ്ടു മധ്യഗ്രാഹിയുടെ കിഴക്കും വടക്കും തെക്കുമായി കിടക്കുന്ന പ്രദേശത്ത് കൃഷി കണ്ടുപിടിക്കെപ്പെട്ടു. പിന്നീട് മറ്റു പ്രദേശങ്ങളിലും കണ്ടുപിടിക്കെപ്പെട്ടു. മാനവജാതിയിൽ ജീവിതത്തിൽ വിസ്തൃത രമാധ ഒരു മാറ്റമാണ് അത് വരുത്തിയത്. മനുഷ്യർ നാടോടിത്തം അവ സാന്നിപ്പിച്ചു. സ്ഥിരതാമസക്കാരായി. ശ്രാമങ്ങളും നഗരങ്ങളും രൂപപ്പെട്ടു. കൃഷിയോടൊപ്പം വ്യവസായം വളർന്നു. പ്രാചീനഗിലായുധങ്ങളിൽനിന്ന് മെച്ചപ്പെട്ടു, നവീനഗിലായുധങ്ങളിലേക്കും ലോഹായുധങ്ങളിലേക്കും മുന്നേറി. നവീനക്കാരണങ്ങൾ രൂപപ്പെട്ടു. ശാന്തത്വം സാഹി ത്യവും രൂപപ്പെട്ടു. വ്യവസായങ്ങളും കച്ചവടവും വളർന്നു. വൈദ്യുതിയും വാഹനങ്ങളും ഉണ്ടായി. വ്യവസായവിപ്പവും ശാസ്ത്രസാങ്കേതിക വിപ്പവും നടന്നു. വിവരസാങ്കേതികയുഗം പിന്നു. പ്രകൃതിയെ കീഴ്മേശ്

മരിക്കാൻ കഴിയുമാറ് മനുഷ്യൻ വളർന്നു. ഒപ്പം സ്വപ്നിലീസ് നാശത്തിന്റെ സാധ്യതയും വളർന്നു. പിറന്നുവീണ കൂൺതിനെ, മാനവരാശിയുടെ ഈ വളർച്ചയിലൂടെ കടത്തിക്കൊണ്ടുപോയി ഇന്നത്തെ അവസ്ഥയിൽ എത്തി കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഈ പ്രക്രിയ അല്ലെങ്കിൽ അഭ്യർത്ഥനയിൽ വിദ്യാഭ്യാസം? സാമാന്യമായി പറഞ്ഞാൽ കഴിഞ്ഞ പതിനായിരമോ ഇരുപതിനായിരമോ കൊല്ലുത്തെ, വിശിഷ്ട കഴിഞ്ഞ ആയിരം കൊല്ലുത്തെ, മാനവജാതിയുടെ വികാസഘട്ടങ്ങളിലൂടെ കടത്തിക്കൊണ്ടുപോകുന്ന പ്രക്രിയ അല്ലെങ്കിൽ വിദ്യാഭ്യാസം എന്നു പറയുന്നത്. അവിടന്നേങ്ങാൽ, അവർ ചരിത്രത്തിലൂടെ കടന്നുപോവുകയല്ല, ചരിത്രം രചിക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. ഇങ്ങനെനെയാരു കാഴ്ചപ്പൂട്ടിലൂടെ നോക്കുകയാണെങ്കിൽ വിദ്യാഭ്യാസം എന്ത്, എന്തിന് എന്ന ചോദ്യത്തിന് താഴെ കൊടുക്കുന്ന ഉത്തരം നൽകിക്കുടെ?

1. എത്താരു കുട്ടിയും വളരുന്നതും ജീവിക്കുന്നതും ഒരു സമൂഹത്തിലോ എന്ന്. ആ സമൂഹത്തിന്റെ അംഗമെന്ന നിലയിൽ അവർക്ക് ഓരോ രൂത്തർക്കും പലവിധം ഉത്തരവാദിത്തങ്ങളും എറ്റട്ടുകേണ്ടിവരും. അവ എറ്റവും കാര്യക്ഷമമായ രീതിയിൽ നിർവ്വഹിക്കാൻ അവരെ കഴിവുള്ളവരാക്കുക, അതായത് ഭാവിയുടെ ഗ്രജ്ഞാക്ക ഇംകാൻ അവരെ തയ്യാറാക്കുക എന്നത് വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ പ്രധാന ലക്ഷ്യമായിരിക്കും.

2. സമൂഹത്തയാകെ മാനവികതയുടെ പാതയിലൂടെ മുന്നോട്ടുകൊണ്ടുപോകാൻ, അതായത് യമാർത്ഥ മാനവചർത്രം രചിക്കാൻ, വേണ്ട കാഴ്ചപ്പാടും ഇപ്പോൾക്കും അവർക്ക് ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കുക; അതിനു വിരുദ്ധമായി നിൽക്കുന്ന ശക്തികളെ തിരിച്ചറിഞ്ഞ് അവയെ തോർപ്പിച്ചു മുന്നോട്ടുപോകാനുള്ള വ്യഗ്രതയും കഴിവും വളർത്തുക എന്നതുകൂടി വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ലക്ഷ്യമായി പറയാം.

മറ്റൊരുവിധത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ, വിദ്യാഭ്യാസമെന്നത്: പിറന്നുവീഴുന്ന ഓരോ ശിശുവിനെയും അനുകൂല സാഹചര്യങ്ങൾ ഒരുക്കിയും ബോധ പൂർപ്പം ശ്രിക്ഷണം നൽകിയും അതിന്റെ സ്വത്തണിഖമായ കഴിവുകൾ പരമാവധി വകസിപ്പിക്കുവാൻ സഹായിക്കുക എന്നതാണ്. 1937 ജൂലൈ 31-ലെ ഹരിജനത്തിൽ ശാന്തിജി എഴുതി:

“കുട്ടിയിലും മനുഷ്യനിലും ഉള്ള ശാരീരികവും ബാഖികവും ആത്മീയവുമായ കഴിവുകളെ സർവതോമുഖമായി വളർത്തിക്കൊണ്ടു വരികയെന്നതാണ് വിദ്യാഭ്യാസം.” ആ ലേഖനത്തിൽത്തന്നെ മറ്റൊരിടത്ത് പറയുന്നു: “കുട്ടികളിൽ വിവരം കുത്തിനിറയ്ക്കൽ അല്ല വിദ്യാഭ്യാസം. ഓരോ മനുഷ്യജീവിയുടെയും ഉള്ളിൽ ഒളിഞ്ഞുകിടക്കുന്ന, നമ ചെയ്യാനുള്ള സാധ്യത പരമാവധി പൂരിത്തുകൊണ്ടുവരൽ ആണ് വിദ്യാഭ്യാസം.

ബുദ്ധിയുമായി മാത്രം ബന്ധപ്പെട്ട ഒന്നല്ല അത്, മരിച്ച് ശരീരവും ആത്മാവും കുടി ആയും അതിന് ബന്ധമുണ്ട്.”

വിദ്യാഭ്യാസത്തക്കുറിച്ചുള്ള ആധുനിക സകലപവും ഇതുതന്നെ യാണ്. “വിവരം കുത്തിനിന്നിയ്ക്കൽ” അല്ല വിദ്യാഭ്യാസം. മരിച്ച് “കഴിവു കഴി പുറത്തുകൊണ്ടുവരൽ” ആണത്. വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ ബുദ്ധിക്കും ശരീരത്തിനും ആത്മാവിനും ഉള്ള യർമ്മത്തെ ഇന്ന് ഇങ്ങനെന്നയാണ് വിവരിക്കുന്നത്:

- ◆ വിവരത്തിന്റെ മേഖല (cognitive domain) - അറിവ്
- ◆ വിരുതിന്റെ മേഖല (psychomotor domain) - കഴിവ്
- ◆ വിഭേദത്തിന്റെ മേഖല (affective domain) - പരസ്പരബന്ധം

ലക്ഷ്യത്തിന്റെതായ ഈ ചട്ടക്കുടിൽ, കേരളത്തിൽ - ഇന്ത്യയിലും -ഇന്ന് നിലവിലുള്ള വിദ്യാഭ്യാസം, ഈ ലക്ഷ്യങ്ങൾ നേടുന്നതിൽ എത്ര കണ്ണ് വിജയിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നു നോക്കാം.

ലക്ഷ്യവും ലഭ്യിയും

പിന്നു നാൻ മുതൽ സ്കൂൾ പ്രായംവരെയുള്ള കാലവും (നാഷ്ട റിയും കിന്നർഗാർട്ടനുമടക്കം) എന്നുമുതൽ പത്തുവരെയുള്ള വിദ്യാഭ്യാസവും ലക്ഷ്യമിടുന്നത് മാനവസംസ്കൃതിയുടെ വികാസചരിത്രത്തിലും നടത്തിച്ച് ആധുനിക ലോകത്തിന്റെ വാതിൽക്കൽക്കൊണ്ടു ചെന്നെത്തി കുക എന്നതാണ്. പക്ഷേ പടിവാതിൽ കടത്തിപ്പിടുന്നില്ല. സമൂഹം ഏൽപ്പിച്ചേക്കാവുന്ന ഒരു ഉത്തരവാദിത്തവും ഏറ്റെടുക്കാൻവേണ്ട പ്രാപ്തി ലഭിച്ചിരിക്കില്ല. ഹയർ സെക്കണ്ടറിയും ആ ധർമ്മം നിർവ്വഹിക്കില്ല. തൊഴിൽ വിദ്യാഭ്യാസം വേറു നൽകേണ്ടിവരുന്നു. ഇത് വൊക്കേഷണൽ ഹയർ സെക്കണ്ടറി ആകാം, ഡിപ്പോമയാകാം, ഡിഗ്രിയാകാം, പോസ്റ്റ് ഗ്രാജുവേറ്റ് ഡിഗ്രിയാകാം, എഞ്ചിനീയറിംഗാകാം, മെഡിസിനാകാം, മാനേജ്മെന്റാകാം. പക്ഷേ കൂഷിചെയ്യാനോ, മത്സ്യം പിടിക്കാനോ, പച്ചവിനെ വളർത്താനോ, തുണി നെയ്യാനോ, കയർ പിരിക്കാനോ, ആശാ റിപ്പണിക്കോ, കൊല്ലപ്പണിക്കോ എന്നും വിദ്യാഭ്യാസം കൂട്ടിക്കൈ തയ്യാറാക്കുന്നില്ല. അതായത് പത്തുവരെയുള്ള വിദ്യാഭ്യാസം പ്രായേണ ഒരു വിരുതും നൽകുന്നില്ല. കുറെ വിവരം ബുദ്ധിയിൽ കുത്തിനിന്നിയ്ക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നുണ്ട്. ജീവിതത്തിൽ നേരിടുന്ന പ്രശ്നങ്ങൾ പരിഹരിക്കുന്നതിനായി ആവശ്യാനുസരം അവ ഉപയോഗിക്കാനുള്ള കഴിവ് ലഭിക്കുന്നില്ല. പരീക്ഷയ്ക്ക് ഉത്തരം ചെർപ്പിക്കാൻ മാത്രമേ ഉപകരിക്കുന്നുള്ളൂ. എന്നാൽ ഉപയോഗപ്രദമായ ഒരു പിരുത്, ഉദാഹരണത്തിന് തുണിനെ ത്തത്, അല്ലെങ്കിൽ പച്ചവിനെ വളർത്തൽ, അല്ലെങ്കിൽ സോപ്പുണ്ടാക്കൽ എത്തുമാകാം, അംത് കൈവരിക്കുന്നതിലും വിവരങ്ങളും സ്വാധീനമാ

കൊം. അതായൽ, തലച്ചോറിലേക്കുള്ള എളുപ്പവഴി കയ്യിലുടെയാണ്, കണ്ണിലുടെയും ചെവിയിലുടെയുമല്ല എന്നതാണ് ഗാസിജിയുടെ നയീ താലി മിന്റെ കേന്ദ്ര പ്രമേയം. ആധുനികഗൈഡലിയിൽ പറയുകയാണെങ്കിൽ: ശാസ്ത്രം പ്രവർത്തനമാണ് - ചെയ്യുന്നത് അറിയുന്നു - knowing is doing. ഈ തത്ത്വം മറന്നുകൊണ്ടായിരുന്നു ആധുനിക വിദ്യാഭ്യാസം ആസൃതം ചെയ്തിരുന്നത്. പഴയ, ശുരൂക്കുല രീതിയിൽ ശാരീരികാധാരം പഠനത്തിന്റെ-ബോധനത്തിന്റെയും- ഒരു ഭാഗമായിരുന്നു. അതിന്റെ നേരെ വിപരീതമാണ്, നിഷ്ണയമാണ് ബോഹമണർക്കിടയിൽ നടന്നുകൊണ്ടിരുന്ന, പലയിടങ്ങളിലും ഇപ്പോഴും നടക്കുന്ന വേദാധ്യയനം - അർത്ഥം കുടി അറിയാതെ കാണാപ്പാം പറിക്കൽ. പൊതുവിദ്യാഭ്യാസത്തെ, ഇംഗ്ലീഷ്യും കണക്കും സയൻസുമെല്ലാം - ഈ കാണാപ്പാം സ്വന്ധായ തത്തിൽനിന്നു മോചിപ്പിക്കാനുള്ള ശ്രമമാണ് കഴിഞ്ഞ ഒരു വ്യാഴവട്ടകലാലമായി കേരളത്തിൽ നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന വിദ്യാഭ്യാസപരിഷ്കരണശ്രമങ്ങൾ. എന്നാൽ അധ്യാപകരോ, വിദ്യാഭ്യാസ അധികൃതരോ, മാതാപിതാക്കളോ അതിന്റെ ശാസ്ത്രീയസ്ഥാനത്ത് തീർത്തും ഉൾക്കൊണ്ടിട്ടില്ല. അതിനാൽ ‘പ്രവർത്തനം’ തന്നെ ഒരു കാണാപ്പാം പറിക്കുന്നതിന്റെ രൂപത്തിലേക്ക് തരംതാഴ്ത്തപ്പെടുന്നു.

പത്രാംങ്കാസ്സ് വരെയുള്ള വിദ്യാഭ്യാസംകൊണ്ട് കുട്ടികൾ ഒരു വിരുതും വശമാക്കുന്നില്ല. രണ്ടാമത്തെ ലക്ഷ്യം, വിവേകത്തിന്റെതായ ലക്ഷ്യം, മുടഞ്ഞാബ്ദിയിലുടെയാണ് നിറവേറ്റപ്പെടേണ്ടത്. പരസ്പരസഹകരണം, പങ്കുവെയ്പ്, മറുള്ളവരുടെ സുഖദാനംക്കിലുള്ള ആകാംക്ഷ, ലാളിത്യം, വിനയം, സഹിഷ്ണുത, ശുഭാപ്തിവിശ്വാസം.... തുടങ്ങിയ മുല്യങ്ങളാണ് അഭിലഷണിയായങ്ങളായി കരുതപ്പെടുന്നത്. എന്നാൽ ഇതിനു കടകവിരുദ്ധമായ മുല്യങ്ങളാണ് - മതസരം, സ്വാർത്ഥം, അസഹിഷ്ണുത, ധൂർത്ഥ, അഹിനാരം മുതലായ മുല്യങ്ങളാണ് - നാട്ടിൽനിന്നും വീട്ടിൽനിന്നും വിദ്യാലയത്തിൽനിന്നും കുട്ടികൾക്ക് കിട്ടുന്നത്. അവരെ സംബന്ധിച്ചിടതേതാളം ‘ഭാവി’ ഇല്ല ‘വർത്തമാന’മേ ഉള്ളൂ.

അങ്ങനെ കുട്ടിയുടെ “സ്വത്തിഖ്യമായ കഴിവുകൾ പരമാവധി വികസിപ്പിക്കുക” എന്ന ലക്ഷ്യം നേടാൻ ഉതകുന്നതല്ല ഇതേവരെയുള്ള വിദ്യാഭ്യാസനയങ്ങളും രീതികളും എന്നാണ് എല്ലാ പഠനങ്ങളും കാണിക്കുന്നത്. സ്വത്തിഖ്യമായ കഴിവുകൾ ഒന്നുംതന്നെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കപ്പെടുന്നില്ല. അപ്പുന്നമുരും സമുഹവും അതത് കാലത്ത് ഏതേത് കഴിവുകൾക്കാണ് പ്രാധാന്യം നൽകുന്നത് അവ എല്ലാ കുട്ടികൾക്കും ഒരേ പോലെ ഉണ്ടാക്കിക്കാടുകാനാണ് ഒപചാരികവിദ്യാഭ്യാസം ശ്രദ്ധിക്കുള്ളത്, ശ്രദ്ധിക്കുന്നതും. കുട്ടികളുടെ കഴിവുകളുടെ വൈവിധ്യമോ, സമു

ഹത്തിന്റെ യമാർത്ഥ ആവശ്യങ്ങളുടെ വൈവിധ്യമോ കണക്കിലെടുക്കുന്നില്ല.

ഇന്ത്യൻ സമൂഹവും വിദ്യാഭ്യാസവും - 1947

സ്വാതന്ത്ര്യലഭ്യിയുടെ കാലത്ത്, ആരു പതിറ്റാഞ്ചുമുന്പ്, ഇന്ത്യൻ സമൂഹത്തിന്റെ പുരോഗതികൾ ആവശ്യമായ അറിവുകളും കഴിവുകളും എന്നെല്ലാമായിരുന്നു? സമൂഹം ആവശ്യപ്പെടുന്ന കടമകൾ എന്നായിരുന്നു? ഇന്ത്യയിൽ? കേരളത്തിൽ? ആശോളതലവത്തിൽ? കേരളത്തിൽ പറിക്കുന്ന കുട്ടികളിൽ നന്ന ചെറിയൊരു ശതമാനത്തിനു മാത്രമേ ദേശീയ തലവന്തിലോ, സാർവ്വദേശീയതലവന്തിലോ ഉള്ള ഉത്തരവാദിത്തങ്ങൾ എന്നെടുക്കേണ്ടി വരു. എന്നാൽ, നൃസി മുതൽ സർവകലാശാലവരയുള്ള വിദ്യാഭ്യാസം ആസ്വദ്ധണം ചെയ്യപ്പെട്ടിരുന്നത്, എല്ലാ കുട്ടികളെയും ‘സാർവ്വദേശീയസമൂഹം’ അർപ്പിക്കുന്ന എല്ലാത്തരം കടമകളും എന്നെടുക്കാനുള്ള കഴിവുള്ളവരാക്കാൻ ലക്ഷ്യമിട്ടുകൊണ്ടായിരുന്നു. ഫലമോ, ഒന്നിനും കൊള്ളാത്തവരായി അവരെ വളർത്തുന്നു. കാരണം ഈത് അസാധ്യമായ ഒരു ലക്ഷ്യമായിരുന്നു.

തന്റെ സമീപസ്ഥി സമൂഹത്തിന്- ഗ്രാമമാകാം, താലുക്കാകാം, പ്രവിശ്യാകാം - ആവശ്യമുള്ള അറിവുകളും കഴിവുകളും ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കുക എന്നതായിരുന്നു ഗാന്ധിജി നിർദ്ദേശിച്ച അടിസ്ഥാന വിദ്യാഭ്യാസ ത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം. അവയിൽനിന്ന് വ്യത്യസ്തമായ കഴിവുകൾ ആവശ്യാനുസരണം പിന്നീട് പകർന്നു കൊടുക്കാം. ഏഴ് വയസ്സിൽ ആരംഭിച്ച് 14-15 വയസ്സാകുമ്പോഴേയ്ക്കും 7-8 കൊല്ലുംകൊണ്ട്, ഈ കഴിവുകളെല്ലാം കുട്ടികൾ ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കാൻ കഴിയും. പത്താംക്ലാസ്സുവരയുള്ള, ശാസ്ത്രം, ഗണിതം, ഭാഷ മുതലായ മറ്റൊരു വിഷയങ്ങളിലുള്ള അറിവും കഴിവും 7-8 കൊല്ലും കൊണ്ട് സ്വാധൈത്തമാക്കാൻ കഴിയും - പ്രവർത്തന ത്തിലൂടെ പറിക്കുകയാണെങ്കിൽ. കാണാപ്പാം പറിക്കുകയാണെങ്കിൽ അവ ഒരിക്കലും സ്വാധൈത്തമാകില്ല- ഗാന്ധിജി വാദിച്ചു. ഗാന്ധിജിയുടെ വിദ്യാഭ്യാസപദ്ധതി ഒരു സമഗ്ര ദർശനത്തിന്റെ ഭാഗമായിരുന്നു. സത്യ ത്തിലൂടെ അഫിംസയിലൂടെ അധിഷ്ഠിതമായ ഒരു ദർശനത്തിന്റെ, ഒരു സമൂഹത്തിന്റെ ഭാഗമായിരുന്നു. ആ സമൂഹത്തിൽ പുരോഗതിയെന്നാൽ ഉപഭോഗത്തിന്റെ വളർച്ചയായിരുന്നില്ല, മാനവികതയുടെ വളർച്ച ആയിരുന്നു; അതിനുശ്വരവും കരണമായിരുന്നില്ല, സ്വയംപര്യാപ്ത ഗ്രാമങ്ങളായിരുന്നു; മനുഷ്യർ ഉത്പാദനത്തിന്, യന്ത്രത്തിന് കീഴ്പ്പെടുകയെന്നതായിരുന്നു. ദരിദ്രകൾ മുൻഗണന കൊടുക്കുന്ന ആ സമൂഹം ഭാരിച്ചേതെ, ഇല്ലായ്മയെ പൂജിക്കുന്ന ഓന്നായിരുന്നില്ല, പകുശ ആവശ്യത്തെ ആർത്ഥിക്കിയിൽനിന്ന് വേർത്തിരിച്ചറിയുന്ന ഒരു സമൂഹമായിരുന്നു അത്.

എന്നാൽ നെഹർവിണ്ണ നേതൃത്വത്തിലുള്ള കോൺഗ്രസ്സും വ്യവസായവത്കരിക്കപ്പെടുന്ന, പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളെപ്പാലെ ആകാൻ ശ്രമിക്കുന്ന, ഒരു സമൂഹം വളർത്തിക്കൊണ്ടുവരാനാണ് ആഗ്രഹിച്ചത്. അങ്ങനെ ഗാധിയൻ രാഷ്ട്രീയവും ഗാധിയൻ സാമ്പത്തികവും ഒപ്പം ഗാധിയൻ വിദ്യാഭ്യാസവും ഗാധി തന്നെയും തിരന്റുകരിക്കപ്പെട്ടു. ഇന്ത്യയെ യുറോപ്പും അമേരിക്കയും സോവിയറ്റ് യൂണിയനുംപോലെ ആക്കുക എന്ന ലക്ഷ്യമാണ് സ്വതന്ത്ര ഇന്ത്യയുടെ ഗവണ്മെന്റ് മുന്നിൽ കണ്ടത്.

സ്വതന്ത്ര്യം കിട്ടിയ കാലത്ത് ഇന്ത്യ കൂഷിപ്രധാനമായ ഒരു രാജ്യമായിരുന്നു. കൂഷിയിലും അനുബന്ധപ്രവർത്തനങ്ങളിലുമാണ് എഴുപതു ശതമാനം ജനങ്ങളും വ്യാപ്തരായിരുന്നത്. ദേശീയ വരുമാനത്തിന്റെ 70 ശതമാനത്തോളം കൂഷിയിൽനിന്നും കുടിൽ വ്യവസായങ്ങളിൽനിന്നും പരമ്പരാഗതവ്യവസായങ്ങളിൽനിന്നുമാണ് ലഭിച്ചിരുന്നത്. ഇന്നും ഇള മേഖലകൾ അപ്രസക്തമായികഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. ദേശീയവരുമാനത്തിന്റെ മുന്നിൽ ഓനിൽകൂടുതൽ ഇള മേഖലകളാണ് സംഭാവന ചെയ്യുന്നത്. യുറോപ്പും 17-ാം നൂറ്റാണ്ഡുവരെ ഇതേപോലെയായിരുന്നു. 18-ാം നൂറ്റാണ്ഡിലാണ് വ്യവസായവീഘ്നം ആരംഭിക്കുന്നത്. 100-150കൊല്ലും നീണ്ടുനിന്ന് ഒരു കാലഘട്ടം. ഇന്ത്യയുടെ വ്യവസായവത്കരണത്തിനും സമയം ആവശ്യമായിരുന്നു. അതിനാവശ്യമായ മുലധനം സ്വീകരിക്കേണ്ടത് കാർഷികമേഖലയിൽ നിന്നാണ്. അതിനാൽ അതിവേഗത്തിലുള്ള കാർഷികപുരോഗതി, വ്യാപാരങ്ങളിലും ആരംഭിക്കുന്നു. ഇതിനാകട്ടെ, ഒരുവരുത്തത് ഭൂപരിഷ്കരണം നടത്തണം, കൂഷിചെയ്യുന്നവൻ്റെ ധാരാളം കൂഷിഭൂമി. കേരളത്തിൽ മാത്രമേ അത്തരത്തിൽ സമഗ്രമായ ഒരു ഭൂപരിഷ്കരണം നടന്നുള്ളൂ. പിന്നീട് പരിമിതമായ തോതിൽ ബംഗാളിലും ത്രിപുരയിലും, മറ്റിടങ്ങളിൽ അർത്ഥവത്തായ ഭൂപരിഷ്കരണ മൊന്നും നടന്നില്ല. കാർഷികോൽപ്പാദനം പർബിപ്പിക്കുവാൻ രണ്ടാമത് ആവശ്യമായത് ശാസ്ത്ര-സാങ്കേതികവിദ്യകളുടെ നിവേശമായിരുന്നു. ഇതിന് രണ്ട് ഘടകങ്ങളുണ്ട്: യന്ത്രങ്ങളും മാനവവിഭവവും-ശാസ്ത്രം സ്വാധീനമാക്കിയിട്ടുള്ള കൂഷിക്കാരും പണിക്കാരും. ശാസ്ത്രവും സാങ്കേതികവിദ്യകളും സ്വാംശീകരിച്ച് അവയെ കാർഷികവ്യുത്തിയിൽ ഉപയോഗിക്കാൻ കഴിയുമാണെന്നതിൽ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന് അദ്ദിനീയമായ ഒരു പക്ഷം.

അന്നത്തെയും ഭാവിയിലെ ഒന്നോ രണ്ടോ തലമുറക്കാലത്തെയും സമൂഹം വളർന്നുവരുന്ന തലമുറകളിൽ അർപ്പിക്കുന്ന കടമകളിൽ നല്ലോ രൂഭാഗം കൂഷി, മതസ്യബന്ധനം, മുഗപരിപാലനം, പരമ്പരാഗതവ്യവസാ

യങ്ങൾ മുതലായവുയമായി ബന്ധപ്പെട്ടവ ആയിരുന്നു. സമകാലീന പാശ്ചാത്യലോകം അതിനകംതന്നെ വ്യവസായ പ്രധാനമായിത്തീർന്നിരുന്നു. കൃഷിതന്നെ ആഴത്തിൽ വ്യവസായവത്കരിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. അതിനാൽ ആ സമൂഹങ്ങൾ അവരുടെ യുവാക്കളിൽ അർപ്പിക്കുന്ന ഉത്തരവാദിത്തങ്ങൾ തുലോം വ്യത്യസ്തങ്ങളായിരുന്നു. അതായത് പാശ്ചാത്യലോകത്തെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെയും ഇളംകളം വ്യത്യസ്തമാക്കണമെന്നതായിരുന്നു. എന്നാൽ നമ്മുടെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെയും ഉള്ളടക്കം വ്യത്യസ്തമാക്കണമെന്നതായിരുന്നു. എന്നാൽ നമ്മുടെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെയും ഉള്ളടക്കം കരിക്കുവെള്ളതിന് ആധാരമായി വർത്തിച്ചുത് പാശ്ചാത്യലോകത്തിലെ വിദ്യാഭ്യാസമായിരുന്നു. വിദ്യയുടെ സാർവലാകികതയെ നീണ്ട ഡിക്കുകയല്ല ഇവിടെ ചെയ്യുന്നത്. വിവിധവിജ്ഞാനമേഖലകളിലെ സങ്കർപ്പനങ്ങൾക്കും സംവർഗങ്ങൾക്കും ഒരു തരത്തിലുള്ള വ്യാപകതാം ഉണ്ട്. എന്നാൽ അവ പകരാനായി ഉപയോഗിക്കേണ്ട ജീവിതസന്ദർഭങ്ങൾ വ്യത്യസ്തങ്ങളായിരിക്കണം. അവിടെ ചോളക്കുഷിയും ഗോത്രവുകൂടും ചിയും മുന്തിരിക്കുഷിയും പ്രധാനമാക്കുന്നോൾ ഇവിടെ നല്കുന്ന തെങ്ങും മാവും ഒക്കയാണ് പ്രധാനം. ഈ വ്യത്യാസം മനസ്സിലാക്കിയതേ ഇല്ല. ഇന്ത്യൻ സമൂഹത്തിന് ആവശ്യമായിവരുന്ന വിവരങ്ങളും വിരുതുകളും, അതിനാൽ, ഇന്ത്യൻ വിദ്യാഭ്യാസപദ്ധതിയിൽ സ്ഥാനം പിടിച്ചതേയില്ല. കേരളത്തിലുമല്ല.

മുല്യങ്ങൾ

സമൂഹത്തെയാകുക മാനവികതയുടെ പാതയിലുടെ മുന്നോട്ടുകൊണ്ടുപോകാനുള്ള കാഴ്ചപ്പൂട്ടും മനസ്സും വളർത്തുന്നതിന് ഉപകരിക്കുന്ന എന്നൊരു മുല്യബോധമാണ് നൽകേണ്ടത്? എങ്ങനെയാണ് അത് നൽകുക? സമൂഹത്തിന്റെയും മാനവരാഗിയുടെയും ഭീർഘകാല താൽപര്യങ്ങൾക്ക് പിരുഖമായി നിൽക്കുന്ന ശക്തിക്കളെ എങ്ങനെ തിരിച്ചറിയാം? അവരെ എങ്ങനെ തോൽപ്പിക്കാം? അതിനുള്ള കഴിവും വ്യഗ്രതയും എങ്ങനെ ഉണ്ടാക്കാം?

ഈപചാരികവിദ്യാഭ്യാസത്തിലുടെ മാത്രം നേടാവുന്ന ലക്ഷ്യങ്ങളില്ല ഇവ. കുടുംബവും സമൂഹവും വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ നല്കാരു പക്ഷ പഹിക്കുന്നുണ്ട്. ഇന്ന് അവിടെ നിന്ന് ലഭിക്കുന്ന മുല്യബോധം അണ്ണ കിൽ ജീവിതവീക്ഷണം എന്നാണ്? എറ്റവും കുറഞ്ഞ വാക്കുകളിൽ പറയുകയാണെങ്കിൽ,

- 1) തനിക്കുതാൻ മാത്രമെയ്യുള്ള; സ്വന്തം കാര്യം അവനവൻ തന്നെ നോക്കുന്നും സാർവത്രികമാത്സര്യത്തിന്റെതായ ഒരു ബോധമാണ് വീടും സമൂഹവും നൽകുന്നത്.

- 2) പംന്ത്രിന്റെ ലക്ഷ്യം ജീവിതത്തിൽ ‘വിജയിക്കുക’ എന്നതാണ്.
‘വിജയം’ എന്നാൽ പണം ഉണ്ടാക്കലാണ്, സ്വത്ത് സമ്പദിക്കലാണ്.
- 3) ജീവിതത്തിന്റെ സാക്ഷാത്കാരം എന്നത് ‘ഉപഭോഗം’ ആണ്, അതിന്റെ വർദ്ധനവ് ആണ്.
- 4) നാളേയോ, മരുംരാഗങ്ങോ എന്തു സംഭവിക്കുന്നു എന്നത് എൻ്റെ വേവലാതി അല്ല. എനിക്കു ശേഷം പ്രഥയം!

വീടുകളിലെയും സമൂഹത്തിലെയും ചിന്ത എന്നും ഇപ്രകാരമായിരുന്നില്ല. അച്ചൻ, അമ്മ, മുത്തുമ്മൻ, മുത്തുമ്മൾ, ഏടൻ, അനിയൻ, ഏടത്തി, അനുജത്തി.....അങ്ങങ്ങനെ നിരവധി അംഗങ്ങൾ, ബന്ധങ്ങൾ, സമൂഹത്തിൽ കൂട്ടുകാർ, അധ്യാപകർ, സാമൂഹികനേതാക്കൾ - പരസ്പരസ്ന്മോഹം, പരസ്പരബഹുമാനം - ഇതൊക്കെ അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന ഒരു കാലമുണ്ടായിരുന്നു. അന്നും സ്വാർത്ഥമതികൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. ഇല്ലാതെ പരയുന്നില്ല. എന്നാൽ അന്ന് സ്വാർത്ഥത്തെ മാനുമായ ഒന്നായല്ല കരുതിയിരുന്നത്. ഇന്ന് സ്വാർത്ഥം മാനുമാണ്, നിസ്വാർത്ഥത മാന്ത്രം ആണ്. അന്ന് ആവശ്യം, ആർത്തി എന്നിങ്ങനെ രണ്ടു സംവർഖങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. ആർത്തി അനഭിലപ്പണിയമായാണ് കരുതിയിരുന്നത്. ഇന്ന് ആർത്തി എന്ന സംവർഘം-കാറ്റഗറി-അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടുന്നില്ല. ഇന്ന് തൃപ്തിപ്പെടുത്താൻ കഴിയുന്ന ആവശ്യങ്ങൾ, തൃപ്തിപ്പെടുത്താൻ കഴിയാത്ത ആവശ്യങ്ങൾ എന്ന വേർത്തിരിവേ ഉള്ളൂ. മാനവരാശിയുടെ പുരോഗതിയെയും പരിഞ്ഞാൽ ഉപഭോഗത്തിലൂള്ള അനുസ്യൂതമായ വളർച്ച എന്നത് മാത്രമാണ്. ഇത് പുതിയൊരു സംസ്കാരമാണ്. മുതലാളിത്തം സംസ്കാരം. പാശ്ചാത്യ സംസ്കാരം എന്ന് അതിനെ പറയാറുണ്ട്. പക്ഷേ അത് ശരിയല്ല. പൊരസ്ത്രസംസ്കാരം എന്ന് പറഞ്ഞ് കൊട്ടിശോഖിക്കുന്നത് നാടുവാഴിസംസ്കാരത്തെയാണ്. ശരിയാണ്, അത് കേവല ഉപഭോഗത്തിൽ അധിഷ്ഠിതമായിരുന്നില്ല; കേവലസ്വാർത്ഥതയിൽ അധിഷ്ഠിതമായിരുന്നില്ല. എന്നാൽ ഉച്ചനീചതാങ്ങളിൽ-ജാതി, സ്വത്ത്, ലിംഗം മുതലായവയിലെ ഉച്ചനീചതാങ്ങളിൽ-അധിഷ്ഠിതമായിരുന്നു.

സമൂഹത്തെ മാനവികതയുടെ പാതയിലൂടെ മുന്നോട്ടുകൊണ്ടുപോവുക എന്നു പറഞ്ഞാൽ നാടുവാഴിത്തെ സംസ്കാരത്തിലേക്ക് തിരിച്ചുകൊണ്ടുപോവുക എന്നല്ല അതിനർത്ഥമം. ആത്മഹത്യാപരമായ ഉപഭോഗഭോന്തിന്റെയും സർവനാശകമായ സ്വാർത്ഥതയുടെയും സംസ്കാരത്തിനിന്ന്, ആവശ്യത്തെ ആർത്തിയിൽനിന്ന് വേർത്തിച്ചുറിയുകയും സഹകരണത്തെ മത്സരത്തിനുപരിയായി കാണുകയും ഭാവിയോട് നീക്കെത്തയാണ് പുരോഗതി ആയി കാണേണ്ടത്.

എരു സമർപ്പവസ്ഥ എന്ന നിലയ്ക്ക് മുതലാളിത്തത്തിന് നില നിൽക്കാൻ മുലധനസംരംഭങ്ങൾക്കു തുടർച്ചയായി വർദ്ധിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കണം. അതിനാകട്ടെ ചരക്കുകളുടെയും സേവനങ്ങളുടെയും ഉൽപ്പാദനവും വിപണനവും ഉപയോഗവും തുടർച്ചയായി വർദ്ധിപ്പിക്കണം. അവ യക്കുള്ള ആവശ്യം - ഡിമാന്റ് - തുടർച്ചയായി വർദ്ധിപ്പിക്കണം. അങ്ങനെ ആദ്യം “ആവഹ്യങ്ങൾ” ഉൽപ്പാദിപ്പിക്കണം. അവ ആവശ്യം പേണ്ടവയാണെന്ന് ജനങ്ങളെ ബോധ്യപ്പെടുത്തണം. ‘പരസ്യകല’യുടെ മർമ്മമാണിത്.

പ്രതിവിദ്യാഭ്യാസം

ചരക്കുകളുടെ ഈ മായാജാലത്തിൽനിന്ന് ഭാവിതലമുറയെ രക്ഷിക്കണം. ഇതിൽ ഒപ്പചാരിക വിദ്യാഭ്യാസത്തിന് നിർണ്ണായകമായ ഒരു പക്ക വഹിക്കാനുണ്ട്. വീട്ടിലും നാട്ടിലും അത് നടക്കില്ല. അവിടെ ആവശ്യങ്ങൾ പെരുപ്പിക്കുന്ന വിദ്യാഭ്യാസമേ നടക്കു, സന്തം നാട്ടിനെയും ഭാഷയെയും സംസ്കാരത്തെയും മറക്കുന്ന ഒരു വിദ്യാഭ്യാസമേ നടക്കു: പിതസയും ഡിസ്കോയും സാർവ്വത്രികവത്കരിക്കുന്ന, സംസ്കാരവേവിധ്യങ്ങളെ നിർമ്മാണജാലം ചെയ്യുന്ന വിദ്യാഭ്യാസമേ നടക്കു. ഇതിനെ തിരായ ഒരു പ്രതിവിദ്യാഭ്യാസം ബോധപൂർവ്വം നടത്തേണ്ട ഇടമാണ് വിദ്യാലയം. അതിന് നേതൃത്വം നൽകേണ്ടവരാണ് അധ്യാപകർ. അവരിൽ നല്ലാരു ശതമാനം വികലമായ സംസ്കാരത്തിന്റെയും ഭൂഷിച്ച മുല്യം ബോധത്തിന്റെയും സന്തതികളാണെന്നത് വാസ്തവം തന്നെ. എന്നിരുന്നാലും വ്യത്യസ്തമായ മുല്യബോധത്താട്ടകൂടിയ ഒരു പുതിയ സമൂഹത്തെ സൃഷ്ടിക്കാൻ അധ്യാപകർക്ക് മാത്രമേ കഴിയു. പുതിയ മുല്യം അംഗൾ സ്വാധൈത്തമാക്കിയ അധ്യാപകർ- അവരുടെ എല്ലാം എത്ര കുറവെക്കില്ലോ ആയിരക്കാളിട്ടുടരുന്നു - വരികൾക്കിടയിലും പരിപ്പിച്ചുകൊണ്ട്, പുതിയ പൗരമാരെ വാർത്തയെടുക്കണം. ഇതിന്റെ ആവശ്യകതയിൽ ബോധ്യമുള്ള സാമൂഹികപ്രവർത്തകർ ഇവ അധ്യാപകർക്ക് സകല പിന്തുണയും നൽകണം. ഉപയോഗമല്ല ജീവിതം എന്ന വസ്തുത കൂട്ടിക്കർക്ക് ബോധ്യപ്പെടണം. പരിമിതമായ ഭൗതികവിഭവങ്ങൾ വച്ചുകണ്ട് പരിഡിയില്ലാതെവിധം ഉപയോഗവർദ്ധന സാധ്യമല്ല എന്നത് സ്വയം വ്യക്തമായ കാര്യമാണ്. അത് അവരുടെ ഉപബോധമനസ്ത്വിൽ എത്തതിക്കണം. മുതലാളിത്തത്തിൽ ചരക്കുകൾ ഉണ്ടാക്കുന്നത് പിൽക്കാനാണ്. സാമ്പത്തികശാസ്ത്രത്തിൽ ചരക്കുകളുടെ ഉപയോഗമുല്യത്തെയും വിനിമയമുല്യത്തെയുംപറ്റി പറയുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ മനുഷ്യന്റെ ജീവിതഗുണത്തെയെപ്പറ്റി പറയുന്നില്ല. പലതരം ചരക്കുകൾക്ക് പലതരത്തിലുള്ള ഉപയോഗമുല്യം ഉണ്ട്. ഭക്ഷണം, ഔഷധങ്ങൾ, വസ്ത്രം, പാർപ്പിടം മുതലായവ നമ്മുടെ ജീവിതത്തിന് ആവശ്യമാണ്. അവയ്ക്ക് ക്ഷേമമുല്യം ഉണ്ടായും പറയാം. മയക്കുമരുന്നുകൾ, മദ്യം, നശീകരണായുധങ്ങൾ ഇവയൊക്കെത്തന്നെ മാനവരാ

හික්ස පොංසමාග් ජයුණුන් සඟුලුවා නැඩු තිබු වූ හික්ස පොංසමාග් පෙනු ලද වූ යොගමුවූ මාගානු ලැබුත්. අවයුද මුළුවා නැඩු තිබු මාගානුවා පෙනු ලද වූ හික්ස රඳී ගුවා හුතයිලායි, ආයුණු, ප්‍රාගෝග්‍රාම, සංස්කාර, ප්‍රාගෝග්‍රාම මුතලායා වෙයා ගුවා බැඳු තිබු ක්‍රිංකාත්‍ර, බෙරුවා පොංස්චුමුවූවා මාගානු ලැබුත් සායනා පොංස් ඉංජිනේරු හික්ස පොංස් පොංස් පොංස් - ‘කෙසමුවූවා’, ‘නැඩු මාගානුවූවා’ ‘පොංස්චුමුවූවා’ මුළු ගාර්ංඡ වූ වොයා ගමුවූ ඇතු ගැංග් වොයා පෛකු ගොවා පොංස් ඉංජිනේරු තිබු තිබු වූ විජුරුත්මික ප්‍රතිය මුළු වොයා නැඩු කාර් සහායි තිබු.

പുതിയ ഒരു സമൂഹം - ഇരുപത്തിബന്ധാനാം നൃഡാണ്ടിലെ സോഷ്യാലിസ്റ്റ് സമൂഹം എന്നതിനെ വിളിക്കാം- സപ്പനം കാണാൻ കൂട്ടികൾക്ക് കഴിവുണ്ടാക്കിക്കൊടുത്താൽമാത്രം മതി. പക്ഷെ ആ പാതയിലൂടെ മുന്നേ രൂപന്തിനെ തടയുന്ന ശക്തികളെ തിരിച്ചറിയാനും അവയെ തോർപ്പിക്കാനും കഴിയണമെങ്കിൽ, സമൂഹത്തിന്റെ നിലനിൽപ്പിനായി നടത്തുന്ന പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ മാറ്റം വരണം. ഏതാനും പണക്കാരെ ഉണ്ടാക്കലെല്ലെങ്കിലും ജീവിതഗുണത വർദ്ധിപ്പിക്കലാണ് പ്രധാനം ഏന്ന തിരിച്ചറിയുന്ന ഉണ്ടാക്കണം. അതിനുവേണ്ടി പ്രവർത്തിക്കാനുള്ള കഴിവും ഉണ്ടാക്കണം. കേൾമുല്ലമുള്ള ചരകുകൾ ഉണ്ടാക്കുന്നതിന് - മുഖ്യമായും കൃഷിയുടെ മുള്ള പ്രാഥമികമേഖലയ്ക്ക്-പ്രാഥാന്ത്യം തിരിച്ചു ലഭിക്കണം. ഉൽപ്പാദനരംഗത്ത് വിപ്പവപരമായ മാറ്റങ്ങൾ വരുത്തണം. നാളിന്തെ പറരിയാർ ഏരുടുക്കേണ്ടിവരുന്ന പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ കൃഷി, കാലിവിളർത്തൽ, മത്സ്യബന്ധനം, കൈത്തറി, കൂടിവെള്ളം, ചെലവുകുറഞ്ഞ ഭവനനിർമ്മാണം...മുതലായവയ്ക്ക് വർദ്ധിച്ച പ്രധാന്യം ഉണ്ടായിരിക്കും. അവ ഏറ്റുകൊന്ന് വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് കഴിവുണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കണം.

പുതിയൊരു ദിശ

ഈ കാഴ്ചപ്പാടിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ കേരളത്തിലെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന് പുതിയെയാരു ദിശ നൽകുന്നതിന് പരിഗണിക്കേണ്ട കാര്യങ്ങൾ എന്നൊക്കെയാണ്? എന്നെന്തെങ്കിൽ ഉത്തരവാദിത്തങ്ങളാണ് ഭാവിയിലെ പഹര മാർ എന്നുടുക്കേണ്ടിവരിക? അതിന് അവരെ സജ്ജരാക്കാൻ എന്നെന്തെങ്കിൽ അറിവുകളും കഴിവുകളുമാണ് അവർക്ക് നൽകേണ്ടത്? എന്നെന്തെങ്കിൽ മനോഭാവമാണ് അവരിൽ സ്വീച്ഛക്കേണ്ടത്? അവരുടെ “സത്യസ്ഥിതിയായ കഴിവുകൾ പരമാവധി വികസിപ്പിക്കുന്നതിന്” സഹായകരമായ എന്നൊന്നും സാഹചര്യങ്ങളാണ് ഒരുക്കേണ്ടത്?

விழுடூலூஸத்தின் அலகும் பிடியும் மார்ட்டை, ஒரு விழுவப் பகுதி என்று கொண்டு வருகிறது. இது விழுவாக விழுடூலூஸத்தில் வருள பரிவர்த்தனைச் சாவ்யானதிலே நடந்து வருகிறது.

കു. നടത്താവു. ഏറെ ബൃഹത്തും ഏറെ ജഡതമുള്ളതുമായ ഒരു വസ്തു മാണം വിദ്യാഭ്യാസം. ഏറെക്കലാലത്തെ ശ്രമത്തിലൂടെ മാത്രമെ അതിന്റെ ഗതിയിൽ മാറ്റം വരുത്താൻ പറ്റു. ഈ ഏപ്രോഫും മനസ്സിൽ ഇരിക്കണം.

ഈ സമൂഹത്തിൽ സാമാന്യേന എല്ലാ അപ്പോമ്മമാരും വിശ്വസിക്കുന്ന ചില കാര്യങ്ങളുണ്ട്. തങ്ങളുടെ കൂട്ടികളുടെ ഭാവി സുരക്ഷിതമാക്കണമെകിൽ, മെഡിസിൻ, എൻജീനീയറിംഗ്, മാനേജ്മെന്റ്, കോമെഴ്സ്, കമ്പ്യൂട്ടറ്...തുടങ്ങിയ മേഖലകളിൽ കൂട്ടികളെ അയയ്ക്കണം. (കാലാകാലങ്ങളിൽ, ചിലവയുടെ പ്രാധാന്യം കുടുക്കാതുകയോ ചെയ്യാം). ഈ കോഴ്സുകൾക്ക് പ്രവേശനം ലഭിക്കാനുള്ള മത്സ്യപരീക്ഷയിൽ വിജയിക്കാൻ തങ്ങളുടെ കൂട്ടികൾക്ക് കഴിയണം. അതിന് ഇംഗ്ലീഷ് മീഡിയം, സമരമില്ലാത്ത സ്കൂൾ... മുതലായവ വേണം...ഈങ്ങനെ പോകുന്നു അവരുടെ ധാരണകൾ. ഈ നിഷ്പയിക്കുന്നതായി അവർക്കു തോന്നുന്ന എല്ലാ പരിഷ്കാരങ്ങളും അവർ എതിർക്കും. പ്രത്യേകിച്ചും നിർബന്ധിതമാക്കുകയാണെങ്കിൽ. ഏതൊരു മാറ്റത്തിലും ഏപ്പിക്കതയ്ക്ക് സ്ഥാനം നൽകണം, സാത്രന്ത്യത്തിന് സ്ഥാനം നൽകണം.

ഈ കാഴ്ചപ്പാടിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ചില പരീക്ഷണങ്ങൾ നിർദ്ദേശിക്കാം. ഇവിടെ ഒരു കാര്യം ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതുണ്ട്. ബോധവലിതി യെയും ഉള്ളടക്കത്തെയും തമിൽ കൂട്ടിക്കുഴയ്ക്കരുത്. രണ്ടും പ്രത്യേകമായിത്തന്നെ പരിഗണിക്കണം. കണ്ണിനെയും ചെവിയെയും മാത്രം, വരമാഴിയെയും വാമമാഴിയെയും മാത്രം ആശ്രയിക്കുന്ന ഒരു ബോധവലിതിയാണ് അടുത്തകാലംവരെ പിന്തുടർന്നു പോന്നത്. അതിൽനിന്നുള്ള ഒരു വ്യതിയാനമായിരുന്നു 1997-ൽ ആരംഭിച്ച പുതിയ രീതി. അതിൽ കയ്യിനും-പ്രവർത്തനത്തിനും-അതായത് കരമാഴിക്കും പ്രാധാന്യമുണ്ട്. ഈ പുതിയ കണ്ണുപിടുത്തമെന്നുമല്ല. ശാസ്ത്രം പ്രവർത്തനമാണ് ഏന്ന മുദ്രാവാക്യം വളരെ പഴയതാണ്. ഗാന്ധിജിയുടെ അടിസ്ഥാനവിദ്യാഭ്യാസത്തിലും പ്രവർത്തനമായി, കൈവിരുതുകളെ-തൊഴിൽശേഷികളെ-ഉപയോഗിക്കുന്നുണ്ട്. ഏതാണ്ട് ഗാന്ധിയൻ രീതിയിൽതന്നെ.

സാമാന്യവിദ്യാഭ്യാസം

കിന്ത്രിഗാർഡ് മുതൽ ഹയർസെക്കണ്ടറിവരെ - 17 വയസ്സുവരെ - യുള്ള വിദ്യാഭ്യാസത്തെ സാമാന്യവിദ്യാഭ്യാസം എന്നാണെല്ലാ വിളിക്കുന്നത്. അവിടെന്നോടു രണ്ടു ധാരയാണ്: ഒന്ന് തൊഴിലിലേക്ക്, മറ്റൊരുപരിപഠനത്തിലേക്ക്. ഈ നാം കൊടുക്കുന്ന സാമാന്യവിദ്യാഭ്യാസം ഒരു തൊഴിലിലേക്കും നയിക്കുന്നില്ല. ചെറിയ ഒരു ധാര-വാക്കേഷണൽ

യാര മാത്രമാണ് തൊഴിലിലേക്ക് നയിക്കുന്നത്. ഈത് തൊഴിൽ വിദ്യാഭ്യാസം സമാംഗ്, ഗാന്ധിജി സകൽപ്പിച്ചു, യുറോപ്പൻ നാടുകളിൽ നടക്കുന്ന തൊഴി ലഭിപ്പിച്ചിടത്-പോളിടെക്നോക്കർ-വിദ്യാഭ്യാസമല്ല എന്ന് ഓർക്കുക.

ഭാഷ, ഗണിതം, ശാസ്ത്രം എന്നിവയാം കഴിവുകൾ വികസിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള അടിസ്ഥാന ഉപകരണങ്ങൾ. അറിവുകളുടെ വാഹകങ്ങളും അവ തന്നെ എത്രയും കുട്ടിയും ആദ്യമായി പറിക്കുന്നത് മാത്രഭാഷയാണ്. ചുറ്റുമുള്ള സമൂഹത്തിന്റെ ഭാഷ വ്യത്യസ്തമാണെങ്കിൽ, നാലഞ്ചു വയസ്സാകുമ്പോഴേയ്ക്കും അതും കുട്ടി പറിച്ചിരിക്കും. അങ്ങനെ ഒന്നാം ഭാഷയെന്നു പറയുന്നത് മാത്രഭാഷയും ആസന്ന സമൂഹത്തിന്റെ ഭാഷയും ആണ്. ഫിനി/അറബി/സംസ്കൃതഭാഷാപഠനം പ്രത്യേകമായ ഒരു കഴിവും നൽകുന്നില്ല. അവ ഉപയോഗിക്കാനുള്ള കഴിവുകൂട്ടി നൽകുന്നില്ല. അധ്യ നിക വിജയാനന്തത്തിന്റെ വാഹകങ്ങൾ എന്ന നിലയ്ക്കും അവ ദരിദ്രങ്ങളാണ്. വൈകാരികാടിസ്ഥാനം മാത്രമേ അവയുടെ പഠനത്തിനുള്ളൂ. ഈ വികാരത്തെ, മാനിക്കൺ. പക്ഷേ ഇന്നതെത്ത നിലവാരത്തിൽ പോരാ. നന്നായി കൈകാര്യം ചെയ്യാറാകണം. മാത്രഭാഷ-മലയാളം-വ്യവഹാര ത്തിന്റെ മാത്രമല്ല സംസ്കാരത്തിന്റെ ഭാഷ കുട്ടിയാണ്. എഴാം കൂദാശാകുമ്പോഴേക്കും ഉയർന്ന വ്യവഹാരശേഷി സ്വാധ്യതമാക്കാൻ കഴിയേണ്ടതാണ്. പത്താംകൂദാശ കഴിയുമ്പോഴേക്കും സംസ്കാരവാഹകം എന്ന ധർമ്മംകൂട്ടി പുർണ്ണമായി തിരിച്ചറിയാൻ കഴിയേണ്ടതാണ്. അവിടന്നേങ്കാൽ പരീക്ഷയ്ക്കുവേണ്ടി പറിക്കാനുള്ള ഒരു വിഷയമാക്കേണ്ടതില്ല മലയാളവും മറ്റു ഭാഷകളും.

മലയാളം, ഗണിതം, ശാസ്ത്രം എന്നിവപോലെ തന്നെ അടിസ്ഥാനപരമായ ഒന്നായി മാറിയിരിക്കുന്നു ഇന്ന് ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷാ വ്യവഹാരശേഷിയും കമ്പ്യൂട്ടർ ഉപയോഗിക്കാനുള്ള ശേഷിയും. ഈ രംഗു ശേഷികളും സ്വാധ്യതമാക്കാതെ ഒരു കുട്ടിക്ക് 21-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ തന്റെ സ്വത്തിനിലെ സിദ്ധമായ കഴിവുകൾ വികസിപ്പിക്കുന്നതിൽ എറെ പരിമിതി ഉണ്ടായിരിക്കും. അതിനാൽ അവയിൽ പ്രാവീണ്യം നേടാൻ എല്ലാ കുട്ടികൾക്കും സന്ദർഭം ഉണ്ടാകണം, സൗകര്യം ഉണ്ടാകണം. നിർദ്ദേശമാക്കേണ്ടതില്ല. രണ്ടാം ഭാഷയായി ഫിനി, സംസ്കൃതം, അറബി, ഇംഗ്ലീഷ് ഇതിൽ ഏതു വേണ്ടെങ്കിലും കുട്ടിക്ക് തെരഞ്ഞെടുക്കാം. മുന്നാമതൊരു ഭാഷയുടെ ആവശ്യമില്ല. ഹൈസ്കൗളജികളിൽ ഒരുക്കുന്ന ഐപ്പികവിഷയങ്ങളുടെ കുട്ടിക്കുള്ള സാധ്യാരണതലവത്തുകാം. അഞ്ചാംകൂദാശയുമുതൽ കുട്ടികൾക്ക് സാധ്യാരണതലവത്തിൽ (O ലവൽ) ഉള്ള കോഴ്സുകൾക്കു പറുമെ ഐപ്പികമായി ഉയർന്നതലവത്തിൽ (A ലവൽ) കോഴ്സുകൾ കുട്ടി എടുക്കാനുള്ള സൗകര്യങ്ങൾ നൽകാം. (A ലവൽ) കോഴ്സിന്റെ ഏറ്റവും ലളിതമായ രീതി അടുത്തകാലത്തെ വിഷയങ്ങൾ

ഇക്കാല്പം തന്നെ പരിക്കുകയെന്നതാണ്. ഉദാഹരണത്തിന്, 6-ാം കോളേജിലെ കണക്ക്-അതേ പാപുസ്തകം-കുടി അഞ്ചാംകോളേജിൽ ഒരു കുട്ടി പറിക്കുന്നവെങ്കിൽ അത് ആ കുട്ടിയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം -A ലവൽ ആണ്. (എഴാം കോളേജിലെ പാഠങ്ങൾ വരെ പറിക്കുന്ന കുട്ടുകളുമുണ്ട്.) O-ലവൽ പുർത്തിയാക്കിയാൽ പഠനം വിജയകരമായി എന്നു കണക്കാക്കാം. A ലവൽ പുർണ്ണമായും എഴുപ്പിക്കാണ്. ഉന്നത് (സർവ്വകലാശാല) വിദ്യാഭ്യാസത്തിനുള്ള പ്രവേശനസമയത്ത് ബന്ധപ്പെട്ട വിഷയങ്ങളിൽ A ലവൽ കോഴ്സുകൾ പുർത്തിയാക്കിയവർക്ക് മുൻഗണന നൽകാം. ഹയർസെക്കണ്ടറി വരെ ഈ A ലവൽ സംഖ്യാനുസരിച്ചാണ്. പക്ഷേ സമുഹം ഭാവി പാരമാരിൽ അർപ്പിക്കുന്ന ചുമതലകൾക്ക്, പലതിനും ഹയർസെക്കണ്ടറി സാമാന്യവിദ്യാഭ്യാസം മതിയാകില്ല, പ്രത്യേകമായ തൊഴിൽ വിദ്യാഭ്യാസംകൂടി വേണ്ടിവരും. സർവ്വകലാശാലാ വിദ്യാഭ്യാസമല്ല, തൊഴിൽ വിദ്യാഭ്യാസം.

തൊഴിൽ വിദ്യാഭ്യാസം

ഇവിടെ ഉദ്ദേശിക്കുന്നത്, തൊഴിൽ ചെയ്യാൻ കഴിവുണ്ടാക്കുന്ന വിദ്യാഭ്യാസത്തെയാണ്, അല്ലാതെ തൊഴിലധിഷ്ഠിതമായി നടത്താവുന്ന സാമാന്യവിദ്യാഭ്യാസത്തെയല്ല. അതിനും പ്രസക്തിയുണ്ട്. ചിടയായ രീതിയിൽ ചില പരീക്ഷണങ്ങൾ നടത്താവുന്നതാണ്. ഉദാഹരണത്തിന് പത്താം കോളേജ് വരെയുള്ള സകലവിഷയങ്ങളും നിലവിലുള്ള അതേ പാഠപസ്തകസ്ഥാനത്തിലുണ്ടെന്നെന്ന്, ഏതെങ്കിലും ഒരു തൊഴിൽ പഠനത്തെ ചുറ്റിപ്പറ്റി, അതിൽ ഉയർന്നുവരുന്ന പ്രശ്നങ്ങളെ ആധാരമാക്കി പറിപ്പിച്ചു നോക്കാവുന്നതാണ്. എല്ലാ സങ്കർപ്പനങ്ങളും (concepts) പറിപ്പിക്കാവുന്നതാണ്. പക്ഷേ അതും ഇവിടെ വിഭാവന ചെയ്യുന്നത്. വരുന്ന 20-30 കൊല്ലുക്കാലത്തിനുള്ളിൽ കേരളത്തിലെ സാമ്പത്തികവ്യവസ്ഥയിൽ വരാവുന്ന മാറ്റങ്ങളുടെയും ആ മാറ്റങ്ങൾക്കാവശ്യമായി മാനവവിഭവശേഷിയുടെയും അടിസ്ഥാനത്തിൽ നൽകേണ്ട തൊഴിൽ വിദ്യാഭ്യാസത്തെക്കുറിച്ചാണ് ഇവിടെ ചർച്ച ചെയ്യുന്നത്. സമുഹത്തിലെ മാനവവിഭവശേഷി വിനിയോഗം നടക്കുന്നത് നാലുമേഖലകളിലുംയാണ്. ഉൽപ്പാദനം, സേവനം, അധ്യാപനം, ഗവേഷണം. ഇതിനും ഓരോനിലും ഒട്ടേറെ ഉപവിഭാഗങ്ങൾ ഉണ്ടായിരിക്കും. ഇവയിൽ ഉൽപ്പാദനമേഖലയിലുംയാണ് ഇപ്പോൾ പരിശോധിക്കുന്നത്. ഇതിനെ രണ്ടായി തരംതിരിക്കാറുണ്ട്. പ്രാഥമികമേഖലയും ദിനീയമേഖലയും. പ്രാഥമികമേഖലയിൽത്തന്നെ കൂഷി, മത്സ്യബന്ധനം, മുഗ്ഗപരിപാലനം, ഡയറി, പോൾട്ടി, വനനം മുതലായ ഉപമേഖലകളുണ്ട്. ദിനീയമേഖലയിൽ കുട്ടിൽ വ്യവസായം, കൈത്തന്താഴിൽ, പരമ്പരാഗതവ്യവസായം, ആധുനികവ്യവസായം, ചക്രവാളവ്യവസായം എന്നിങ്ങനെ പല ഉപമേഖലകളുമുണ്ട്. ഇവയിൽ ആധുനികചക്രവാളവ്യ

വസായങ്ങൾക്ക് ആവശ്യമായ മാനവിഭവഗ്രഹി തയ്യാറാക്കാൻ മാത്രമാണ് ഇന്നത്തെ വിദ്യാഭ്യാസസ്വന്ധം ശരിക്കുന്നത്. എന്നാൽ തൊഴിലാളികൾ എറിയ പക്ഷും ഉള്ളത് കുടിൽ വ്യവസായത്തിലും പരമ്പരാഗതവ്യവസായത്തിലും മറ്റൊരു മറ്റൊരു മാണം. ഭൂമിയുടെയും അതിൽ പണിയെടുക്കുന്നവരുടെയും ഉൽപ്പാദനക്ഷമത വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിന് പുതിയ വിവരങ്ങളും പുതിയ കഴിവുകളും വേണം. പുതിയ സാങ്കേതികവിദ്യകളും സാങ്കേതികാവകാഡമിക്കുമാരം വേണം. കാർഷികമേഖലയുടെ മൊത്തം ഉൽപ്പാദനക്ഷമത ഇന്നത്തെത്തിന്റെ ഇടടിയായി വർദ്ധിപ്പിക്കാവുന്നതാണ്. കുടിൽ വ്യവസായത്തിന്റെയും പരമ്പരാഗതവ്യവസായങ്ങളുടെയും അവസ്ഥയും ഇതുതന്നെ. രണ്ടുമുന്നു പതിറ്റാണ്ടുകളിൽനിന്നും ഇവ മേഖലകളിലെ കേവല ഉൽപ്പാദനം സ്വർപ്പമെക്കിലും വർദ്ധിക്കുകയല്ലാതെ കുറയുകില്ല. ഇന്നും അന്നും മണ്ണിൽ പണിയെടുക്കുന്നവരുണ്ടാകും, പശുവിനെ പളർത്തുന്നവരുണ്ടാകും, മീൻ പിടിക്കുന്നവരുണ്ടാകും, കോഴി-താറാവ്-പനി വളർത്തൽകാരുണ്ടാകും, അച്ചാറുകളുണ്ടാക്കുന്നവരുണ്ടാകും, മറ്റു കാർഷികസംസ്കരണ പ്രവർത്തനങ്ങൾ ഉണ്ടാകും, കൈത്തറി ഉണ്ടാകും, കയർ ഉണ്ടാകും, ഓട്-ഇഷ്ടിക വ്യവസായമുണ്ടാകും, മുള, ഓല, തെങ്ങിന്തകി മുതലായവ ഉപയോഗിക്കുന്നുണ്ടാകും. ഇന്നത്തെ സ്കൂൾ വിദ്യാഭ്യാസമോ, വൊക്കേഷണൽ വിദ്യാഭ്യാസംപോലുമോ ഇവ മേഖലകളിൽ പണിയെടുക്കുന്നവരുടെ വൈദഗ്ദംബവും ഉൽപ്പാദനക്ഷമതയും വർദ്ധിപ്പിക്കാൻ ഒരു സംഭാവനയും നൽകുന്നില്ല.

പത്തുവരെയുള്ള വിദ്യാഭ്യാസത്തെ ‘സാമാന്യ’ വിദ്യാഭ്യാസമായി കണക്കാക്കാം. നേരത്തെ സുചിപ്പിച്ചപോലെ മാനവചരിത്രത്തിന്റെ പുനരബ്യാനമായി കണക്കാക്കാം. എന്നാൽ അതിൽപ്പോലും ചുറ്റുമുള്ള സമുഹത്തിന്റെ ജീവിതവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ഒട്ടരോ അറിവുകളും കഴിവുകളും ഉള്ളടങ്ങണ്ടതാണ്. പത്താം സ്കാള്സ് പാസ്സായ ഒരു കുട്ടി കുറെ ജീവശാസ്ത്രം പഠിച്ചിരിക്കും, സാമൂഹ്യശാസ്ത്രവും റസത്രനവും ഉൾപ്പെടെയുള്ള ഒക്കെ പഠിച്ചിരിക്കും. പക്ഷേ നെൽക്കുഷിയുടെ സസ്യശാസ്ത്രമോ, സാമ്പത്തികശാസ്ത്രമോ, സാമൂഹ്യശാസ്ത്രമോ ഒന്നും തന്നെ ആ കുട്ടിക്ക് അറിയില്ല. തെങ്ങിന്റെയും ഇല്ലിന്റെയും മരച്ചീനിയുടെയും ചേനയുടെയും നന്നിന്റെയും സസ്യശാസ്ത്രം അത് പഠിച്ചിരിക്കാണില്ല. കേരളത്തിലെ മുകളിവനാർ പിടിക്കുന്ന മത്സ്യത്തപ്പറ്റിയോ, വിവിധതരം പശുക്കളില്ലാതെയോ ഒന്നും അറിയില്ല. ടൊക്കടറും ട്രില്ലറും, എന്തിനും കൈക്കൊടുപോലും തൊടുനോക്കിക്കാണില്ല. കയറിനെപ്പറ്റിയോ നൂലിനെപ്പറ്റിയോ, ഫെമബിന്റെ റസത്രനത്തക്കുറിച്ചോ, ചായം ചേർക്കലിനെക്കുറിച്ചോ ഒന്നും പഠിച്ചിട്ടാണില്ല. ജീവിതവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ഒന്നും തന്നെ അവർ പഠിക്കുന്നില്ല. അതിനാർത്ഥതനെ സ്കൂൾ വിദ്യാഭ്യാസം

കഴിഞ്ഞു (ഹയർ സെക്കണ്ടറിയും ഡിഗ്രിയും ആധാർപോലും) പുരി തുവരുന്ന ഒരു കുട്ടികൾ സമൂഹത്തിൽ ആവശ്യമായ ഒരു ജോലിയും ചെയ്യാനുള്ള വശര ഉണ്ഡായിരിക്കില്ല. വാസ്തവത്തിൽ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ അരു ഒരു ലക്ഷ്യവും അത് നേടുന്നില്ല.

ഈ അവസ്ഥയ്ക്ക് പരിഹാരം കാണാനായാണ് വൊക്കേഷണൽ വിദ്യാഭ്യാസം മുന്നോട്ടുകൊണ്ടുവന്നത്. എന്നാൽ ഈന്നതെന്തെ വൊക്കേഷണൽ ഹയർ സെക്കണ്ടറി കാപട്ടമാണ്. ഒരു വൊക്കേഷണൽ കോളേജുകളിലേക്ക് കോട്ടവഴി പ്രവേശിക്കാനുള്ള ഒരു കുറുക്കുവും ആധാർ അതിനെ കാണുന്നത്. അതിനെ ശരിയായ തൊഴിൽ വിദ്യാഭ്യാസമായി പുനഃസംഘടിപ്പിക്കാവുന്നതാണ്. ഈ 40-50 തൊഴിൽ തുറകളിലാണ് ശിക്ഷണം നൽകുന്നത്. അതു തന്നെ സ്വയം പണിയെടുക്കാൻ സഹായിക്കുന്നവിയൽപ്പെ. പണിയെടുപ്പിക്കുന്ന സുപ്പർവൈസർമാരുടെ ഉണ്ഡാക്കാനാണ്. കേരളത്തിന് വലിയ അളവിൽ ആവശ്യമായത് സ്വയം പണിയെടുക്കാൻ കഴിയുന്നവരെയാണ്. അത്തരം കോഴ്സുകൾ നൽകാം. 40-50 കോഴ്സുകളുടെ സ്ഥാനത്ത് 400-500 എണ്ണം വിഭാവനം ചെയ്യാം. 2000-3000വരെ ആക്കാനും കഴിഞ്ഞെതക്കും. ആവശ്യവും വന്നേക്കും.

അക്കാദമിക് ലൈനിൽ പോകണമോ, വൊക്കേഷണൽ ലൈനിൽ പോകണമോ എന്ന തീരുമാനം പുർണ്ണമായും പഠിതാവിന്റെ (രക്ഷാ കർത്താവിന്റെ) ആയിരിക്കും. അതിൽ ഒരു നിർദ്ദേശവും ഉണ്ഡായിരിക്കുന്നത്. നുറുത്രത്താനും വിദ്യാർത്ഥികളും ഈന്നതെന്തെ ഹയർ സെക്കണ്ടറി അടക്കമുള്ള അക്കാദമിക്കപാത തന്നെ സീക്രിക്കാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നുവെങ്കിൽ അതിനുള്ള സ്വകര്യം ഉണ്ഡായിരിക്കും. ഫലപ്രദമായ വൊക്കേഷണൽ കോഴ്സുകൾ നൽകുകയാണെങ്കിൽ കുടുതൽ കുടുതൽ കുട്ടികൾ അവയിലേക്ക് മാറുന്നതായിരിക്കും. ഓരോ തൊഴിലിനും ഓരോ തലത്തിലും ആവശ്യമായ മുൻ തയ്യാറെടുപ്പുകൾ എവരെയെന്നു നിശ്ചയിക്കാം. പിന്നീട് അക്കാദമിക് ധാരയിലേക്ക് മാറാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നുവെങ്കിൽ ഓരോന്നിനും വേണ്ട സംക്രമണകോഴ്സുകൾ, നാലുമാസം കൊണ്ടോ ആറുമാസം കൊണ്ടോ പുർത്തിയാക്കാവുന്ന കോഴ്സുകൾ നിശ്ചയിക്കാം. ഏതെങ്കിലും ഒരു പ്രത്യേകപഠനകോഴ്സിനു പ്രവേശനം ലഭിക്കാൻ ഇന്നയിന്ന വിഷയങ്ങളിൽ ഇത്രയിൽതെ കെട്ടിടുകൾ വേണമെന്നു നിശ്ചയിക്കാം. പ്രാദേശിക കൂട്ടുരുകളിലായി തുടക്കത്തിൽ 200-300 കോഴ്സുകൾ നൽകാൻ കഴിയേണ്ടതാണ്. ഓരോ കോഴ്സിനും അക്കാദമികവും പ്രായോഗികവും ആയ ഉള്ളടക്കം ഉണ്ഡായിരിക്കും. പ്രായോഗിക ഉള്ളടക്കം പറിപ്പിക്കാൻ അതു മേഖലകളിൽ പണിയെടുക്കുന്ന വിദ്യാഭ്യരായ തൊഴിലാളികളെ തന്നെ നിയോഗിക്കാം. എടു പത്തു സ്ഥാപനങ്ങളിലായി 100-150 പ്രത്യേക

കോഴ്സുകൾ സജീകരിക്കാം. രണ്ടൊ മുന്നോ കുടുതൽ സ്ഥാപനങ്ങൾ ഇൽ നിന്നായി ഓരോ കുട്ടിക്കും താൻ ആഗ്രഹിക്കുന്ന കോഴ്സുകൾ പൂർത്തീകരിക്കാം. ഒരു ഉദാഹരണം എടുക്കാം. തെങ്ങുമായി ബന്ധപ്പെട്ട കുറെ കോഴ്സുകൾ താഴെ കൊടുക്കുന്നു.

1. തെങ്ങുകൂഷി, നടലിയും പരിപരണവും അടക്കം.
2. തെങ്ങു തടി വ്യവസായം - യന്ത്രങ്ങൾ, ടൈറ്റ്‌മെന്റ്..
3. തെങ്ങ്, വെളിച്ചെണ്ണ, തേങ്ങാപ്പാല്, ഇളന്തിര്, നീര്-കഷ്യ ഉൽപ്പന്നങ്ങൾ.
4. തൊണ്ട്, ഘോശൻ, കയർ, പായ, കാർപ്പറ്റ്
5. ഘോശൻ രസതന്ത്രം - നിറം, അഴുകൽ
6. കയറുൽപ്പന്നങ്ങൾ-ധിബേസൻ/മാർക്കറ്റിങ്ങ്
7. കയർരംഗത്തെ യന്ത്രങ്ങൾ
8. തെങ്ങിന്റെ ഉപോർപ്പനങ്ങൾ -മതൽ, ചിരട്ട, വിറക് ഇവയുടെ ഉപയോഗം.

ഇവയോരോന്നിനും 6 മാസം ദെൽഹിയുമുള്ള കോഴ്സുകൾക്ക് രൂപം നൽകാൻ കഴിയും. 60-70 ശതമാനം പ്രാക്തിക്കല്ലും 30-40 ശതമാനം തിയറിയും. പഠനം പൂർത്തിയാക്കുന്നോൾ തനിക്ക് ഇന്നയിന പണികൾ ചെയ്യാൻ പറ്റും എന്ന ആത്മവിശ്വാസം വരുന്നതാണ്. തലക്കൂട്ടുകളാണ് ഏറ്റവും നല്ല ഉദാഹരണം. സർട്ടിഫിക്കറ്റ്/ഡിപ്പോം/ഡിഗ്രി തലങ്ങളിൽ എത്രയെത്ര, ഏതെല്ലാം ക്രെഡിറ്റുകൾ വേണ മെന്നു മുൻകൂട്ടി നിശ്ചയിക്കാം. തെങ്ങിനു പുറമെ, കേരളത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഏറ്റവും ആദ്യം തുടങ്ങാവുന്ന മേഖലകളാണ് കൂഷി, മുഗപ രിപാലനം, സൊറാമിക്സ്, കെട്ടിക്കിർമ്മാണം, ഓട്ടോമൊബൈൽ...മുതലായവ. ഓരോന്നിലും എടു പത്തും ഉപവിഷ്യങ്ങൾ ഉണ്ടായിരിക്കും.

നാലേക്കുതൽ തൊഴിൽ വിദ്യാഭ്യാസപദ്ധതി നടപ്പാക്കുന്നു, ഇത്രെതം കുട്ടികൾ അവധിൽ ചേരണം, ഇത്രെതം കുട്ടികൾക്കേ അക്കാദമിക ധാരയിൽ സീറ്റുള്ളു എന്ന തീരുമാനമല്ലെങ്കിൽ തുടക്കത്തിൽ എടുക്കേണ്ടത്. അക്കാദമിക ധാര ആഗ്രഹിക്കുന്നവർക്കെല്ലാം അതിൽ പ്രവേശനം നൽകും. വൊക്കേഷണൽ ധാര ആഗ്രഹിക്കുന്നവർക്ക് അതിലും . ചുരുങ്ഗിയത് 2-3 കൊല്ലുണ്ടെന്ന തയ്യാറാട്ടുപ്പെട്ടിലും നടത്തിയിട്ടു തൊഴിൽ വിദ്യാഭ്യാസം വ്യാപകമായി നടപ്പിലാക്കാവു. അതും പെപാട് പരീക്ഷ ണങ്ങൾക്കുശേഷം. അതിനു മുമ്പെ ഓരോ കോഴ്സിനും വേണ്ട വിശദമായ പാട്ടുപദ്ധതി തയ്യാറാക്കണം. എല്ലാറ്റിനും ബാധകമായ പൊതുവിഷയങ്ങൾ, നിർദ്ദിഷ്ട തൊഴിലുമായി ബന്ധപ്പെട്ട സെസബാന്തിക വിഷയങ്ങൾ, ആവശ്യമായ പ്രാക്തിക്കൽ എല്ലാം മുൻകൂട്ടി തയ്യാറാക്കണം. ഓരോന്നും എത്ര മണിക്കുർ. എത്ര ആഴത്തിൽ തുടങ്ങിയവയോക്കെ. ♦

പ്രതീക്ഷയുടെ വാതിൽ

സി.എ.വാര്ഷിക

ചാരിയിട്ടിരിയ്ക്കയാണുമുറിവാതിൽ, തെള്ളും
ആളുനക്കത്തിൻ ചെത്തമുള്ളിൽനിന്നുയർന്നീലും.
കാലമാട്ടരെകഴിഞ്ഞതിങ്ങായുമേബാൾ, മാറ്റ-
മേതുമില്ലാതെ നില്പു വീടിൽ സൗമ്യം മുകം.
പുതുമോടിയിലയൽപ്പകഞ്ഞൾ തിളങ്ങുമേബാൾ
പഴമസ്തും പോലീലാളിത്തും വിളങ്ങുന്നു.
മുറ്റമാക്കയും തൃത്യവാരിയതാണില്ലാട്ടും
വ്യത്തികേടുകൾ, ആളുണാകണമല്ലോ വീടിൽ.
നിശ്ചയമില്ലോ പണ്ണുള്ളവരിങ്ങുണാകുമോ?
ഒച്ചയൊന്നനക്കി ഞാൻ നെണ്ണിടപ്പോടെ നില്പായ്.
“വാതിലുതുന്നകത്തേൻടാം” എന്തോ സ്ത്രീയിൽ
സ്വാഗതം, പരിചിതഭാവ, മാർവ്വരാവോ!
“ഇരിയ്ക്കാം” കഷണിക്കുന്നു ഞാനിരിക്കുന്നു, വീടി-
നകത്തൻ മനമേന്തോ വ്യർത്ഥമായ് തേടിട്ടുന്നു.
“അടയ്ക്കാറില്ലീ വാതിൽ രാത്രിയെന്നിയേ, തളളി-
തുറിക്കാമല്ലോ ചാരിയിട്ടാലെനവരോതും.
വരുമെന്നിടയ്ക്കിടെപ്പറയും, വരുന്നതി-
നിരുമാസത്തിൻ മുമ്പായവർ പോയതു കഷ്ടം.”
അടഞ്ഞു പ്രതീക്ഷ, ഞാനിരുന്നു ജയംപോലെ
പിടഞ്ഞാൽ കരഞ്ഞളാൽ നിവർത്തിയതുമെല്ലു.
“കുറിപ്പുണ്ഡാനിങ്ങിതാ” യെന്നവർ നീട്ടി, ഞാനെന്ന്
വിരയ്ക്കും കരഞ്ഞളാൽ നിവർത്തിയതുമെല്ലു.
“കാത്തുഞ്ഞാനിരുന്നുവെന്നറിയിച്ചിട്ടാനായി
മാത്രമേച്ചരുകുറിപ്പിങ്ങു ഞാൻ വെച്ചിട്ടെട്ട്.
വന്നിട്ടുമെന്നാകില്ലുമെന്നു ഞാനിയുന്നു
വന്നിട്ടുംവരെക്കാത്തിരിക്കുവാനാഗിക്കുന്നു.
എങ്കിലും പോകാറായീ എനിയ്ക്കെന്നിപ്പോശാരു
ശകയേറുന്നു നാളിൽ നാളിലെന്നതിനാലെ,
ഈച്ചരുകുറിപ്പിങ്ങുവെച്ചുപോകെട്ട്, കാണാം
മെച്ചമായാരു ജനമനിന്നയുണ്ടനാലപ്പോൾ.”

ബുദ്ധചരിതം ആട്ടക്കമെ

സാഹിത്യക്കുട്ടി എന്ന ദാശചഷടിൽ അർഭിഗ്രൂ

സംക്ഷിപ്തഭാഷ സഖലാക്ഷണം

കെ.പി.ഡാക്കൻ

സങ്കേതവാദതയിലേയ്ക്ക് ക്രമേണ വീണുപോവുക എന്നത് ഏറെ കുറെ ഏതു സാഹിത്യരൂപത്തിന്റെയും സാഭാവികമായ വിധിയാബാം. ആട്ടക്കമെയെല്ലാംബന്ധിച്ചാണെങ്കിലോ, ആ സാധ്യതയ്ക്ക് ആകം കുടു നന്തായി വേണം വിചാരിക്കാൻ. എഴുത്തുകാരന്റെ ജാഗ്രതയല്ലാതെ ഇതിനുവേറെ പ്രതിവിധിയെന്നാണുമില്ല. എന്നിരിക്കേ, സങ്കേതങ്ങൾ അനിവാര്യമാവുന്നിടത്തോളം രീക്ഷിക്കുക; അപ്പോഴും, സർഗ്ഗാത്മകതയുടെ ആന്തരം മായ നാളം നിഷ്പത്തേരുമ്പോൾ സുക്ഷിക്കുകയും - ഇതിൽ വിജയിച്ചിട്ടുണ്ടോ എന്നത്, ആട്ടക്കമെയെ വിലയിരുത്താനുള്ള മാനദണ്ഡമായി ആശ്രയിക്കാമല്ലോ. ഈ കാഴ്ചപ്പാടിൽ, എൻ.വി.കൃഷ്ണവാരിയരുടെ ‘ബുദ്ധചരിത്’ത്തെ ചുരുക്കത്തിലോന്നു തൊട്ടുതടവാനാണ് എൻ്റെ എഴിയ കുറിപ്പിലെ ഒരുക്കം.

1956-ലാണ് ‘ബുദ്ധചരിത്’ത്തിന്റെ പിറവി. ശ്രീബുദ്ധജയന്തി വിപുലമായി ആഭ്യന്തരാഷ്ട്രമുന്നു സന്ദർഭം; അന്ന് കോഴിക്കോട് ആകാശവാണിനിലയം അപേക്ഷിച്ചത് ഇന്തരമൊരു കൃതിയുടെ പിറവിക്കു പേരുകമായി. കോട്ടയ്ക്കൽ കളിയോഗവുമായി പലതവണ നടന്ന കൂടിയാലോ ചനകൾ പ്രോത്സാഹകമാവുകയും ചെയ്തു. മഹാന്തൻ വാഴേക്കട കുഞ്ഞുനായരുള്ള ദീർഘസംഖാദാങ്കൾ എൻ.വി.കു മാർഗ്ഗദർശനം നല്കിയിരിക്കുമെന്നു തീർച്ച, തിരിച്ച്, ബുദ്ധചരിതം ചിട്ടപ്പെടുത്തി അരങ്ങത്തെ വത്തിപ്പിക്കുക എന്ന നിയോഗം നിറവേറ്റാൻ എൻ.വിയുടെ അവലംബം കുഞ്ഞുനായരെയും തുണച്ചിരിക്കണം. എൻ.വി, സിഖാർത്ഥൻ ജനനം മുതൽ ജനാനോദയത്തിലൂടെ ബുദ്ധനാകുന്നതുവരെയുള്ള സന്നം ഇതിവുത്തം സരഫ്പെടുത്താൻ ദ്രോതസ്സുന്ന നിലയിൽ മുവ്പുമായും ഉപയോഗിച്ചത് എധിക്കുന്ന ആർന്നോർഡിനെ ഉൾപ്പെടുത്തുണ്ടാബാം. ആർന്നോർഡിന്റെ ‘ബുദ്ധചരിത്വം ഓഫ് ഐഷ്ട്’ എന്ന മഹാകാവ്യത്തിന് മലയാളത്തിൽ വിശസിച്ച് ഉപജീവിക്കാവുന്ന വിവർത്തനമുണ്ടായാൽ ഭാഗ്യം. നാലപ്പുടംന്റെ ‘പത്ര

സത്യദീപം' എന്ന ആ വിവർത്തനത്തെ കുണ്ടുനായർ പ്രഗല്ഭമായി പ്രയോജനപ്പെടുത്തി. മാത്രമല്ല, സിഖാർത്ഥൻറെ വ്യക്തിത്വം, ശുഭോദനരെ ചരിത്ര-സാമൂഹ്യ പശ്ചാത്തലം-എല്ലാറ്റിലേയ്ക്കും പ്രവേശിക്കയും ചെയ്തു. ഇത്തരം ആദാനപ്രദാനങ്ങൾ, ഉൽക്കുഴുമായ ഒരാട്കമമെയുടെ ആവിർഭാവത്തിനും അരങ്ങേറ്റത്തിനും എങ്ങനെന്ന നിഭാനമായി എന്നതിൽ ഇന്ന് ഇന്നമാതിരി യത്തനങ്ങൾക്കു മുതിരുന്നവർ നിർബന്ധിക്കേണ്ട പല പാം ഞാളും നിലപിനമായിരിക്കുന്നു.

പോതെ, ആ വശം ഇവിടെ വിസ്തരിക്കേണ്ടതില്ല. എന്നാൽ ആന്തരികമായി വേണ്ട, ബാഹ്യമായകിലും എൻ.വി.യെ 'ബുദ്ധചരിത്'ത്തിന്റെ രചന എന്ന പ്രക്രിയയിലേയ്ക്കു രണ്ടാംപ്രിംസിച്ച് ഒരു വ്യക്തിയുണ്ട്, അദേഹത്തെ ഇതു പ്രകരണത്തിൽ പേരിനൊന്നു സ്മരിക്കുന്നതാവും വിഹിതം. ആരുവെദ്യശാലയിൽ ഉയർന്ന സ്ഥാനം വഹിച്ചിരുന്ന തൃത്താമര ഷ്ട്രീ രഹ്യവാരിയരം്ക്രത അത് - എൻ.വി.യുടെ പഴയ പരിചയക്കാരൻ. രഹ്യവാരിയുടെ നിർബന്ധസം എൻ.വി.യിൽ ഉണ്ടാക്കിയ ഉത്സാഹം ഒട്ടും നിസ്സാരമാവില്ല. കോട്ടയ്ക്കൽ കളിയോഗത്തിന് ഉത്തരേന്ത്യൻ പരുട്ടനങ്ങളിൽ ഉപയോഗിക്കാൻ ഉദ്ദേശിച്ചു നിളചരിത്തതിന്റെ ഹിന്ദി പരിഭാഷ ഒരുക്കിക്കാട്ടുക്കാനും ഇതു സുഹൃത്ത് എൻ.വി.യെ ഉത്സാഹിപ്പിച്ചു. ദമ യന്ത്രീസ്വയംബരം വരെ പരിഭാഷ നടന്നതായാണ് അറിവ്. ഉള്ളായിവാരിയർ വിനുസ്സിച്ച അതേ വ്യത്തങ്ങളും രാശങ്ങളും നിലനിർത്തിക്കൊണ്ടും തിരുന്നുപോലും പരിഭാഷ. എന്തുകൊണ്ടോ അതു പുർണ്ണിയാവാതെ പോയി. അബ്ദീന്നും വരെ, ഹിന്ദി മേഖലയിൽ കമ്പകളി കൂടുതൽ പൊതുസമ്മതി ആർജിച്ചേണെ. ചെയ്തിടത്തോളം പരിഭാഷയുടെ കൈഭയഴുത്തു പ്രതിയും നഷ്ടപ്പെട്ടു എന്നതുന്തെ കഷ്ടം. അതെന്നായാലും, നിളന്തെയല്ല, ബുദ്ധൻ്റെ ചരിത്തതിലും, പരിഭാഷയിലും കൈയെഴുത്തു ചെടുകുക എന്നതായി എൻ.വി.യുടെ നിയോഗം. പിരുക്കുക 'ചിത്രാംഗം' എന്ന മറ്റാനുകൂടി ടാഗോർ ശതാബ്ദിയാലോപാഷത്തിന്റെ ഭാഗമായി എൻ.വി.രചിക്കാതിരുന്നില്ല. എങ്കിലും 'ബുദ്ധചരിത്'ത്തിനു കൂടുതൽ അംഗീകാരം കൈവന്നതായി വേണം കരുതാൻ.

ആശേ, മറ്റാരു വശത്തെയ്ക്കു കടക്കാം. കണക്കുകൂട്ടി നോക്കുമ്പോൾ 'ബുദ്ധചരിതം' ആവിർഭവിച്ചിട്ടു വർഷം അസ്വത്താഖ്യ തികഞ്ഞിടില്ല. എന്നാലോ, മികവാറും ഒരു പ്രസ്ഥാനമെന്ന നിലയിൽ ആട്കമമെ മുതിയും മുതിരുന്നും നിന്ന് കാലത്തു പിന്ന ഏതു കൃതിയോടും കിടപിടിക്കുന്ന മുഴക്കത്തോടെയാണ് ഇതിലെ ചില പദ്ധതികൾ വാർന്നുവീഴുന്നത്. ഒരു മാതൃക പരിശോധിക്കാം. പുത്രൻ സിഖാർത്ഥൻറെ വഴി എത്രാവും എന്ന വെവശ്യം പത്തനിയുമായി പങ്കുവെക്കാൻ ശുഭോദ

നൻ ശ്രമിക്കുന്നതാണ് സന്ദർഭം. അന്നനു തെളിഞ്ഞുവരുന്ന ചക്രവർത്തി ലക്ഷണം ആ പിതാവിനെ ആനന്ദത്തിന്റെ തിരക്കോളിൽ ആടാടിക്കുന്നു; ഒപ്പുതന്നെ ഓർമ്മവരുന്നു: സിഖാർത്ഥമനു സന്യാസയോഗം നിശ്ചിതമാണ് എന്ന് പ്രാർഥനികമാർ പലവട്ടം പ്രവചിച്ചിട്ടുണ്ടോ - ആ ഓർമ്മ അസ്വാസ്ഥ്യം വളർത്തുന്നു. താരുണ്യത്തിന്റെ മായാവലയത്തിൽ പുത്രനെ തടവിലിടാമോ എന്നു പരിക്ഷിക്കാനാണ് തന്റെ പുറപ്പാട്. അതിന് പത്തി യുടെ സഹായം തേടികൊണ്ടുള്ളതാകുന്നു അടുത്ത പദം. സന്ദർഭസു ചന്ദ കൊടുക്കുക എന്നല്ലാതെ, അതുകൊടുക്കുന്ന ഫ്രോക്കത്തിൽ ഭാവ സംഘർഷിത്തിന്റെ സ്വന്നം മിടിക്കുക എന്ന അംഗത്തിൽ ആട്ടക്കമൊക്കാ രണ്ടാർ സ്വന്നതു ശ്രദ്ധിക്കാറില്ല. നാടകത്തിൽ വലയത്തിനകത്തു നടത്തുന്ന രംഗനിർദ്ദേശം വൈകാരികമാക്കേണ്ടതില്ലോ. ആ നിലയേ ആട്ടക്കമെ പ്രായേണ ഫ്രോക്കത്തോട് അവലംബിക്കാറുള്ളൂ. “ഉണ്ടിനാമ്പ കുറ ഞ്ഞു.....” എന്ന നളചരിത്രഫ്രോക്കംപോലെ ചിലതുണ്ഡാവാം അപവാദമാ യിട്ട്. ആ പാകത്തിലാണ് ഇവിടെ സ്വർണ്ണിക്കുന്ന ‘ബുദ്ധചരിത്’ഫ്രോകം സ്ഥാനപ്പെടുക. എഴിലും, തരഞ്ഞകലാലം ഭാവദീപ്തികൾ, ഭാഷാരീതികൾ അതിനെ ദൃഢാന്തമാക്കാനാണ് ഉദ്ദേശിക്കുന്നത്.

കാലേ തസ്മിൻ സുപുജ്രത പ്രതിഭിന വികസൽസാർവ്വദാഹന-നാലോക്യാലോക്യ ഹർഷാർണ്ണവത്രളതരംഗേഷ്യ പോല്ലുമാന: ദൈവജൈജത്തിന്സ്വഭവ്യം നിഗദിതമസക്ഷുത്ത് സംസ്മരിൻ ഭിക്ഷാഭ്യയം ചിന്താക്രാന്തഃ സ കാന്താമവനിപതിരിദം പ്രാഹശ്വലഭനാവ്യു” ഇതിലെ പദരചന മനസ്സിരുത്തുക. പ്രഭാസമായ സംസ്കൃതം. ‘പ്രതിഭിന വികസൽ സാർവ്വദാഹനുലാഭാൻ’, ‘ഹർഷാർണ്ണവത്രളതരംഗേഷ്യ’ എന്നൊക്കെ സമാസംകാണ്ഡു കുടുതൽ പ്രാശി പകരുകയും ചെയ്തി രിക്കുന്നു. ഉത്തമമണിപ്രവാളത്തിനു സംസ്കൃതാധിക്യം വിലക്കിയിട്ടുണ്ട് ‘ദീലാതിലകം’ എന്ന ലക്ഷണഗ്രന്ഥം. ആ മണിപ്രവാളത്തിൽ പോരാ, നിവൃത്തിയുള്ളിട്ടേതാലും തന്ന സംസ്കൃതത്തിൽത്തന്നെയാവട്ട ഫ്രോക ഔദ്ധർ എന്നൊരു നിഷ്കർഷ ആട്ടക്കമെകളിൽ സാമാന്യേന പുലർന്നുപോ നു. ഇവിടെ എൻ.വി.യുടെ ഫ്രോകം നോക്കുക: മലയാളത്തിന്റെ വജ്ഞാരു നാവ്യും അതിൽ കിളിർക്കുന്നേയില്ല. ‘അവനിപതിരിദം പ്രാഹ’യിലെ ‘പ്രാഹ’യ്ക്കു പകരം ‘ചൊല്ലി’ എന്നോ ‘ചൊന്നു’ എന്നോ വിനൃസിച്ചാൽ അർത്ഥത്തിനു വീഴ്ചപരയാനും നേരിട്ടില്ല. അതും പോകു, ‘ശുഖ്യാദ നാവ്യഃ’ എന്ന കർത്ത്യപദം ‘ആവ്യൻ’ എന്നാക്കിയാൽ മലയാളത്തിന്റെ നേർത്ത അടയാളം പതിഞ്ഞതെനെ - അർത്ഥത്തിനു പാളിച്ച കുടാതെത്ത നേ. പകേജ് ഇതൊക്കെ അകന്നും ഒഴിഞ്ഞും ഇരുന്ന് നമുക്ക് നടത്താ വുന്ന ഭാഷാചർച്ചകൾ മാത്രം. രചനയുടെ നിമിഷത്തിൽ ഇങ്ങനെയെ നേക്കിലും ബദൽ എന്ന ആശയം എൻ.വിക്ക് ഉദ്ഘാടിക്കാനേ ഇടയില്ല.

സംസ്കൃതത്തിന്റെ ശൈലീദേശങ്ങളുമായി താൻ നേടിയ സാമ്യം അനുതയും ഗാധമാറ്റെ. പാരമ്പര്യനിഷ്ഠവും പാണ്ഡിത്യസിദ്ധവുമായ മുപ്പ് സ്വന്തം രചനകളിൽ മുറിതശയ്ക്കുക എന്നത് അദ്ദേഹത്താല്ലുംബന്ധിച്ചിട്ടെന്നാണ്, ‘രു പഴയപാട്’ന്റെ അപരതലം എന്ന നിലയ്ക്ക്, സത്യ സ്ഥിതിയിലും എന്ന നിർജ്ജനക്കാവു. അതും, ഈ പദ്ധതിലെ ‘പോസ്റ്റുമാന’ന് മറ്റാരുടെയെങ്കിലും പ്രയോഗത്തിന്റെ പിൻബലമുണ്ടാവുമോ, നിശ്ചയം പോരാ!

ഈ വടക്കിലുള്ള മറ്റാരു മാത്യുകകുടി ഉല്പരിക്കേട്ട്. സിഖാർത്ഥമന്റെ തപസ്സുലയ്ക്കാൻ മാരൻ ഭക്താധ്യാപകമാരഞ്ഞാളെ നിയോഗിക്കുന്നതാണ് സന്ദർഭം. ചുവന്നതാടി, കാട്ടാളരുപം, ദാപരവേഷം - ഈഞ്ഞെനയാകുന്നു യമാക്രമം ഈ മുന്നുപേരുകളുള്ള ചമയനിർദ്ദേശം. ഈ ‘പഹ’കാർ ആർത്ഥവിളിച്ച് അരങ്ങുലച്ചു കടന്നുവരിക എന്നതാണല്ലോ ആട്ടക്കമെ അംഗികരിച്ചിരിക്കുന്ന സങ്കേതം. ഇവിടെയും അങ്ങനെന്നതെന്ന്. അപരന കൊണ്ടു ചീർത്തകെകകളിൽ വെട്ടിത്തിളങ്ങുന്ന ആയുധങ്ങൾ തലങ്ങും വിലങ്ങും വീശുന്നു; ആ വീശലിൽ ഉണ്ടാകുന്ന ചുഴലിക്കാറ്റ് ഉലച്ചു ബൈഹം ണ്യമണ്ണാലുള്ളെല്ലാം ആകസ്മികമായി പ്രളയം ചമയ്ക്കുന്നു - അങ്ങ നെയാണുപോലും ഇവരുടെ പ്രവേശം. അതുശ്രീ; ഈ ആശയം ശ്രമിച്ചടക്കുന്ന വാദമ്യയത്തിൽ എങ്ങനെ ശരാരും വഴിയുന്നു എന്നതാൽ നിർണ്ണായകം. ട്രാഗ്യരയുടെ പുർഖ്വാർഥം എതാണ്ടു പുർണ്ണമായും വ്യാപിക്കുന്ന നീണ്ട സമാസം കടുശബ്ദങ്ങളെളുക്കൊണ്ടു നിബിധമാക്കിയിരിക്കുന്നു - അതാണ് ഈവിടത്തെ ശൈലീതന്ത്രം. ആ പുർഖ്വാർഥം ഈഞ്ഞെന:

“ദൃപ്യദ്വാസ്തംഭശുംഭൽപ്പഹരണവികടഭാമണപ്രോത്മവാത്യാ

ചക്രാകാനാണ്യാണ്യാണ്യാശ്വസമയകലിതം കല്പമാകലപ്പയന്തഃ”

ഇപ്രകാരം സമീപിച്ചു സിഖാർത്ഥനെ ‘മുഖ, ശാക്യപശോ!’ എന്നു സംഭവാധന നടത്തുന്നു. തുടർന്നുള്ള യുദ്ധപദ്ധതിൽ വീര്യത്തെക്കാശർഹാസ്മാണ് തുള്ളുന്നുന്ത്.

“ഭാര്യയോടുകയർത്ഥു കാവിയുടുത്തു പിച്ചയെടുത്തനിൻ

ശരാരുമൊക്കെയറിഞ്ഞു താൻ; ഏഴുനേരു മണ്ഡുക ദുര്മ്മാരേ!

വിഷ്ണുപേശവരനായ മാരനു തുഷ്ണിചേരുക്കുവതിനു താൻ

ദുഷ്ട! നിന്നുടൽ വെട്ടിനായ്ക്കെളെയുട്ടുമെന്നു മഹാജളി!”

ആട്ടക്കമെയുടെ സങ്കേതം ചുവന്നതാടിക്കു വിധിച്ച ചുവടുകൾക്ക് നിരക്കുന്നു വാക്കുകൾ എന്ന് ആ വരം ചുരുക്കേട്ട്.

ആട്ടക്കമെയുടെ, ആട്ടക്കമെയുടെ നിജപ്പെട്ട ശൈലീസങ്കേതം നിഷ്പ്പ യാസം നിബന്ധിച്ചിരിക്കുന്ന ഈ കൃതിയുമായി ആദ്യം സന്ധിച്ചപ്പോൾ എന്നിക്ക് ഒരു കുസ്പുത്രി തോന്തി എന്നത് നേര്: എൻ.വി.യ്ക്ക് ഈ ഉർഗമം

അവിടവിടെ ഒട്ടാനു വ്യത്യാസം വരുത്തി, സംഗതി വെളിപ്പേടുത്താതെ, വല്ല താഴിയോലയിലും പകർത്തി, ഓലയ്ക്ക് തക്ക മുപ്പുകലർത്തി, അജന്താതകർത്തുകും എന്നും അവകാശപ്പെട്ട് പുറത്തുവിടാമായിരുന്നില്ലോ? താഴിയോലഗ്രന്ഥങ്ങൾ ‘കണ്ണത്തി’, അവയെ തങ്ങൾ ആഗഹിക്കുന്ന കാലത്തോടുതന്നെ അനുയാധികാരം, നിശ്ചിതമായ മുപ്പിൽ ചീനച്ചട്ടിയിലിട്ടു വരുത്തുകുന്നതിന് ഗവേഷകൾ ക്ഷേമിച്ചിരുന്നതായി കേട്ടിട്ടുണ്ട്. ഓനാണ് കുഴപ്പം: എത്ര വരുത്താലും ഓലയല്ലോ മുക്കു, ഭാഷ മുക്കില്ലോ! എൻ.വി.യുടെ ഈ ‘ബുദ്ധചരിതം’ അജന്താതകർത്തുകും എന്ന നിലയ്ക്ക് വല്ല ഗവേഷകൾക്കും കൈയിൽ എത്തിപ്പേട്ടാൽ, ആട്ടകമെയുടെ പുഷ്കലവല്ലടത്തോടുതന്നെ ഇതിനെ ഇണക്കാൻ എല്ലുപ്പമായേണെ. അതുയും മുപ്പുതികണ്ഠതാണ് മൊത്തത്തിൽ ഇതിലെ ഭാഷ.

എന്നാൽ മറുവശവും ഉടൻതന്നെ നിരീക്ഷിക്കുക്കു: ഇതു മുക്കാത്ത വാദമയത്തിൽ വാർന്ന ശ്രോകങ്ങളും ഇവിടെ സുലഭം. മഹാനിഷ്ടകമണ്ഠലിനുശേഷം സിഖാർത്ഥമന്റെ സഞ്ചാരരീതി ആവിഷ്കരിക്കുന്ന ഓന്ന് ഉദാഹരിക്കാം:

“ഓരോരോ മുനിവാടമർന്നു, മഹവർഗ്ഗത്തിനുമാർഗ്ഗം മുറയ്ക്കാരാണ്ടും, കറിനോപവാസവിധിയാൽദേഹം ചടപ്പിച്ചുമേ ആറാണേഭാളുമലഞ്ഞത്തുപ്തപ്രയോദയൻ, വൈശാവചന്ദ്രൻ നിരഞ്ഞാരാജിപ്പൂരുതാവിലാർന്നു സുഗതന്മേഖാധിദ്രുമാധ്യംസ്തലം”
ആശയാവത്രംണ്ടിന്റെ സുഗഹതയതെ ഇവിടെ സുക്ഷിക്കാവുന്ന ആദ്യത്തെ വിശേഷം. ആരാഞ്ഞ്, ആരാഞ്ഞ്, ചടപ്പിച്ച്, അലഞ്ഞ് എന്നിങ്ങനെ അപൂർണ്ണകിയകൾ കണ്ണികോർത്തു വാക്കും ചമച്ചതിന്റെ സിഖിയാണിത്. എന്നിട്ടോ, ‘മേഖാധിദ്രുമാധ്യംസ്തലം’ അണഞ്ഞ് ആ സഞ്ചാരം വിരിക്കുന്നു. അണഡ്യുന്നതു രാവിലാണെക്കിലും, ആ രാവിനെ ‘വൈശാവചന്ദ്രൻ നിരഞ്ഞാരാജിപ്പൂരു’ എന്നു വിശേഷിപ്പിക്കാൻ വിട്ടുപോവുന്നില്ല. രാവു തെളിയാൻ സുര്യനായാലും മതി പക്ഷേ സുരൂൻ, ബുദ്ധന് പ്രതിനിധിയാണെന്നു ശാന്തി, സാന്തുനം, കാരുണ്യം മുതലായവയ്ക്കു സുചകമല്ലോ. അതാണ് ഇവിടത്തെ വിശേഷണ്ടതിന്റെ സുനിബവത്. ‘സുഗതൻ’ എന്നുതന്നെ കർത്തുപദം കൈകൈഞ്ഞതും പ്രകൃതത്തിന്റെ പൊരുൾക്കും കണ്ണിഞ്ഞാവണം.

ആട്ടകമെയിലെ ശ്രോകത്തിന് അരങ്ങത്ത് സംവേദനക്ഷമത വിരളമാവാം. എന്നാൽ സാഹിത്യകൃതി എന്ന നിലയിൽ സമീപിക്കുന്നേണ്ടിൾ, ഇതരം വിശേഷങ്ങൾ വിസ്മരിച്ചുകൂടല്ലോ. തുടക്കത്തിൽ സിഖാർത്ഥമനെ അവതരിപ്പിക്കുന്നിട്ടേ ഉള്ള വിന്യാസവും വിചാരമണിയമായി തോന്നുന്നു: ‘ഹർമ്മാപായദിനാത്യയ’ ത്തിൽ ‘നവഘാനോല്ലാസ’ സമാ

ലോകനം ചെയ്തുകൊണ്ടതെ ചിന്താപരനായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഇരിപ്പ് ധർമ്മക്ഷയത്തിന്റെ പൊതിവേനലിൽ പുതുമശയുടെ സാന്നിധ്യം എന്ന പ്രതീകൾടന്ന ഇതിവ്യുതത്തിന്റെ പൊരുളിനെന്താകെ സാന്നമാക്കുന്നു എഡ്വോ.

വിവിധവേഷങ്ങളുടെ ഒപ്പിത്യപുർവ്വമായ സന്യാനം ഇരിക്കേട്ട്; ആട്ടക്കമെഡയ അരങ്ങത്തു കൊഴുപ്പിക്കാൻ സഹായകമായ ഇതരപിഡവ അഭ്യം ‘ബുദ്ധചരിത്’ത്തിൽ, അപ്രസക്തമല്ലാത്തവിധം, ഇടംപിടിക്കുന്നു. കുട്ടത്തിലെഡാനാൻ ദണ്ഡകം. സിഖാർത്ഥൻ തന്നെ വിട്ടുപോകുമോ എന്ന ഉൽക്കണ്ഠംധി തരളയാകുന്ന യശോധര; ഇല്ല എന്നു വാക്കുകൊടു കാൻ വയ്ക്കുന്ന സിഖാർത്ഥൻ; വിട്ടുപോയാലും യശോധരയും രാഹു ലന്തും എന്നും തന്റെ ഉള്ളിലുണ്ടാവും എന്ന ഉറപ്പിലൊതുക്കുന്നു അദ്ദേഹം സന്തം വ്യാകുലത. നിർജ്ജകമണം ഏതായാലും നിരോധിച്ചുകൂടാ. ഇതു തന്നെ അതിനുപറ്റിയ നിമിഷം. ഇപ്രകാരം വികാരബഹുലവും കിയാചട്ടുവുമായ സന്ദർഭംതന്നെ ദണ്ഡകത്തിനു വിഷയമാക്കിയതിനാൽ, ഇതു ഇന്നും വെറുതെ ‘അമായിയും കുടിച്ചു പാൽക്കണ്ണി’ എന്ന പാക തതിൽനിന്ന് എത്രയോ ഉയർന്നുനിൽക്കും.

ഈതുപോലെ, എടുത്തുപറയത്തക്ക സാംഗത്യമുണ്ട് ഇവിടെ പതി നോന്നാം രംഗത്തിൽ സന്നിവേശിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള കുമ്മിക്കും. സിഖാർത്ഥൻ തപസ്സിളക്കാൻ താൻ തൊടുക്കുന്ന അസ്ത്രം അസമർത്ഥമാണ് എന്നു മനസ്സിലാക്കിയ മാരൻ തന്റെ മഹിളാസെസന്യത്തെ അയയ്ക്കുന്നു എന്ന ഇതിവ്യുതപരമായ സാധ്യകരണം ആ കുമ്മിയെ അനുഗ്രഹിച്ചിരിക്കുന്നു. ഈ മാരസെസന്യത്തിന്റെ പ്രവേശനം സുചിപ്പിക്കുന്ന ശ്രോകവും പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധയർഹിക്കുന്നു. സിഖാർത്ഥനെ മയക്കാൻ നിയുക്തരായ മഹിളക്കണ്ണാണെല്ലാ അവതരിപ്പിക്കുന്നത്; ഇവിടെ ശ്രോകത്തിന്റെ മട്ടു മറ്റാനാവണം എന്നതു നിസ്സംശയം. ലളിതമായ പദ്ധതനയുള്ള ഈ ശ്രോകത്തിൽ സ്ത്രീശരീരത്തിന്റെ പ്രലോകമായ പടിവുകളിലെങ്കും കവിയുടെ കണ്ണു പതിയുന്നു:

“ഉടുപുടവകിഴിഞ്ഞും, പൊകിളില്പം തെളിഞ്ഞും
കുളുർമുലകളുലഞ്ഞും, കുന്തലിൻ കെട്ടഴിഞ്ഞും
ഹസിതസുധപൊഴിഞ്ഞും, ഹാവഭാവം വിരിഞ്ഞും
സുഗതസവിധമാർന്നു സ്ത്രീമയം മാരസെസന്യം”

കുയാറിനിവാസന്ത്വിലെ നിഷ്കർഷയാകുന്നു ഇതിൽ എന്നെ എറ്റവും ആകർഷിച്ച അംശം. കിഴിഞ്ഞ, തെളിഞ്ഞ, ഉലഞ്ഞ, അഴിഞ്ഞ, പൊഴിഞ്ഞ, വിരിഞ്ഞ - ആറും ശബ്ദസാമ്പത്തിലുടെ പൊരുത്തപ്പെടുന്നു എന്ന തല്ല പ്രധാനം. പിന്നുന്നേ, ഓരോ കുയയും അതാതു കർത്താവിനോട്

ബഹില്ലാതവിധം ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്നതഭേദം ഉദാഹരണത്തിന് ‘ഉടുപുടവ’യോട് ‘കിഴിഞ്ഞു’വിനു പകരം ആരുകിയകളിൽനിന്ന് വേരെ വല്ലതും ബന്ധപ്പെടുത്താമോ എന്നു പരീക്ഷിച്ചു നോക്കുക. ഉല്ലഞ്ഞ്, അഴിഞ്ഞ് - രണ്ടും കഷ്ടിച്ചു ഒക്കുന്നുവല്ലോ എന്നു തോന്നാം. പകേജ് ‘കിഴിഞ്ഞു’വിന്റെ ഫലസിലും അവയ്ക്കില്ല എന്നതല്ലോ പരമാർത്ഥമോ? മാത്രമല്ല, ഉടുപുടവയുമായി ബന്ധം വിടുത്തിയാൽ പിന്നെ ‘കിഴിഞ്ഞു’ മറ്റൊരിട്ടുണ്ടോ.

ഈതുവരെയുള്ള പരിശോധന, ‘ബുദ്ധചരിത്’ത്തിൽ കവി ആട്ടക്ക മധ്യുടെ സങ്കേതങ്ങൾ ഏറിയേം കുറഞ്ഞതാ പാലിക്കുന്നു എന്ന ദൃശ്യം നീപ്പെടുത്തുന്നുള്ളൂ. ലംഗലിക്കുന്നു എന്നതിന്: ബലിഷ്ഠമായ ഒരു ദൃശ്യം നീമെക്കില്ലോ ഉന്നയിക്കേണ്ടും. അത്, ശുംഗാരപദ്ധതിന്റെ അഭാവം എന്നതാ കുന്നു. സാധാരണ നിലയിൽ, ശുശ്വരാഭന്നെന്നയും ഗതത്തിനെയയും ഒരു ശുംഗാരപദ്ധതേടുടെ അവത്തിപ്പിക്കുക; അതിനുശേഷം മാത്രം, പുത്രന്റെ പിടിത്തരാത്ത സ്വഭാവത്തെപ്പറ്റി അസാധ്യരാകുക എന്ന പാകം ദീക്ഷി ചൂഡ്യും വലിയ പാളിച്ച വരാന്നില്ല. എന്നാലോ, ഈ കമയിൽ അത് അസ്ഥാ നന്തേ ആവു എന്ന് കവിയുടെ ഉച്ചിത്യും അനുശാസിച്ചിരിക്കുണ്ടോ. അതു മല്ല, സിഖാർത്ഥമന്റെ പരിണയത്തെത്തുടർന്നും ശുംഗാരപദ്ധതില്ല എന്നത് കുടുതൽ അർത്ഥഗർഭമാണ്. പരിണയം അവത്തിപ്പിക്കുന്ന പദ്ധതിലെ രണ്ടു സുചനകളിലെ വ്യംഗ്യം, കവി ഒരുവേള ശുംഗാരപദ്ധം ഒരുക്കുകയാവുമോ എന്ന വിചാരത്തിലേയ്ക്ക് നമ്മു ഉപനയിച്ചേയ്ക്കാണോ. യശോധര സിഖാർത്ഥമന്റെ കഴുത്തിൽ ചാർത്തിയ മാലിക ‘മാദ്യത്തുംഗാനുയാത്’യായിരുന്നു എന്നതഭേദം ഒന്ന്. ഇനിയോന്നോ: മാലിക ചാർത്തിയ തിനു പിരുകെ യശോധര ‘നിന്ദാസി ഞാൻ’ എന്ന് സിഖാർത്ഥമന്റെ ‘വിപുലാരംഭിൽ മുർഖാവണച്ചാശ്’ എന്നതും. ഈ വ്യംഗ്യത്തിന്പുറം വേദിയിൽ ആട്ടേണ്ടല്ലോ ഇവരുടെ അനേകാനുപ്പീതി എന്നു നിർണ്ണയിച്ചിട്ടുണ്ട്. എൻ.വി.യു.ടെ ത്യാജ്യഗ്രാഹ്യബോധം നിശിതമാകുന്നു. പിരുകെ വരുന്നത്, “സൈരം ഭോഗവിലാസവായപ്പീൽ മുഴുകിപ്പുന്നണ്ടുകൊള്ളും കഴിച്ചാൽ ദാദിമാ; രാവർക്കൊരു മകൻ സംശ്ലാതനായ രാഹുലൻ” എന്ന കാര്യമാത്രപസക്തമായ പ്രസ്താവമഭേദം. അതിനിടയ്ക്കും ‘കാണാക്കാണ യകാരണോദ്ദേശബന്ധവിഷാദത്താൽപ്പരിസ്ഥിന്’നായിരുന്നു തന്റെ നായകൻ എന്ന അംഗത്വത്തിന് കവി അടിവരയിട്ടുന്നുമുണ്ട്.

അതായത്, ശുംഗാരപദ്ധതോ അന്തരം ഉപചാരങ്ങളോ പൊലിപ്പിക്കയല്ല, കമാപാത്രത്തിന്റെ വിചിത്രമായ വ്യക്തിത്വം വിശാസ്യമായി സ്ഥാപിപ്പിക്കയാണ് തന്റെ നിയോഗം എന്ന നിഷ്ഠയിൽ കവിക്കു വിട്ടു വീഴ്ചയില്ല. സിഖാർത്ഥമെന്ന അവത്തിപ്പിക്കുന്ന ഒന്നാം രംഗത്തിൽത്തന്നെന്ന ഈ വ്യക്തിത്വ വികസനത്തിലാണ് ഉള്ളം വീഴുന്നത്. സാമാന്യമായ

മോടിക്കളാനും തനെ മോഹിപ്പിക്കുന്നില്ലെല്ലാ എന്ന് അദ്ദേഹം വധഗ
നാവുന്നു. അതിനിടയാണ്, അകലെ മാനസസരസ്സിലേയ്ക്കു പാറുന
അരയന്നങ്ങളിൽ ദൃഷ്ടിപതിയുന്നത്. ഈത്, അവയിലൊനിനെ ദേവദത്തൻ
അബന്ധയുന്നതും മറ്റൊരു രംഗങ്ങൾക്ക് കേവലം നാടിയായി പരിഗണി
ച്ചാൽ പോര്.

“പോവുമീയനങ്ങൾപോലെൻ ചിതകളുമേം

പാരിടുന്നതെന്തു ദുരാദർശലോകം പുകാൻ?”

എന്നു സിഖാർത്ഥൻ സ്രയം ദുനനാവുന്നിടത്തേതെ ഇതിന്റെ
യഥാർത്ഥ പ്രസക്തി.

ഇവിടെ ഞാൻ, എൻ്റെ പതിവുമുറപോലെ, വൈലോപ്പിള്ളി
യിൽനിന്ന് ഒരു സമാനരം സ്ഥാപിക്കുന്നു. ‘ജഗ്യഗ്രഹൻ’ എന്ന എതിറ്റ്
രൂപകത്തിൽ രണ്ടാമതെത്ത രംഗം. വിഭാഗങ്ങൾ, അത്രമേൽ കരുതലോടെ
കാവൽക്കിന്നു വളർത്തുന്ന അരുമപ്പുത്രന് എന്നോ ചുറ്റി നേരിട്ടുവോ
എന്നു വിവരണാവുന്നു. ഉത്തമം എന്നു താൻ വിശ്വസിക്കുന്ന പദ്ധതിയി
ലേയ്ക്ക് പുത്രനെ പ്രത്യാനയിക്കുന്നേ - അതിനായി, അകലെ പർവതഗി
ഭരണങ്ങളിലേയ്ക്ക് കേരിക്കേറിപ്പോകുന്ന ദിർഘകായരായ ചില ദിവ്യർഷി
കളിലേയ്ക്ക് അവബന്ധിച്ച ദൃഷ്ടി തിരിപ്പിക്കുന്നു. അവരുടെ സന്ദേശമെ
ന്നോണം അണിയിറയിൽനിന്ന് അപ്പോൾ ഉയരുന്ന സംഗീതം സാകുത
മാണ്:

പാടിക്കണ്ണങ്ങൾ മഹാസത്രത്തിൽ പഞ്ചാദിയസ്വഭവിതുന്നുക-

ം മുണ്ടു, വൈശവരാധ്യാരത്യപതിയുണ്ടാർത്ഥി: ‘പോവുക മിദ്യയിതെല്ലാം’

‘പോവരു’, താഡിലശ്ശേ, പലരുമതിക്കാൽ മയങ്ങൈണ്ണങ്ങളിരുട്ടിൽ

തീവ്രപദ്ധ്നിൻ തിരിക്കൾ കൊള്ളുത്തിയിരിങ്ങൈണ്ണൈ നിർദ്ദയമുക്കിപ്പാത്തിൽ.”

വൈലോപ്പിള്ളി ജഗ്യഗ്രഹനെ ഇതു പോക്കിനു പ്രോത്സാഹിപ്പി
ക്കുന്നില്ല എന്നതു കാര്യം വേറെ. സീകാരത്തിനാവാട്ട, നിശ്ചയത്തിനാ
വാട്ട്, സാഹിത്യകൃതികളിൽ വിഭാവത്തിന്റെ വിന്യാസം എന്നതു സുപ
ധാനമാണെല്ലാ. ‘ജഗ്യഗ്രഹൻ’ എന്ന രൂപകത്തിൽ ഇതു മലകേറിക്കേപ്പോ
വുന്ന മഹർഷിമാരാണ് വിഭാവമെങ്കിൽ, ‘ബുദ്ധചരിതം’ ആട്ടകമെയിൽ മാന
സസ്തന്നിലേയ്ക്കു പാറുന്ന അരയന്നങ്ങൾ ആ സ്ഥാനം വഹിക്കുന്നു.

മനുഷ്യൻ്റെ സത്യയിൽ അപൂർവ്വമായി മാത്രം സംഭവിക്കുന്ന
എതോ ഉണ്ണിച്ചയ്ക്ക് സിഖാർത്ഥൻ കാലേ പാത്രമാവുന്നു എന്നതിനു
സാക്ഷ്യമായി എടുക്കാമെല്ലാ, മാനസസരസ്സിലേയ്ക്കു പാറുന്ന അരയ
നങ്ങളിൽ പതിയുന്ന ഇതു കണ്ണ്. എങ്കിൽ, പ്രസ്തുതസത്ത പിന്നെപ്പിനൊ
അനുക്രമം പുഷ്ടിപ്പുടുന്നതിന്റെ അതാതു സന്ദർഭങ്ങൾക്കാണ്ടു സാന്ന
മാണ് ഇതു ആട്ടകമെ. അതതരം സന്ദർഭങ്ങളിലുടെ ആസുത്രിതമായി നായ

കപാത്രത്തിന്റെ വ്യക്തിത്വം വികസിപ്പിച്ചടക്കത്തിൽക്കുന്നു എന്നതുതന്നെ ഇവിടെത്തെ ശില്പപരിധാനത്തിന്റെ സിഖി-ഉദാഹരണങ്ങളിൽ അലിയാൻ ശ്രമിക്കുന്ന നിമിഷത്തിലും, അതിൽനിന്നു വേറിട്ടുനിൽക്കുന്ന അനിർവ്വാച്യമായ ഒരു സ്വാസ്ഥ്യം തന്നെ നീറുന്നു എന്ന നേരം അഞ്ചാംരംഗത്തിൽ സിഖാർത്ഥൻ ഏറ്റുപറയുന്നു:

“നിൻമാറിൽത്തലചായ്‌ചു തൊനിഹവാഴുന നേരത്തും
എൻമമലയുനു തൊനറിയാതേരാരുലകുകളിൽ.
എനുമല്ലാരുദിനം കമ്പിവലിഞ്ഞാരു വല്ലകിമേൽ
വനു ദേവമാരാരോ പാടിയതിങ്ങങ്ങൻ തൊൻ കേട്ടു:
ജീവിതമൊരു തേങ്ങൻ, ഒരുമാ,ലൊരുവീർ,പ്പൂരു യുദ്ധം;
പോവുക തമാഗത, ശാശ്വതസ്വാവ്യം തേടുകനീ.”

ഈ ഏറ്റുപറച്ചിലിൽനിന്നു വെളിപ്പെടുന്നത്, തന്നെ തരിപ്പിക്കുന്നത് ദേവികമായ ദഭ്യമാണ് എന്നു കൂടിയിരുത്തുന്നത്.

തുടർന്ന് ചരംനുമെന്തുള്ള നഗരപദക്ഷിണമോ, അച്ചനുദ്ദേശിച്ച തിനു വിപരീതമായി, ജീവിതത്തിന്റെ ഇരുണ്ട സത്യങ്ങളിലേയ്ക്കു സിഖാർത്ഥൻ്റെ കരുണാർദ്ദമായ ഹൃദയത്തെ കുടുതൽ തരളമാക്കുക യാണല്ലോ ഉണ്ടായത്. ആ ഇരുട്ടിന്റെ മുഴുപ്പ് തനിമലയാളത്തിൽ, തരച്ചു കേരുന്ന ഇജുത്രതേനാട, ആറാംരംഗത്തിൽ ഉരുത്തിരിയുന്നതുകാണാം. ‘ചീയുക, നാറുക, കുമികൾ തിളയ്‌ക്കുക’ എന്നതാകുന്നു എത്ര ജീവിതത്തിന്റെയും പരിണാമം. ചരംന്റെ ഈ അരുത്തുമുറിച്ച വിധിക്കുമേലെ സിഖാർത്ഥൻ്റെ ഇടർച്ച: ‘എന്നിട്ടുവേശേഷിച്ചിട്ടും?’ അസന്തിഗ്രഖമാകുന്നു ഇതിനുള്ള ഉത്തരം: ‘വെണ്ണീർ’. ഈ നിഷ്പദ്ധതാബോധത്തെ നിർത്തിമാക്കുമാർ ഇന്ദ്രൻ ഭിക്ഷുവേഷത്തിൽ എത്തി ഉദ്ദോധിപ്പിക്കുന്നു: ‘മായമാത്രം സുഖം.’

ഇത്രയുമെന്തിയാൽ പിന്നെ നിഷ്ക്രമണമല്ലാതെ നിവൃത്തിയില്ല ക്ലോ. ‘ദുഃഖനിരോധകസത്യമുക്തിമാർഗ്ഗം നല്കി’ ലോകർക്കൊക്കെയും തന്റെ കൈയാൽ കണ്ണിരോപ്പാമോ എന്ന അനേകംശങ്ങളിലും അന്തസ്സുമായിയിലും അങ്ങങ്ങൻ സിഖാർത്ഥൻ നിമഗനനാവുന്നു. ബുദ്ധനായതിനും ശേഷവും അദ്ദേഹം നടത്തുന്ന ഒരു ഉദ്ദീരണം ഈ ആട്ടക്കമെയിലെ ഏറ്റവും മുഴുത്ത വാക്കുമായി ഇനംതിരിഞ്ഞുനിൽക്കുന്നു. അത് ഇങ്ങനെ:

“ഇന്നോളം ദുഃഖാർത്ഥരാം പ്രാണികക്കൊള്ളാഴുക്കിയ
കണ്ണിരോ കടൽനാലിൽത്തങ്ങിയ കണ്ണിരല്ലാം?”

ഈ ആരുസസത്യത്തിന്റെ നിർധാരണം, ഇതിനെ നിസ്സംഗതകൊണ്ട നേരിടാനാവു എന്ന നിഗമനം, ശാന്തത്തിലേയ്ക്കും സമാധിയിലേയ്ക്കു

മുള്ള നിമജ്ജനം - കമകളിയരങ്ങിൽനിന്നു സാമാന്യേന പ്രതീക്ഷിക്കാവുന്ന കലാപങ്ങൾക്കും കടുന്നിരഞ്ഞൾക്കും നിരക്കാത്ത ഈ കലാശം, 'ബുദ്ധചരിത്'തന്ത ജനപ്രീതിയിൽനിന്നുകൾ എന്നതാവുമോ വാസ്തവം? അമീവാ, ഇന്ത്യൻ മനോഹരനയ്ക്കിണിഞ്ഞാത്ത എന്തോ ഒന്ന് ബുദ്ധമത തന്തതനെന്ന നമ്മുടെ പുണ്യഭൂമിയിൽനിന്നു പുറത്തള്ളി എന്നതും വസ്തു തയാണ്ണല്ലോ.

ജനപ്രീതി വഴിയേ എങ്ങനെ നിജപ്പെട്ടും എന്നാരുവശം എൻ. വി.യുടെ രചനാപ്രകിയയെ വള്ള നിലയ്ക്കും നിർണ്ണയിച്ച ലക്ഷണമേയില്ല. ലോകദ്വാരാവത്തിന്റെ ഹേതുവാരാണ്ട് ആത്മാനേഷണത്തിലൂടെ ഒരു മനുഷ്യസന്തത മഹത്താം പ്രാപിക്കുന്ന ഇതിവൃത്തം ഏണ്ണും കോണുമില്ലാതെ ഏകാഗ്രമായി ശില്പപ്പെട്ടുത്തുന്നതിൽ എൻ.വി.നിഷ്കർഷിച്ചു. ഇതിന് അനുബന്ധമായി, ഈ കൃതി ആദ്യം വായിക്കവേ ഉടലെടുത്ത ഒരു ഉൽക്കണ്ണം ഞാനിവിടെ എടുത്തുപറയുടെ. തമാഗതൻ, തമാ ആശ തനുമാണ്ണല്ലോ. എന്നിരിക്കേ, തിരിച്ചെത്തുന്ന ബുദ്ധൻ യശോധരയുമായി സന്യിക്കുന്ന ഒരു രംഗംകുടി ഇതിലുംപെടാതിരിക്കുമോ? നീം വിരഹ തനിനുശേഷം ദാനത്തിനാരുടെ സമുദ്ദീകരണം എന്നത്, അതിന്റെ ഫലം എങ്ങനെന്നയിരുന്നാലും, നമ്മുടെ കമകളിസഹ്യദയത്വതന്ത അഭിരമിപ്പിച്ചു പോന്നതായിട്ടാണ്ണല്ലോ അനുഭവം. ജി.ശക്രക്കരുപ്പിന്റെ 'യശോധര' എന്ന കവിത ഉള്ളവാക്കിയ ഉള്ളഷ്മഭ്രത എൻ്റെ ഉൽക്കണ്ണംനെയുള്ളിപ്പത്താക്കയും ചെയ്തിരിക്കണം. എന്തായിട്ടുന്ന, ഇത്തരം ലഹരിസാഹല്യങ്ങളിലേയും കൊന്തെന്നും വ്യതിചലിക്കാത്തവിധിയം കണികരമായിരുന്നു എൻ.വി. രചനാലക്ഷ്യം സംബന്ധിച്ചു പുലർത്തിയ കടുനിഷ്ഠം.

സാഹിത്യകൃതി എന്ന നിലയ്ക്കുള്ള അവലോകനമായിരിക്കേ, ഒരു ശംകുടി ഈ കുറിപ്പിൽ പെടുത്തി എന്നു വരുത്താൻ ഞാൻ തിടുക്കം കൊള്ളുടെ. മറ്റാന്നുമല്ല, പാഠാന്തരബന്ധം എൻ്റെ ഇന്നു വിമർശം വ്യവഹരിക്കാറുള്ള ഒരു പ്രവണത ഇവിടെ പ്രകടമാണ് എന്ന വസ്തുതനെന്ന. എൻ.വി.യൈപ്പോലെ അത്ര വ്യാപകമായ സാഹിത്യപരിചയമുള്ള പ്രതിഭയുടെ പെരുമാറ്റത്തിൽ അങ്ങനെ സംഭവിക്കാതിരുന്നാലേ അതഭൂതപ്പെടുത്തേണ്ടു. കൂടുതൽത്തിൽ 'കാലൻ ജഗത്തക്ഷകൾ' (ആരാം രംഗത്തിൽ ദേവേശൻ ഭിക്ഷുവായി പ്രവേശിക്കുന്നതിന്റെ അവതരണ ഫ്രോക്) എന്നാക്കയുള്ളത് പരിഗണിക്കണമെന്നോയില്ല. ആരുടെ, എവിടന്റെ എന്നാക്കുക അറിയാത്തയാവാമെങ്കിലും, ആ ആശയം ദർശനത്തിന്റെ സംസ്കാരമെന്ന നിലയിൽ ജനസാമാന്യത്തിന്റെ നാവിലേയ്ക്കു പകർന്നുകൂക്കിണ്ട ഓന്നാണ്ണല്ലോ. എൻ.വി.കെ. ആകെ വേണ്ടിവന്നിരിക്കുക, ഉചിതമായ ലിംഗദേശം വഴി സംസ്കൃതവാക്കുത്തിന് മലയാളത്തിൽ പരിശീല ചമയക്കുക മാത്രം.

വേരെച്ചിലതു നോക്കാം. ചെറൻ നഗരദർശനത്തിനു സിഖാർത്ഥമന കൊണ്ടുനടക്കുന്ന സന്ദർഭം; പല ദൃശ്യങ്ങളിൽ ഒന്ന് ഇതാണ്:

“അത്ര ഭവാനകക്കാണ്മാൻ തരയാൽ
അർഖാലംകൃതഗാത്രികളായ് വ-
നൃത്തമസാധ്യഗവാക്ഷേ തിണ്ടിയ
മതകാശിനികൾക്ക് ചലലോചന-
മുഗ്യമുഖംബുജമാലകൾ കാണുക.”

നീന്ന പിശുക്കിപ്പിടിച്ചേ എൻ.വി. ഈ കൃതിക്കു കുറിപ്പുകൾ കൊടുത്തിട്ടുള്ളു. എന്നാലും ഈ പ്രകരണങ്ങൾക്ക് കുറിപ്പിലെ വാക്യം പ്രസക്തമാണ്: “രഹ്യവംശത്തിൽ അജ്ഞൻ്റെ പട്ടണപ്രവേശം കാണാൻ കൊതിച്ചുവന്ന സ്ത്രീകളെ കാളിക്കാസൻ വർണ്ണിക്കുന്നത് അനുനാസിക്കുക.” ഈ വിഭയുമെത, ദ്രോതസ്സു ശ്രദ്ധിച്ചുകൊണ്ടായാലും അല്ലെങ്കിലും, നമ്മുടെ സാഹിത്യസംസ്കാരത്തിലേയ്ക്ക് സങ്കേതമെന്നോണാണെന്ന് ഇതു പകർന്നിട്ടുണ്ടാല്ലോ. കമകളിയിലെ സത്രനഗരവർണ്ണന സന്ദർഭങ്ങളിൽ ഇതിന്റെ അനുശാലിനം പതിവുണ്ടെന്നും തോന്നുന്നു. ആ സഫിതികൾ ഈ കുറിപ്പിനു പിന്നിൽ, ചില ചമയങ്ങളെയും രംഗക്രമങ്ങളെയും പറ്റിയുള്ള കുറിപ്പുകളിൽ എന്നപോലെ, കവിയുടെ മാത്രമല്ല സംവിധായകൾ പേരണ്ണയും പ്രവർത്തിച്ചിരിക്കാം. കുറിപ്പിൽ പെടാത്ത ഇനങ്ങൾ തേകാം ഈനി:

- 1) ലിക്ഷ്യവേഷത്തിലെത്തുന്ന ഇന്നുണ്ടെ പദത്തിലെ ഒരു വാക്യമാണ് ഈനി യോരു ദൃഷ്ടാന്തം: “സർപ്പവായിലെദ്രുള്ളരും തീറ്റയ്ക്കാ യിരക്കും പോലെയത്രെ മാനവൻ സുഖം തേടുന്നു.” ഈത്, “ചക്ഷുശ്ച ശ്രവണഗളിനും ദർശനവും ക്ഷേണത്തിനുപേക്ഷിക്കുന്നതുപോലെ” എന്ന എഴുത്തച്ചുണ്ടെ ഇന്നരടിയുടെ സ്മൃതി മിക്ക മലയാളികളിലും ഉണ്ടത്താണ് പോന്നതാണല്ലോ.
- 2) നിഷ്ക്രമണം നിശ്ചിതമായിരിക്കേ, സിഖാർത്ഥൻ ആകെ ഒരു സാന്തരം യശോധരയ്ക്കു നല്കുന്നുള്ളു: താനെവിടെയിരുന്നാലും അവളും അരുമപ്പെടുത്തും എപ്പോഴും തന്റെ ഹൃദയത്തിൽത്തന്നെന്ന സ്ഥാനംപിടിക്കും. ഇതിനുള്ള സമാനരം ഇങ്ങനെ:

“സുരപമമാർന്നു പാറും സമയത്തു -താഴെ
തരുവിലെക്കുട്ടിലത്രെ വഗചിത്തം”

ഈ ‘നളിനി’യിലെ നായകനായ ദിവാകരനെ പരിപ്രയപ്പെടുത്തുന്നിടത്ത് ആശാൻ സന്നിവേശിപ്പിക്കുന്നതുതന്നെ. ‘അധിക്യകാശമാനമാർന്നു തടശോഭനാക്കുന്ന ധ്യാനശാലയെ ഉപമിക്കുന്നത് ‘വാനിക്കനിന്നു നിജ നീഡിമാർന്നെഴു കാനനം’ നോക്കുന്ന വഗയുവാവിഞ്ഞാനാണല്ലോ.

3) ഈ ഉദാഹരണം അല്പപംകുടി സംവൃതമാണ് എന്നും വരാം. എന്നാലും എൻ.വി.യെപ്പറ്റിയാവുമോൾ ഇതുപരാമർശിക്കുന്നതാവും ഉചിതം. തനിക്ക് എറ്റവും അഭിമതനായ കവിയായിരുന്നുവല്ലോ ജി. ശക്രക്കു രൂപ്പ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ‘അന്തർദ്ദാഹ’ത്തിലെ ഒരു വാക്യം ആയിടെ രണ്ടാം ലോകമഹായുദ്ധത്തിന്റെ ഓർമ്മയിൽ പലതും ഉരുവിട്ടു പോന്നു: ‘കേവലം ഘടനിഭൂതമാകിയ കണ്ണീരാണിബേഭ്യതലം’ എന്നതേ അതിന്റെ തുടക്കം.

“ഈനോളം ദുഃഖാർത്ഥരാം പ്രാണികളൊഴുകിയ
കണ്ണീരോ കടൽനാലിൽത്തങ്ങിയ തണ്ണീരെല്ലാം?”

എന്ന ബുദ്ധഗണ്ഠെ വാക്യത്തെ ഇതു പരോക്ഷമായി സ്വാധീനിച്ചിട്ടുണ്ടാവാം. ‘കടൽനാലിൽത്തങ്ങിയ’ എന്നതിനു പകരം ‘കടൽനാലിൽത്തുള്ളുവും’ എന്നാകിയാൽ മെച്ചം കുടുമോ എന്ന് എന്ന്തെ ആദ്യവായനയിൽ ഞാൻ വിശ്വേഷിച്ചിട്ടുണ്ട്. പിന്നെയാണ്, “നിംഞ്ഞതുനില്പു തുവുനില്ല തുള്ളുവുനില്ലെന്നെന്നതാണ്” എന്ന കവനാടിന്റെ വരികളുടെ ചോടു പിടിച്ച്, തുവാതെയും തുള്ളുവാതെയും നിൽക്കുന്ന കണ്ണീരിനു കരു തുകുട്ടും എന്ന പൊരുൾ പേരുകുടിയിൽ - ജിയുടെ കണ്ണീരു ‘ഘനിശ്ചത്ര’മാണെന്നു മറക്കും.

4) ബുദ്ധഗണ്ഠെ ധ്യാനാവസ്ഥ സുചിപ്പിക്കുന്ന ഗ്രോകത്തിൽ ‘അന്തരുപരു ധ്യസമീരചാരം’, ‘ആത്മാനമാതമനി നിരീക്ഷ്യ’ - ഈ രണ്ടു വിശേഷ സാങ്കേതികതയും ‘കുമാരസാഖേ’ത്തിൽ ശ്രിവാന്നേ തപസ്സ് അവതരിപ്പിക്കുന്ന ചതേത ‘അന്തശ്വരാണാം മരുതാനിരോധാത്’, ‘ആത്മാനമാതമനുവലോ കയനും’ എന്നീ വിവ്യാതസമാനതരങ്ങളെ ധ്യാക്കമം സ്ഥരണയിൽ വിളിച്ചുണ്ടത്തുന്നു.

ഈ ഒടുക്കം സ്വപർശിച്ചുത് ഗ്രോകത്തിലാണെന്നിരിക്കേ, അരങ്ങേത് അതിന്റെ സംസ്കാരം പകരാൻ അവസരമേ ഉണ്ടാവില്ല എന്നു വരാം. അതിനു മുമ്പുള്ളവയോ? അതാൽ പാഠാനിങ്ങളുമായി അനായിച്ച് അവ യും സംസ്കാരത്തിന്റെ വല്ലാരു ലാഞ്ചരനയും ആട്ടത്തിന്റെ ലാവ സ്വീതതിലേയ്ക്കു സംകുമിപ്പിച്ചേയ്ക്കും എന്ന് ആശിക്കാമോ? കമകളി നടരു കാവുപരിചയം ആ വിതാനത്തിൽ വിശാലമാവണേ എന്ന് പ്രാർത്ഥിക്കാണേ, ‘ബുദ്ധചരിതം’പോലൊരു കൃതി പരിചരിക്കുമോൾ, പാവം, വെറും സാഹിത്യവിദ്യാർത്ഥി ആളാവു.

നന്നങ്ങാടികളിലെ സുക്ഷ്മഗൃതികൾ

കെ.എസ്. നഭുദ്ധൻ

ഭാവഗീതങ്ങൾ (lyrics) എന്നറിയപ്പെടുന്ന കാവ്യരീതി സാഹിത്യത്തിലെ കാലിപ്പനികകാലാധ്യാത്മിലാൺ പ്രശസ്തമായത്. വിചാരവികാരങ്ങളെ മർക്കുന്ന ഒരു പ്രശ്നത്തെത്ത് അവതരിപ്പിക്കുകയും അതേക്കുറിച്ച് വിചാരം കൊള്ളുകയുമാണ് ഭാവഗീതങ്ങളുടെ സാമാന്യസ്വഭാവം. ഒടുവിൽ ഈ പ്രശ്നത്തിനിൽ പുതിയോരു ദർശനത്തിന്റെ ഉദയങ്ങോടെ പരിഹാരമാവുകയും ചെയ്യും. പ്രശ്നപരിഹാരത്തിനുള്ള ചിന്തകൾ പൂർണ്ണമായും ഏതെങ്കിലും തത്ത്വശാസ്ത്രത്തെത്ത് അവലംബിച്ചുകൊണ്ടുള്ളതാകണം എന്നില്ല. തത്ത്വശാസ്ത്രവും സാന്നദ്ധ്യമോധിവും സാമാന്യവിവേകവും പ്രകൃതിയെക്കുറിച്ചുള്ള ഉപാസനയും സംശ്ലിഷ്ടുന്ന പ്രത്യേകചിന്താരീതിയാണത്. വാക്യങ്ങളിൽനിന്ന് വാക്യങ്ങളിലേക്ക് എന്നതിനേക്കാൾ ഇമേജുകളിൽനിന്ന് ഇമേജുകളിലേക്ക് ഭാവഗീതത്തിന്റെ ചിന്തയാർ പുരോഗമിക്കുന്നു. ഈ ചിന്തയാർയെയും അതിന്റെ ആവ്യാനത്തെയും നിയന്ത്രിക്കുന്ന യുക്തിയെ വായനക്കാർക്ക് സുക്ഷ്മമായ വായനയിലൂടെ അനുഭവിക്കാൻ കഴിയും. ഭാവഗീതങ്ങളുടെ ഘടനാവാദപരമായ വായന എന്നത് ഈ യുക്തിയെ കണ്ണഡത്തി അതിനേന്ന ഭദ്രമായി സ്ഥാപിക്കുന്ന ആവ്യാനാധടനയെ വിശദമാക്കുന്ന പ്രവർത്തനമാണ്. ഈ ബൃഹദ്ധാടനയ്ക്കുള്ളിലെ ഉപാധടനകൾ കണ്ണഡത്തല്ലും ഇത്തരം പാരായണങ്ങളുടെ ഭാഗമായെന്ന്. എന്നാൽ, അതിസുക്ഷ്മമായ വായനയിൽ, പലപ്പോഴും ആദ്യവായനകളിൽ കണ്ണഡത്തിയ ഘടനയിൽ വിള്ളൽ വീഴാറുണ്ട്. വാക്കുകൾ ഘടനയ്ക്ക് യോജിക്കാത്ത അർത്ഥങ്ങളിലേക്ക് അഭിസരണം ചെയ്യുന്നുവെന്നും ആവ്യാനത്തിനുള്ളിൽ വിയോജിപ്പിക്കുള്ള സംഭന്ധം തോന്നാനാരംഭിക്കുന്നു. ഒടുവിൽ, കൂതിയിൽ ഏതെങ്കിലും ഘടന കണ്ണഡത്തണമൈക്കിൽ ആ ഘടനയോട് യോജിക്കാത്ത ഘടകങ്ങളെ കണ്ടില്ലെന്നും കേട്ടില്ലെന്നും നടപ്പാലേ അപേക്ഷാരം സാധിക്കു എന്ന കണ്ണഡത്തലിൽ എത്തുന്നു. എസ്.വി.കൃഷ്ണവാരിയരുടെ ‘നന്നങ്ങാടികൾ’ എന്ന കവിത മുന്നിൽവച്ചുകൊണ്ട് കാവ്യഘടനയെ സന്ദർശ്യമാക്കുന്ന എതിർ വിനിമയങ്ങളുണ്ടാക്കിച്ച് ചിന്തിക്കാനാണ് ഈ ലേവന്തതിൽ ശ്രമിക്കുന്നത്.

ഇരുട്ടാവുംമുമ്പുള്ള സന്ധ്യയുടെ അവസാനപ്രേശക്കെൽതിരെ നിൽക്കുന്ന ഒരു കുന്ന്. ആ കുന്നിൻചരിവിൽ “നീരവനഗവിശാലത ചാരി യുറങ്ങു”നു കുറേ നന്നാങ്ങാടികൾ. ഈ ദൃശ്യത്തോടൊപ്പം കവിത ആരു ലിക്കുന്നത്. ഈ ദൃശ്യംകണ്ണുകൊണ്ടും അപിടുത്തെ അന്തരീക്ഷത്തിന്റെ വികാരവിചാരങ്ങൾ ഉൾക്കൊണ്ടും നിൽക്കുന്ന ‘ഞാൻ’ ആവ്യാതാവിന്റെ സ്ഥാനത്ത് അടുത്ത നാലുവർഷികളിൽ പ്രത്യേകംപ്രകാശിക്കുന്നു:

“നിരുപാവേയ വിഷാദയോദര-

നീലിമനിനു വിരിച്ചു വായുവി;-

ലൊരുനാൾ ഞാ, നങ്ങൾ ശ്രൂമചിന്തയി-

ലോർമ്മകൾ നെയ്തുമഴിച്ചുമിരുന്നു.”

അവിടെ വ്യാപിച്ചുകിടക്കുന്ന നീലിമ ‘വിഷാദയോദര’ വികാരസമ്മിശ്രമാണ് നല്കുന്നതെന്ന് ആവ്യാതാവ് പറയുമ്പോൾത്തെന്ന് ‘ആ വിഷാദം യാദനീലിമ’ ‘നിരുപാവേയ’മാണെന്നും കുട്ടിച്ചേരുക്കുന്നു. ഇവിടെ ചെറിയൊരു വൈരുദ്യമുണ്ട്. തീരത്തും നിരുപാവേയമാണെങ്കിൽ ആ നീലിമ ‘വിഷാദയോദര’ വികാരങ്ങൾ തരുന്നു എന്നുപോലും പറയാനാവില്ല. കാരണം ആ വിവരണംതെന്ന് ഉപാവ്യാമമാണ്. അതിനാൽ ‘നിരുപാവേയം’ എന്നതിന് ‘വേണ്ടവല്ലോ വർണ്ണിക്കാൻ കഴിയാത’ എന്ന അർത്ഥമേ കൊടുക്കാൻ കഴിയു. ‘ഞാ,നങ്ങൾ ശ്രൂമചിന്തയിൽ’ മുഴുകിയിരുന്നു എന്നതിലെ ‘ശ്രൂമചിന്ത’ എന്ന പ്രയോഗത്തോട് അത് യോജിച്ചുപോകുന്നുമുണ്ട്. നന്നാങ്ങാടികളും ആവ്യാതാവും തമിലുള്ള ബന്ധം വിശദീകരിക്കുകയാണ് കവിതയുടെ രണ്ടാം വണ്ണം. അത് സാധാരണബന്ധമാനുമല്ല, നാഭീനാളിബന്ധം തന്നെയാണ്. നന്നാങ്ങാടികളിൽ ഉറങ്ങിക്കിടക്കുന്ന പുരാതനരുടെ ആഴഞ്ചളിലേക്ക് വേരാഴ്ത്തി നിൽക്കുന്ന താമരവള്ളിയുടെ ഇങ്ങന്തുറുത്ത് വിരിഞ്ഞത് താമരയാണ് താൻ എന്ന ചിന്തയിലേക്ക് ആവ്യാതാവ് കടക്കുന്നു:

“അവരുടെ നാലിമ്പുണ്ണാളനളങ്ങ-

ഇഗാധനിഗ്രാഹതയേതിൻ ചളികളി-

ലവഗാഹിച്ചു നൃശ്രദ്ധപടർന്നതി-

നറ്റത്തിൻ ജനിനളിനവുമുള്ളവായ്”

തന്റെ വർഗ്ഗത്തിന്റെ ആദിമാതാപിതാക്കണ്ണോടുള്ള ആദരവ് ഇതിൽ വ്യക്തമാണ്. താനാകുന്ന നജ്ഞിനം ഉള്ളവാകുന്നത് പരാപരമിദയിൽ വാഴുന്ന ഇവരിലേക്ക് വേരാഴ്ത്തിയതുകൊണ്ടുമാത്രമാണ്. “വിഷാദയോദരം” എന്ന തുടക്കത്തിലെ പ്രയോഗത്തിന് ഭാഗികമായ സാധുകരണമായി. പക്ഷേ, ദേവും വിഷാദവുമെന്നിന്?

കാവ്യാഭ്യാസം അത് വിശദീകരിക്കുന്നില്ല. പകരം മാനവകുല അതിന്റെ ആദിമാവസ്ഥയും അതിൽനിന്നുള്ള വികാസപരിണാമങ്ങളും എയും ഏതാണ്ടാരു അക്കാദമിക് വിവരണമാണ് ഇനിയെങ്ങാട്ടുള്ള പണ്ഡികകളിൽ. മനുഷ്യൻ പ്രാകൃതാവസ്ഥയിൽനിന്ന് നാഗരികതയിലേക്ക് എത്തിയതിന്റെ വർണ്ണന ഇവിടെയുണ്ട്. കാവ്യാഭ്യാസത്തിൽ സംഗ്രഹി ക്കപ്പെടുന്ന മനുഷ്യചരിത്രം ഇങ്ങനെയാണ്:

1) മനുഷ്യൻ്തെ ആദിമാവസ്ഥ-

“കുത്തിതന്നഗവിരുപമാർ, വര-
കുത്തള്ള,രെൻ പ്രപിതാമഹർ, കാടിതി
നുൽസംഗതതിൽക്കൊന്നും ചത്തും
തിനും തീനായ്തീരനു, മുയിർപ്പു്”

2) തീ കണ്ണത്തുനു -

“വേടകഴിഞ്ഞവർ തീയിനുചുറ്റും
വെടിവെളിച്ചപ്പെട്ടലരുനു”

3) കൂഷിയുടെ ആരംഭ-

“മേടുകിളച്ചവർ
വയലുകൾ വിരിയിക്കുന്നു;
അവരുടെ ജീവിതകലുഷച്ഛാലകൾ
കുത്തിയെലിച്ചീ മലയുടെ പള്ളകൾ
നിവരയിടിഞ്ഞുനിര, നതിൽ മുളകും
കമുകും, തെങ്ങും തലനീടുനു്.”

4) മനുഷ്യൻ കൂഷിപ്പമലത്തിനടുത്ത സ്ഥിരതാമസമാക്കുന്നു-

“വിത്തുവിതച്ചവർ വിളക്കായുനു,
കുത്തി, കുടലുകൾ ചാടിക്കുന്നു,
വേർപ്പും ചോരയുമൊഴുകി മനുഷ്യനു
വേരുകൾ മൾ്ലിൽ മുളച്ചിടുനു്.”

5) നാഗരികതയുടെ ആരംഭ-

“അവർ പണിയുന്നു ശ്രാമം നഗരം
കാവുകൾ വീടുകൾ കല്ലിനേൽ കൽവെച്ചവർ..

.....
ഭുവിൽ മുഴുക്കെ വഴിതാരകളുടെ
നുലാമാലകൾ നീർത്തിവിരിപ്പു്.”

6) കടൽ യാത്രകളും കച്ചവടവും

“കുടുമവളർത്ത ഫിനീഷ്യൻസ്
അറബികൾ പത്രമാരികളിൽ, പ്ലായ്
ക്ലൗണ്ടിച്ചു വരുന്നു ശാമയും,
അവരുടെ പൊന്നും, വെള്ളി, യിരുന്നും
താഴ്വരയിൽത്തീപ്പാരി ചിതറുന്നു.”

മർത്ത്യക്രൈസ്തവമായ ലോകദർശനവും മർത്ത്യപുരോഗതിയെ
കേന്ദ്രമാക്കുന്ന ചരിത്രദർശനവും ഒരുമിച്ചുചേരുമ്പോളാണ് ഇത്തരംവർണ്ണ
കൾ ഉണ്ടാകുന്നത്. എതാണ്ട് ഇതേ കാലത്തുതന്നെ പിറന്ന അക്കാദിക
ത്തിന്റെ ‘ഭാരതീയന്റെ ശാന്നവും’ നന്നാഞ്ചാടികൾക്കൊപ്പം ഓർക്കാവുന്ന
കവിതയാണ്. ഭാരതീയന്റെ ശാന്നത്തിലെ ഈ വർക്കൾ ഓർക്കുക:

“നമ്മൾ ജയിപ്പു ലോകത്തെല്ലാബി
നമ്മൾജയിപ്പു നാകത്ത.
ആദിത്യൻ മുതലണ്ണവരെ നീളും
ഭൂതപ്രേമവിപാകത്താൽ
നമ്മൾ ജയിപ്പു ലോകത്തെല്ലാബി
നമ്മൾ ജയിപ്പു നാകത്ത.

.....

നമ്മളുരുക്കാൻ കോൺക്രീറ്റാലും
ചങ്ങലവെച്ചു തളയ്ക്കുന്നു
എന്നിടവയുടെ ദുർഗ്ഗമശക്തി”

കെള്ള മെരുക്കുന്ന ചിത്രവും നന്നാഞ്ചാടികളിലെ മർത്ത്യപുരോഗതിയുടെ
ആദർശവർക്കരണവും പരസ്പര താരതമ്യത്തെ കഷണിച്ചുവരുത്തുന്നു.
ഒരു കാര്യം പ്രത്യേകം പ്രസ്താവ്യമാണ്. ‘നന്നാഞ്ചാടികളു്’ടെ തുടക്ക
ത്തിൽക്കണ്ട വിഷയങ്ങാം ഈ വർക്കളിലോ അവയുടെ വിഭൂത്യനിക
ഭിലോ ഇല്ല. തന്റെ കുലത്തിന്റെ വർദ്ധനവിന് കാരണക്കാരായ പുരാതന
പുരുഷന്മാരെ സ്മർച്ചും അവർ ഉറങ്ങുന്ന നന്നാഞ്ചാടികളെ വന്നാൽഡിയും
കവിത അവസാനത്തോടുകൂടുന്നു. പുരാതനപുരുഷർ മാത്രമല്ല ആദിച്ചു
തകാലംതൊട്ട് ഇന്നേവരെയുള്ള നിരവധി കാലഘട്ടങ്ങളെ സുക്ഷ്മരൂപ
ത്തിൽ വഹിക്കുന്ന ഈ നന്നാഞ്ചാടികൾപോലും ചരിത്രതല്പരനായ ഒരു
പ്രക്രിക്ക് ആദരണീയമാണ്. കാരണം, അരയാൽ വിത്തിലൊരു അരയാ
ലെന്നപോലെ ഈ നന്നാഞ്ചാടിയിൽ അടക്കംചെയ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത് പോയ
കാലങ്ങളാക്കേയാണ്. ഈ ആദരവിലും മനുഷ്യപുരോഗതിയുടെ
വാഴ്ത്തലിലും കവിത അവസാനത്തോട് അടുക്കുന്നു.

എന്നാൽ കവിത അവസാനിക്കുന്നത് ഈ വരികളിലെ ഉർജ്ജ സ്വല്പത്തിയിലോ ആത്മവിശ്വാസത്തിലോ അല്ല. ഒരിക്കൽക്കുടി വിഷാദവും ഇരുട്ടും തിരിച്ചുവരുന്നു. കവിതയുടെ അവസാനത്തെത്തിനു തൊട്ടുമു പിന്തു വണ്ണത്തിൽനിന്നും അവസാനത്തെ വണ്ണത്തിൽനിന്നും നന്നാ ലുവരികൾ യമാക്രമം ഇവിടെ ഉദ്ധരിക്കുന്നു;

1) “അവരുസ്മൽക്കുലവർഖനു, രവരുടെ

ജീവിതസമരസമുന്നത വീചിക-

ഇയിരോഹിച്ചു മനുഷ്യപുരോഗതി-

ദുർഭൗതങ്ങളിൽ നമ്മളണ്ണെന്തു”

2) “ഇരുളിലലിഞ്ഞു പൊലിഞ്ഞുമരണ്ഞു

മിക്കതുമന്തിക്കത്തിരുകൾ; കുന്നിൻ

ചെരിവിലെ നിഷ്പമലനീലവിശാലത്.

ചാരിയുറങ്ങൈ നന്നാടിക്കൾ”

നന്നാടിക്കളിൽ നിന്മക്കാളിള്ളുന്ന പുർണ്ണപിതാക്കൾ തന്റെ കുല വർഖനരാണെന്നും അവരുടെ സമരവീര്യം ഉൾക്കൊണ്ടുകൊണ്ട് നമ്മൾ ഇവിടെനിര എത്തി എന്നും പറയുന്നു ആദ്യത്തെ നാലുവരികൾ. ആ വരികൾ നല്കുന്ന ശബ്ദങ്ങളേംതന്നെ വിജയാഭ്യർദ്ദനതാണ്. ‘കുല വർഖനർ’, ‘അധിരോഹിച്ചു’, ‘മനുഷ്യപുരോഗതിദുർഭൗതങ്ങളിൽ’ തുട അദിയ വാക്കുകളിലെ മുഴക്കവും ‘ജീവിതസമരസമുന്നതവീചികളില്ലാഹിച്ചു’ എന്നു പറയുന്നതിലെ വേഗതയും ശ്രദ്ധിക്കുക. എന്നാൽ അവ സാന്വണ്ണം ഇതിനു നേർവ്വിപരീതമായ അനുഭവം തന്നെന്നു. അസ്തമ യശോമോണ്ട് ഇരുട്ടിലായ ലോകവും കുന്നിൻ ചെരിവിലെ നിഷ്പമല നീലവിശാലത ചാരിയുറങ്ങുന്ന നന്നാടിക്കളും ഇവിടെ ദൃശ്യത്തിൽവരുന്നു. ഇരുട്ടും നിഷ്പമലതയും ഇതിൽ കന്നത്തുനിൽക്കുന്നു. ഈ വരികളിൽ നിന്മയുന്ന ദുരന്തബോധത്തിന് അനുസരണമായി പദങ്ങൾനല്കുന്ന ശബ്ദങ്ങളേംവും ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതാണ്. കോമളപദങ്ങൾക്കാണ്കു പതിനേത സ്വരങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കപ്പെടുന്നു. ‘ഇരുളിലലിഞ്ഞു’, ‘പൊലിഞ്ഞു’, ‘നീലവിശാലത്’, ‘ചാരിയുറങ്ങൈ’ എന്നീ വാക്കുകളിലെ ഇ, ല, റ, റ എന്നീ ശബ്ദങ്ങളുടെ ആവർത്തനം ശ്രദ്ധയമാണ്. എന്നുകൊണ്ട് ഇങ്ങനെന്നെയ്യാരുമാറ്റം? വാസ്തവത്തിൽ കവിതയുടെ ആദ്യവണ്ണത്തിൽ സുചിപ്പിക്കപ്പെടുകയും പിന്നീട് പിഗറീകരിക്കപ്പെടാതെ പോകുകയും ചെയ്ത വിഷാദം ഇവിടെ തിരിച്ചുവരികയല്ല?

ചരിത്രത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ചിന്തകളും പുരോഗതിയെക്കുറിച്ചുള്ള പ്രശ്നങ്ങളും കവിതയിലെ വിഷാദത്തെ വളരാനും വിഗരീകരിക്ക

പ്ലെടാനും അനുവദിക്കാതെ അടിച്ചുമർത്തുകയായിരുന്നു എന്ന തിരിച്ചറിപ്പിലേക്കാണ് അവസാനവണ്ണയത്തിലെ വിഷാദത്തിന്റെ തിരിച്ചുവരവ് വായനക്കാരെ എത്തിക്കുന്നത്. മാത്രമല്ല, നന്നങ്ങാടികളിൽ നിന്മക്കാളജുന്ന ആദിമാനവർ ആവ്യാതാവിന്റെ ഭാഷയിലും കലയിലും വിവേകത്തിലും മുലബീജമായി വർത്തിക്കുന്നു എന്ന ദർശനം ഈ ഭാവഗൈത്തതിന്റെ പ്രശ്നപരിഹാരമായ ദർശനവുമല്ല. അങ്ങനെ ആയിരുന്നുവെങ്കിൽ അവസാനവണ്ണയത്തിൽ വിഷാദവും ഇരുട്ടും തിരിച്ചുവരില്ലായിരുന്നു. അപ്പോൾ കവിത അവതരിപ്പിക്കാൻ ശ്രമിച്ച പ്രശ്നം എന്തായിരുന്നു? ഇടത്കവില്ലാതെ വീശിയടിക്കുന്ന പുരോഗമനചരിത്രാവ്യാം മറ്റാരു ശബ്ദവും പുറത്തുകേൾക്കാൻ അനുവദിക്കുന്നില്ല. എങ്കിൽ, ഈ ആവ്യാനത്തിൽ എവിടെയെങ്കിലും ചെറിയ വിടവുകളുണ്ടോ, അവിടെയെങ്ങാനും വിഷാദത്തിന്റെകാരണങ്ങൾ എഴുതിവെക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടോ എന്നുമാത്രമേ നമുക്ക് അന്നേപ്പിക്കാൻ കഴിയു. വളരെ സുക്ഷമമായ വായനയിൽ ചില സുചനകൾ അവിടെയും ഇവിടെയും ലഭിക്കുന്നുണ്ട്. കവിതയുടെ അഞ്ചാമത്തെ വണ്ണയത്തിൽ ആദിമനുഷ്യരുടെ സപ്പനത്തക്കുറിച്ച് പറയുന്നുണ്ട്:

“സപ്പനം കാണുന്നുണ്ടവർ-മൃതിയുടെ
മതിലിന്പുറമുള്ളാരമർത്തത്”

ഈത് മനുഷ്യകുലത്തിന്റെ സപ്പനതന്നെന്നയാണ്. പത്താമത്തെ വണ്ണയത്തിൽ ഇങ്ങനെയും കാണുന്നു:

“കടലിൻ കരയിലിരുന്നും ജീവ-
കടലിൻമീതെ മരണഗണിതിമ
തടവി, ഫോഡതനിന്ദ്രയിലന്നു-
മുറങ്ങിയിരുന്നു നന്നങ്ങാടികൾ”

മരണത്തിന്പുറമുള്ള അമർത്ത്യത മോഹിച്ച ആദിമാനവർ. എന്നാൽ മരണമോ ജീവക്കെലിനുമീതെ ചിരകുവിരുത്തി നന്നങ്ങാടികളെതടവി നിൽക്കുന്നു. ഇടയ്ക്ക് വല്ലപ്പോഴും ഈ നന്നങ്ങാടികൾ ഉണരാറുണ്ട്:

“ഇടയിലോരന്തി കരിഞ്ഞുകെടുന്നോ-
ജീവയുണ്ടാറുണ്ടായിരുമാണ്ഡുകൾ
ഞാടിയിൽ മുളച്ചു തളിർത്തുതഴച്ചു
ഫലിച്ചു നശിക്കുകയും പതിവള്ളെ”

നന്നങ്ങാടികളുടെ മരണാനന്തരമുള്ള ഈ ഉയിർപ്പ് അക്ഷരാർത്ഥത്തിൽ സ്വീകരിക്കേണ്ടതല്ല. ചരിത്ര/ഭൂതകാല കുതുകികളായ കാഴ്ചക്കാരുടെ മനസ്സിൽ മാത്രമാണ് “ആയിരമാണ്ഡുകൾ ഞാടിയിൽ മുളച്ചു തളിർത്തു തഴച്ചു ഫലിച്ചു നശിക്കുന്നത്.”

കവിതയുടെ തുടക്കത്തിലും അവസാനത്തിലും കാണുന്ന വിഷാദനിഷ്ഠലതാലാവങ്ങളെയും കവിതയുടെ ഇടയിൽ മിനിമരിയുന്ന മൃത്യു ദർശനത്തയും കുടിയോജിപ്പിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ചിന്തയോ അപകാരമാരു ആവ്യാനമേ ഈ കവിതയിൽനിന്ന് കണ്ടുകൊന്നാവില്ല. മർത്ത്യപുരോഗതിയെ സംബന്ധിച്ച ചരിത്രാവ്യാനത്തിന്റെ നേന്തരത്യുത്തിനിടയിൽ ആ ചരിത്രാവ്യാനത്തോട് ബന്ധപ്പെടാതെ പൊട്ടിമുള്ള ദറ്റപ്പെട്ട കാഴ്ചകൾ മാത്രമാണീവ. പക്ഷേ, ഒരുക്കാരും ഉറപ്പായി പറയാൻ കഴിയും. “ഞാന് അങ്ങൾ ശ്രദ്ധപിന്തയിൽ ഓർമ്മകൾ നേയ്തുമഴിച്ചുമിരുന്നു” എന്ന വിവരണത്തിലെ ‘ശ്രദ്ധപിന്തകൾ’ എന്ന പ്രയോഗം ഇണങ്ങുന്നത് കവിതയിലെ ചരിത്രാവ്യാനത്താല്ല, വിഷാദത്തിന്റെയും മരണപിന്തയുടെയും ദറ്റപ്പെട്ട ചിത്രങ്ങളാണ്. കാരണം, ഈതിലെ ചരിത്രാവ്യാനം ഒരും ശ്രദ്ധമല്ല അക്കാദമിക് ചരിത്രചിന്തകളുടെ യുക്തിപിന്താപദ്ധതികൾ നൽകുന്ന താർക്കിക സമഗ്രതയും എടക്കങ്ങൾക്കുത്തമിലെ പരസ്പരബന്ധവും അതിനുണ്ട്. മറിച്ച് ഈ ആവ്യാനത്തോട് ബന്ധമില്ലാതെ കിടക്കുന്ന മരണത്തിന്റെയും വിഷാദത്തിന്റെയും ദറ്റപ്പെട്ട തുരുത്തുകൾ ശരിക്കും ശ്രദ്ധമാണ്. ഇങ്ങനെ ചിന്തിച്ചാൽ ന്യായമായ ചില ചോദ്യങ്ങൾ വായനകാർക്ക് ചോദിക്കാൻ കഴിയും. ‘നന്നങ്ങാടികൾ’ വഴിതെറ്റിപ്പോയ കവിതയാണോ? ആവ്യാനം മുന്നോട്ടുവെക്കാനാരംഭിച്ച മരണവിഷാദപിന്തകളെ അതിന്റെ സമ്പൂർത്തിയിലേക്ക് വളർത്താൻ അനുവദിക്കാതെ ചരിത്രാവ്യാനം അടിച്ചുമർത്തുകയായിരുന്നില്ലോ? ദമിതമായ ഈ കാവ്യപ്രശ്നങ്ങളും ചരിത്രാവ്യാനത്തെ ഭേദിച്ചുകൊണ്ട് അവിടെയും ഇവിടെയും മുളപൊട്ടുന്നത്? നന്നങ്ങാടിക ഇൽ മരണത്തിന്റെ ശാശ്വതനിദ്രയെ തെല്ലുമുറിച്ചുകൊണ്ട് ഇടയിലുണ്ടുകയും ഞോടിയിട്ടുള്ളതിൽ തളിർത്തുതഴച്ചു ഫലിച്ചു നശിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഭൂതകാലം കവിതയിലെ ചരിത്രാവ്യാനത്തിന്റെ മരണസമാനമായ ശാശ്വതരേണ്ടതെ അതിജീവിച്ച് പൊട്ടിമുള്ള നശിക്കുന്നു. ദമിതവിഷാദത്തോട് യോജിച്ചുനിൽക്കുന്നു. കാവ്യാവ്യാനത്തെ സംബന്ധിച്ച് കവിതയിൽത്തന്നെന്നയുള്ള ഏറ്റവുംചുഡിലായി ഈ വരികളെ വായിക്കാവുന്നതാണ്.

‘നന്നങ്ങാടികൾ’ രഹസ്യമായി മുന്നിൽവെക്കുന്ന ശ്രദ്ധപിന്തകളെ കവിതയുടെ മുഖ്യാവ്യാനത്തിന്റെ നീരാളിപ്പിടുത്തത്തിൽനിന്ന് മോചിപ്പിച്ച്, പരസ്പരമിണകൾ പാംങ്ങൾ സ്വഷ്ടിക്കാൻ വായനകാർക്ക് അവകാശമുണ്ട്. ഇങ്ങനെ സ്വഷ്ടിക്കപ്പെടുന്ന പാംങ്ങൾ ‘നന്നങ്ങാടികൾ’ എന്ന കവിതയെ സംബന്ധിച്ച് പുതിയ സത്യന്പാരായണങ്ങളായിരിക്കും. ഏതു വായനകാരനും വായനകാരിക്കുമുള്ള ഈ സാത്രന്ത്യം ഉപയോഗിച്ചുകൊണ്ട് പുതിയൊരു പാംനിർമ്മിതിക്ക് തുടക്കമെടുകയാണ് എന്ന് അടുത്ത ശ്രമം.

നന്നങ്ങാടികൾ ചരിത്രകൃതുകികൾക്ക് താല്പര്യമുണ്ടിത്തുന്ന വസ്തുകളോവാം. പക്ഷേ, അവയുടെ ആദ്യ ഉദ്ദേശ്യം ചരിത്രചിന്കൾ സമ്മാനിക്കലെല്ലോ, ശവശരീരങ്ങൾ സുക്ഷിക്കലോണ്ട്. ആ നിലയ്ക്ക് നന്നാടികൾ മരണത്തിന്റെ പ്രതീകം കൂടിയാണ്. മരണചിന്കളും ചരിത്ര ചിന്കളും ഒരുപോലെ മനസ്സിലുണ്ടുന്ന ആവ്യാതാവിന് മരണത്തിന്റെ രണ്ട് മുഖങ്ങൾ കണ്ണഞ്ഞാൻകും കഴിയും. ഓന്നാമത്തേത് മരണത്തിന്റെ ആദ്യ വരവ് തന്നെ. നന്നാടിയിൽ ഉറങ്ങുന്ന മനുഷ്യരെ ഗ്രസിച്ചതാണ് ആദ്യ വരവിൽ മരണം ചെയ്തത്. ചരിത്രകൃതുകികളുടെ ഇഷ്ടഭാജനം എന്ന നിലയിൽ നന്നാടികൾ നൂറ്റാണ്ടുകൾ നീണ്ട കാലഘ്രാഹത്തെ മനസ്സിലേക്ക് കൊണ്ടുവരുന്നു. പക്ഷേ, ഓരോ ചരിത്രഘട്ടവും അതിൽ ജീവിച്ച മനുഷ്യരും അതിന്റെ അടുത്ത ചരിത്രഘട്ടം വരുമ്പോളേക്കും മരിച്ചുമണ്ണ ടിയുന്നു. നന്നാടികൾ പ്രേക്ഷകന് നൽകുന്ന ഈ മരണചിന്തയാണ് മരണത്തിന്റെ രണ്ടാമത്തെ മുംബം. ഇങ്ങനെ രണ്ടുതരത്തിൽ നന്നാടികൾ മരണത്തെ ആനയിക്കുന്നു. “ജീവകടലിന്മീതെ മരണഗളീരിമത ടവി”യാണ് നന്നാടികൾ നിലകൊള്ളുന്നതെന്ന വിവരണത്തിലും ഈ നന്നാടികളിൽ “ബന്ധാടിയിടയിൽ മുളച്ചു തളിർത്തു തഴച്ചുഫലിച്ചു നശിക്കുന്ന” സഹസ്രാബ്ദങ്ങളുടെ പരാമർശത്തിലും നന്നാടികൾ മരണാദ്ദേശം നാം കാണുന്നു.

ആദിമമനുഷ്യർ ‘മുതിയുടെ മതിലിനപ്പുറമുള്ള’ അമർത്ത്യതയെ സ്വപ്നംകാണുന്നു എന്ന പരാമർശം ശ്രദ്ധിക്കുക. ഈ വാസ്തവത്തിൽ ആദിമമനുഷ്യരുടെ മാത്രം സ്വപ്നമല്ല. ആവ്യാതാവും വായനകാരും പക്ഷേ കൊള്ളുന്ന സ്വപ്നമാണ്. മുതിയുടെ മതിലിനപ്പുറം എത്തുതരത്തിലുള്ള അമരതമാണ് നാം കൊതിക്കുന്നത്? ഭാവിതലമുറയുടെ സ്മരണകളിലുടെ ഭൂതകാലമനുഷ്യർക്ക് ജീവിക്കാം. അതുപോലെ ഭാവികാലത്തും നശിക്കാതെ നിലനിൽക്കുന്ന യശസ്വിലുടെ യശസ്വിരിന്നായി ജീവിക്കാം. പക്ഷേ, ഇതൊക്കെ ഒരുത്തത്തിൽ കല്പവിതയാമാർത്ഥ്യ (virtual reality)ത്തിലും എയുള്ള നിലനില്പ് മാത്രമാണ്. നമ്മളാരും കൊതിക്കുന്നത് യശസ്വായോ സ്മരണയായോ മാധ്യമബന്ധങ്ങളായോ നിലനില്ക്കാനല്ല, നമ്മളായി തന്നെ നിലനില്ക്കാനാണ്. എന്നാൽ അമരതാം കൊതിച്ച ആദിമാന വർക്ക് ലഭിച്ചത് കല്പവിതലോകത്തിലെ അമരതാം മാത്രമായിരുന്നു. ചരിത്രത്തെ മുന്നോട്ടു നയിച്ച അവരുടെ പുരോഗമനേച്ചയ്ക്കൊന്നും അവരുടെ യഥാർത്ഥമോഹത്തെ സഹലമാക്കാനായില്ല. ചരിത്രപക്രിയകളിലെയും പ്രസ്ഥാനങ്ങളിലെയും സജീവാംഗത്വത്തിനൊന്നും ഈ പ്രശ്ന തതിന് പരിഹാരം കാണാൻ കഴിയില്ല. ഈ പ്രശ്നം മരണചിന്തയോടെ ജീവിക്കാൻ വിധിക്കപ്പെട്ട മനുഷ്യരെ അടിസ്ഥാനപരമായ അസ്തിത്വപ്ര

ശനമാണ്. മരണാത്തകുറിച്ചും നിലനില്പിനകുറിച്ചും ഒട്ടും ആലോ ചികാതെ സസ്യങ്ങളേപ്പാലെയും ജീവജാലങ്ങളേപ്പാലെയും ജീവിക്കാ നൂളള ഭാഗ്യം സക്കീർഖ്മായ മനസ്സാടെയും ചിന്താഭാരതേനാടെയും ജീവി കുന്ന മനുഷ്യർക്കില്ലേണ്ടോ. ഈ പ്രശ്നത്തിന് പരിഹാരമുണ്ടെന്ന് അവ കാശപ്പട്ടാണ് മതങ്ങൾ മുന്നോട്ടുവരുന്നത്. പകേശ, ഈ അവകാശവാദ ത്തിൽ സത്യമുണ്ടോ എന്ന് മതവക്താക്കൾക്ക് തെളിയിക്കാനും കഴിയു നില്ല. കവിതയ്ക്കും ഈ പ്രശ്നത്തിന് പരിഹാരമൊന്നും നല്കാൻ കഴിയില്ല. പകേശ, ഈ പ്രശ്നത്തെ ആഴത്തിൽ അവതരിപ്പിക്കുക വഴി സാന്നി നമേകാൻ കഴിഞ്ഞെതക്കും.

‘നന്നങ്ങാടികൾ’ എന്ന കവിതയിലെ മുന്നാംബണ്യത്തിൽ ആരം ഭീം അവസാനത്തെത്തിന് തൊട്ടുമുഖ്യഭിള്ള (പതിനാലാം) ബണ്യത്തിലെ സാനികുന്ന ആവ്യാനത്തിന്റെ ചരിത്രവർക്കരണയത്തന്നേള്ളുടെ പരാജയമാണ് പതിനഞ്ചാം ബണ്യത്തിലെ ഇരുച്ചില്ലും നിഷ്പമലതാപിപാരത്തിലും നാം കാണുന്നത്. കവിത അതിന്റെ പ്രശ്നപരിഹാരത്തിനായി ആശയിച്ച ചരിത്രചിന്തയുടെ ആവ്യാനം തോറുകഴിഞ്ഞു. അപ്പോളും കവിത നിലനില്പകുന്നു. ആ കവിതയെ ഏറ്റെടുക്കുന്ന ആവ്യാതാവ് ചിരക് വിരുത്തിയ നിഷ്പമലനീലിമകൾ താഴെ, മിടിച്ചുനിൽക്കുന്ന താരങ്ങളേപ്പാലെ, സ്വപദിക്കുന്ന ഹൃദയവുമായി നോക്കിയിരിക്കുന്നു. മുന്നിൽ അപ്പോൾ “മുവരിതമാക്കിപ്പാണ്ടു പതഞ്ഞു” പോകുന്ന മാനവജീവിത നീർച്ചാടങ്ങളെ ആവ്യാനം വായനക്കാർക്ക് മുന്നിൽ കാണിച്ചുതരുന്നു. ‘മീതെപ്പകച്ചേ നിലക്കുമംബരം മാത്രം’ എന്ന അയ്യപ്പസ്സിക്കരുടെ വരി ഇന്തേ വൈമാണിക്കുന്നത്.

കാവ്യാവ്യാനത്തിൽപ്പോലും അവതരിപ്പിക്കാനാവാത്ത ദമിതാക്ഷരങ്ങൾക്ക് സമ്പർഖ്മായ പ്രത്യാവ്യാനമായി മാറാൻ കഴിയില്ല എന്നത് ശരിതനെന്ന്. എന്നാൽ ശ്രദ്ധാലൂവായ വായനക്കാർ പിന്നാവുണ്ടാക്കിൽ ഫേനിരിക്കുന്ന അന്തർജ്ജനങ്ങളേപ്പാലുള്ള ഈ പതിഞ്ഞ നിറ്റബന്ധതകക്കെല്ലാം അരങ്ങാതെക്ക് വിളിച്ച് സംസാരിക്കാൻ പ്രേതിപ്പിക്കുമ്പോളാണ് ആവ്യാനത്തിനെന്തിരെയുള്ള പ്രത്യാവ്യാനങ്ങൾ ആരംഭിക്കുന്നത്. ഒരുപകേശ, ഏത് ആവ്യാനവും ചില വിരുദ്ധാക്ഷരങ്ങളെല്ലാം ദമിതമാക്കുന്നുണ്ടാകാം. ആ നിലയ്ക്ക് ഏത് കവിതയും സാഹിത്യവും അതിന്റെ ‘ജൈവപരമാധ എക്കു’ത്തെ വെള്ളവിളിക്കുന്ന ചില എതിർശബ്ദങ്ങളെല്ലാം ഉള്ളിൽ മുടിവെക്കുന്നുണ്ടാകാം.

ദമിതാക്ഷരങ്ങളേക്കുറിച്ചുള്ള ഈ ചിന്ത രണ്ട് ഇംഗ്ലീഷ് കവിതകളെ ഓർമ്മയിൽ കൊണ്ടുവരുന്നു. ഓന്നാമത്തേതത് ഷൈലിയുടെ ഓസി മാന്ത്രിയൻ (Ozymandias). ഉഗ്രപതാപിയായ ചുകവർത്തിയായിരുന്നു ഓസിമാന്ത്രിയൻ, തന്റെ വന്യക്കണ്ട് പേടിച്ചു ദുഃഖിച്ചുകൊള്ളാൻ മറ്റ് രാജാ

കമൊരോട് ആവശ്യപ്പെട്ട ഡേക്കർ. പക്ഷേ, കാലം അദ്ദേഹത്തെയും തോല്പിച്ചു. മരുഭൂമികാണാൻ പോയ യാത്രികൾ കാണുന്നത് ഓസി മാസ്റ്റിയസിന്റെ പ്രതിമയാണ്. അതിന്റെ ശരീരഭാഗങ്ങൾ നിലംപൊത്തി തിരികുന്നു. അഹന്തനിറഞ്ഞ ആ മുഖം മണലിൽ പാതിപ്പുണ്ടുകിടക്കുന്നു. ഉയർന്നുനിൽക്കുന്നത് ശരീരമില്ലാത്ത രണ്ട് ഭീമൻ കാലുകൾ മാത്രം. അഹന്തയുടെ പ്രതിരുപമായ ചക്രവർത്തികൾ കാലംകൊടുത്ത ശിക്ഷയെ വർണ്ണിക്കുന്ന ഈ പതിനാലുവരിക്കവിതയുടെ അന്ത്യം, പക്ഷേ, ആ ചക്രവർത്തിയുടെ പതനത്തിൽ ആഴ്ചാദിക്കുകയല്ല:

“Nothing beside remains. Round the decay
of that Colossal wreck, boundless and bare
the lone and level sands stretch far away”

വേണമെങ്കിൽ ഈ വരികളുടെ നേരിട്ടുള്ള അർത്ഥം ചക്രവർത്തിയുടെ പതനത്തിന്റെ ആഴം ചിത്രീകരിക്കുന്നു എന്ന് വാദിക്കാം. പക്ഷേ, സുക്ഷമമായി ചെവിയോർത്താൻ എന്തോ ദുഃഖത്തിന്റെ നേരിൽ ശൃംഗാരകൾ "boundless and bare, the lone and level sands stretch far away" എന്ന പ്രകൃതിവർണ്ണനയിലില്ലോ? ചക്രവർത്തിയുടെ പതനത്തിൽ ദുഃഖിക്കുകയല്ല, ഒരു കാലഘട്ടം മണ്ണടിഞ്ഞുപോയതിൽ വിഷാദം കൊള്ളുകയാണ് ആവ്യാതാവ്. ആവ്യാനത്തിന്റെ നേരർത്ഥത്തിന്പുറമുള്ള കവിതയുടെ സുക്ഷമധാനികളാണ്. ഓർമ്മയിൽ നിന്നുന്ന രണ്ടാമത്തെ കവിത കീറ്റുസിന്റെ Ode on a Grecian Urn ആണ്. നന്നാങ്ങാടിപോലുള്ള വലിയാരു കുംഭങ്ങൾ ഉണ്ട്. അതിനേൽക്കുറബേ കുറേ മനോഹരങ്ങൾ കൊത്തി വെക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. കുറേ നാട്ടിൻപുരുഷങ്ങളാണെന്ന്. ഓടക്കുഴൽ വിളിക്കുന്ന ഗായകൾ, കാമുകിയുടെ പിരുക്ക ഓടുന്ന കാമുകൾ, പുത്രതുല്യത്തുനിൽക്കുന്ന വൃക്ഷശാഖ, പ്രാചീനമായ ഒരുവലം - അങ്ങനെ പലതും. ഈ കലാസ്കാണ്ഡികളിൽ വർണ്ണിക്കപ്പെടുന്ന ജീവിതത്തിന് മാറ്റത്തെയും നശരതയെയും ഡേക്കേണ്ടതില്ല. അതുകൊണ്ടുതന്നെ ഇതിലെ യുവാകൾ വൃഥതാവുകയോ മരക്കാമീന് വസന്തം നഷ്ടപ്പെടുകയോ ചെയ്യുന്നില്ല. അങ്ങനെ കലാസ്കാണ്ഡി ജീവിതത്തിനുമേൽ വിജയം വരിക്കുന്നു. ഇതാണ് ആവ്യാനം മുന്നോട്ടുവെക്കുന്ന തത്തച്ചിന്ത. എന്നാൽ ഇതിൽ ദമിതമായ ചില എതിർപ്പുകൾ അവിടെയും ഇവിടെയും പുറത്തുവരുന്നു മുണ്ട്. ആ എതിർപ്പുകൾ നിശ്ചലമായ കലയേക്കാൾ ചലനവും വളർച്ചയുമുള്ള ജീവിതത്തിന് അനുകൂലമായാണ് നില്ക്കുന്നത്. ആ ചിത്രകുംഭത്തെ Unravished bride of quiteness എന്നും foster - child of silence and slow time എന്നും വിശേഷിപ്പിച്ചതിൽത്തന്നെയുണ്ട് കവിതയിലെ എതിർസ്വരം. Unravished bride എന്നാൽ കന്ധകാത്രം നഷ്ടപ്പെടാത്ത വധു എന്നാണാർത്ഥം. കന്ധകാത്രം നഷ്ടപ്പെടാതെ ജീവിക്കൽ വധുപോലും അടി

സമർപ്പണം

കെള്ളിക്കേണ മുരളീധരൻ

ചുരുൾപ്പാടുപതിനേത തോളിൽനുകവും
 പേരിക്കിതച്ചുങ്ങേന
 നീരസ്യജലദങ്ങൾ കണ്ണുമയിലായ്-
 തുള്ളും മനസ്സാടുമേ
 ചാരത്തിൽ കന്ത്രപോലെരിന്തു വേസ-
 ന്താപം പൊരാതാതുരം
 ദുരംതാണ്കുമിവനുതാര, യിരുളിൽ
 തന്വാട്ടിസംരാജിത.

ലഷിക്കുന്നുണ്ടാവില്ലപ്പോ. അതുപോലെ foster child (ഭദ്രപുത്രി) എന്ന പ്രയോഗവും റണ്ടാംകിടയായ അവസ്ഥയെ കുറിക്കുന്നു Natural Child ആവൽ തന്നെയാണ് അഭിലഷണീയമായ അവസ്ഥ.

കവിതയുടെ ആവ്യാനമെന്നത് കുറേ വരികളുടെയോ വർണ്ണനകളുടെയോ സമാഹാരം മാത്രമല്ല. അത് ചില ആശയങ്ങളെ യുക്തിസഹമായി മുന്നോട്ടുവെക്കുന്നുമുണ്ട്. യുക്തികോണ്ട് ഒരാഴയത്തെ നിർണ്ണിക്കുകയും സ്ഥാപിക്കുകയും ചെയ്യുന്നത് കവിതയിലായാലും ഗദ്യത്തിലായാലും ഒരു പ്രത്യേക ആശാനപദ്ധതിയിലുടെയാണ് നടക്കുന്നത്. വസ്തുതകളെ യുക്തിക്ക് അനുകൂലമായി തെരഞ്ഞെടുക്കലും യുക്തിയെ സ്ഥാപിക്കാൻ ഉതകുംംവണ്ണം പരസ്പരം ബന്ധിക്കലുമാണ് അതിലെ മുഖ്യ പ്രവർത്തനം. ആവ്യാനമെന്നത് ഇപ്രകാരം യുക്തിക്കനുകൂലമായി ചങ്ങലകോർക്ക്കപ്പേട്ട വസ്തുതകളാണ്. ഈ ചിന്താപദ്ധതിക്ക് യോജിക്കാത്ത കാര്യങ്ങൾ ആവ്യാനത്തിൽ ദമിതമായിപ്പോകുന്നു. എന്നാൽ ഭാഷാ അതിന്റെ ബഹുസംരതയിലുടെ ദമിതമായവയെ എങ്ങനെന്നെന്നെങ്ങനെയോ നിശ്ചിബ്ദമായി ധനിപ്പിക്കുന്നുമുണ്ട്. ‘നന്നങ്ങാടികളി’ൽ കണ്ണത് അപ്രകാരമൊരു ധനിപിലാസമാണ്. അത് കവിതയുടെ സുകൃതം കൂടിയാണ്. ആ നിശ്ചിബ്ദ ധനികൾ ഇല്ലായിരുന്നുവെക്കിൽ നന്നങ്ങാടികൾ വെറും എക്കമുഖമായ ചരിത്രപാഠമാകുമായിരുന്നില്ലോ? പദ്യത്വപത്തിലുള്ള അക്കാദമിക് ചരിത്രപാഠത്തെ ആലോചനാമുത്തമായ കവിതയാക്കിമാറ്റിയത് ചരിത്രവെൽക്കരണത്തിന്റെ പരാജയയത്തെയും മൃത്യോന്മുഖമായി ജീവിക്കേണ്ടി വരുന്ന മനുഷ്യാവസ്ഥയുടെ അടിസ്ഥാനപരമായ ദുരന്തത്തെയും സുചിപ്പിക്കുന്ന സുക്ഷ്മധനികൾ കണ്ണത്തുനോളില്ലോ?

തലവെട്ടിച്ചേകം

എം.ആർ. രാഖുവാരിയൻ

എഴുന്നള്ളത്തിന്റെ ആർപ്പും കുറവയും കൊട്ടും കുഴലുത്തും

നടം.....ആന നടോ....ഞ്ഞ.....നടം...

നട ആന നടോ....ഞ്ഞ.....നടം.....

നടം ആനനടോ.....യ്

ഓ.....കുയ് കുയ് (മുന്നുവട്ടം)

നടം.....(മുന്നുവട്ടം)

(fade out)

അനുഭവംസ്മൈൻ്റ്

നാടകം : തലവെട്ടിച്ചേകം

തുടർന്ന് ഉച്ചസ്ഥായിയിൽ (വിരുത്തം പോലെ)

(പാട്ട്)

ആകാശം ഭൂമിപണ്ഡുള്ളകാലം

ക്ഷേത്രങ്ങൾ പുജതുടങ്ങുംകാലം

അനുത്തരാട്ടുള്ളഭ്രത കുറുങ്ങാട്ടും

അനുഭവംസ്മരം :

അ കുറുങ്ങാട്ടുക്കത്തിലെ മുത്തകയ്മർക്ക് രണ്ട് മരുമകളെഴും - ഉണിക്കൊന്നരും ഉണിച്ചുന്നോരും. മുത്തമേം എഞ്ചേമേം മക്കളും മുപ്പോൾ ഇളമകൾ തർക്കോപിടിച്ചു കുട്ടോം കുറീം മുത്ത് കുത്തും മുറീം തൊടണ്ണീ. അരീരിക്കുമ്പാനത്ത് ആവലാതിചെന്ന്. അകം വെട്ടി കാര്യം തീർക്കാൻ നാടുവാഴും തന്യർബന്ന് വിധിം ആയി. പ്രജാപതി നാടിൽ അങ്കത്തു് പണ്ണിതീർന്ന് - എളുമവായ്ച ഉണിച്ചുന്നോരും കടുങ്ങനെ പുറപ്പോൾ കോലാസ്ത്രീനാട്ടിലവരിങ്ങാടരെ അകം വെട്ടാനേർപ്പാടാക്കി. ഉണിക്കൊന്നാർ ചേക്കാറേം തേടിയുള്ള പുറപ്പാടാണ്.

(പാട്ട് - പതിഞ്ഞനടയിൽ)

(ഗായകസംഘം)

പലരോടൊപ്പം ഉണിക്കോനാർ
പടപറ്റഞ്ഞെങ്ങുന്നുണ്ട്
എറാനാമലകടന് എറഞ്ഞുന തടങകടന്
മയിലാട്ടും മലകയറി മയിലാട്ടും കണ്ണിഞ്ഞുവര്
കിളിപാട്ടും വയലിറഞ്ഞി കിളിപ്പാട്ടും കേട്ടാറഞ്ഞുവര്
(fade out)

അനുഭവംമെന്ത്: (പീക്ക് ചെണ്ടമേൽ വിളംബരം കൊട്ടിക്കാണ്ട്)

നാടകരചന, സംഖ്യാനം, നടീനടരായും ക്രമാപാത്രങ്ങളും, സംഗീതസംഖ്യാനം മുതലായവയെ സംബന്ധിച്ച് അറിയിപ്പുകൾ. അറിയിപ്പുകളുടെ അവസാനമാവുമ്പോഴേയ്ക്കും അതുവരെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ അവ്യക്തമായിക്കേട്ട വഴിയാട്ടുന 'ഹ്ഹാ, ഹയ്' ശബ്ദം അടുത്തതാണി. രണ്ടുമുന്നാളുകൾ വർത്തമാനവും പറഞ്ഞു നടന്നുവരുന ശബ്ദം വ്യക്തമായി.

(ഉണിക്കോനാർ, നമ്പർ, കണ്ടർ)

നമ്പർ: വാഴുനോരെ! ഇനിയെങ്ങട്ടാ?

വാഴുനോർ: മുൻനട മുട്ടിച്ച് മുക്കോലപ്പുരുവഴിവനാൽ മുക്കിന് നേരെ മുമ്പോട്ട്...എന്താ കണ്ടരെ,

കണ്ടർ: നേർക്കാരന്തെ വഴി നേർവഴി -നടക്ക് നമ്പരേ, നേർവഴിക്.

വാഴുനോർ: ഇതുവരെ കാത്ത പരദേവത എന്നീനീ കാത്തോളം. എനിക്കും എന്തുമ്മക്കും നാല് പോയതോ പോട്ട് ഉണിച്ചുന്നോൻ പക്ഷത്താരെട്ടും ചത്തു. എനിയോരാൾക്ക് മുറിം പറ്റി. ഒരു തലയെക്കിലും, മാറ്റാൻ മറുതലയ്ക്കയിക്കം കൊയ്യണം. എന്താ നമ്പരേ.....

നമ്പർ: അത് ആന്തരം. തലക്ക് തലവെട്ടി പകവീട്ടണം. ആളിലേ നമ്പൾക്ക് കൊറവുള്ളു. അർത്തേമാം മുതലും കൊറഞ്ഞിട്ടില്ല.

കണ്ടർ: കാര്യം ശരി. അവസാനം അകോം നേടി അരിയിട്ടുവാഴ്ചേം കഴിച്ചുചെല്ലും ഉണിച്ചുന്നോയര് 'ഞാൻ മുത്തു ഞാൻ മുത്തു' എന്ന തൊടങ്ങാണിരുന്നാൽ മതി.

നമ്പർ: തൊടങ്ങാൽ പിന്നെ ആത്തേയും പുതേയും.

വാഴുനോർ: ഉണിച്ചുന്നന് നേരികെട്ട് ഒരുപ്പോക്കനോ...ചരേയ്ക്കണം.

കണ്ടർ: അമ്മിക്കല്ലിനും അരിക്കാടിക്കലംത്തിനും അക്കംവെട്ടി വെട്ടിച്ചേക്കാൻ കുലം കുറ്റിയറ്റു തൊടങ്ങീന് തോന്തണ്ണ്. ഉദയത്തോട് സ്ഥതമനം മുന്നുപകലും രാവും നമ്പൾ തേടീലേ?

നമ്പർ: പണ്ട് ഉലകുട തന്റൊൻ ചേരമാൻ പെരുമാള്, തരവോല അയച്ച ഇന്നത്തുനിന്ന് വർത്ത്യ ചേകോമാരൊക്കെ ഉണ്ടെന്ന് കേൾക്കണ്ണ് സെ. നാട്ടിലെവിടെയോ ഒഴിച്ചുതാമസം. നാട്ടിൽ പതിനായിര തതിനും അക്കംവെട്ടി നാടുവാഴ്ചയ്ക്ക് വേണ്ടുന്നും ചേകോമാരെ കിട്ടാണ്ടായി.

ഉണിക്കോനാർ: എന്നാലും കാര്യംതീരാനക്കം വേണ്ടെന്ന്? അക്കംവെട്ടാൻ ചേകോൻ വേണ്ടെന്ന്?

നമ്പർ: കാര്യം തീരാൻ ചേകോമാരെ വിളിച്ചിട്ട് പറഞ്ഞ് പതിക്കുന്ന കമയും ഉണ്ടപോലും. പണ്ട് പുലിവേഷം മരണത തൊണ്ടച്ചെന്തേക്ക് മയിൽ പറഞ്ഞപോലെ....

കണ്ണർ: അതെന്നൊക്കെ കമ?

ഉണിക്കോനാർ: കമ പറ. കാർത്തകളിൽച്ചയറിയാണ്ട് നടക്കാലോ....

നമ്പർ: എന്നാലോ കേട്ടോളിൻ, തൊണ്ടച്ചെന്തേ കമ:

മുത്താവിരി കൊയ്യലോതെന്തെ മുത്തകോവിലും എളേന്നവിരി കെയി ലോതെന്തെ എളംകോവിലും മുത്തമേം എളേമേം പെറ്റമകളെ മുപ്പോടെ ഇളമക്ക് കടുപിടിച്ചും പിടിച്ച്.

ഉണിക്കോനാർ: നന്മെലൈ കുറുങ്ങാട്ടുന്നിലെ കമപോലെതന്നെ. എന്നിട്ടോ?

നമ്പർ: എന്നിട്ട്, പാട്ടിൽ പറയുന്നോലെ,

പൊന്നും പൊരുളും മൊത്തലും ചൊല്ലി
കറ്റയോടു നല്ല കതിരും ചൊല്ലി
കാലിയോടു നല്ല കടച്ചീം ചൊല്ലി
പഞ്ചാര തുപ്പേരെന്തേ മാങ്ങോം ചൊല്ലി

അങ്ങനെ തന്റൊക്കെമൊരു തമിൽതച്ച് തലകീരി

ഉണിക്കോനാർ: ഓ...ഓ... എന്നിട്ട്?

നമ്പർ: അതിനെന്തേലെ എളേന്നവിരികോലോതെന്തെ എളേന്നരാൻ എന്തെ ചെയ്തു? ഒളരോഡപൊട്ടേനേ കൊറത്തിഗുളികനേ കാട്ടുമുർത്തി പഞ്ചരുളിനേ എന്നുവേണ്ട മുവേഴി രൂപതെന്നാൻ മുർത്തികളേം മുത്തവ്വരാൻഞ് ഒക്കിൻ ജപിച്ച് കയറ്റി. മുത്തവ്വരാന് ആതീം പിരാന്തും തൊടങ്ങി. തറ്റുടക്കാൻ തണ്ണൊലക്കെ തെരയുന്ന - തട്ടുപുറിത്തു കയറി ആനേന തപ്പന്, ഏറിയോര ആരാപുരോം... തെരയിൽ കണ്ണിഗന വരുത്തി കവിടിവാരിച്ച് - വാരിപ്പിടിച്ചുകവിടി കോരിച്ചരിഞ്ഞ മുർത്തം. മാടായി കുതിക്കലേ കയിക്ക് ഒഴിവാട്.

ഉണിക്കോനാർ: പറ, പറ

നമ്പർ: കുരിക്കല്ലവന്ന് വാതയെഴുച്ചു. കുലിക്കാടുക്കാൻ നേരത്ത് തന്യർബന്ന് ഉരുക്കോം പെരുക്കോം.

കണ്ണൽ: പാലം കടക്കോളം നാരാധണ....പാലം കടന്നാപ്പിന കുരാധണ....

ഉണിക്കോനാർ: തന്യർബന്നെന ചെയ്യോ....എന്നിറ്റോ....?

നമ്പർ: തന്യർബന്ന് ചോട് മാറ്റിച്ചുവുട്ടി. കുലിപറഞ്ഞപോലെ കൊടുക്കാം. ഒരു കച്ചംവഴങ്ങണം.

ഉണിക്കോനാർ: എന്ത് കച്ചം?

നമ്പർ: കച്ചം മറ്റാന്നല്ല. കോലോത്തെ കൊടുവുറത്ത് മുടങ്ങിയ പുജ തുടങ്ങാൻ പുലീം പുലിജട്ടേം കൊണ്ടക്കൊടുക്കണം. നരീം നരി വാലും കൊണ്ടക്കൊടുക്കണം.

കണ്ണൽ: മാറാത്ത ദണ്ഡയത്തിന് കിട്ടാത്ത മർന്ന....

ഉണിക്കോനാർ: മാടാധികുർഖലത്തും കൊണ്ടുവരുന്നോനാ മൊത്ത്..

നമ്പർ: കുരിക്കല്ല് പുലിവേഷമണ്ണത് പുലീം പുലിജട്ടേം കൊണ്ടാൻ....

കണ്ണൽ: ഹൃദയ് ശ്ര! എന്നിട്ട്?

നമ്പർ: പക്കൈഡില്ല എന്തുകാരും? ഒടിമരണ്ണ കുരിക്കശീകൾ മടക്കം മനു ഷ്യുക്കോലം കിട്ടീല....

ഉണിക്കോനാർ: കടുപ്പം, കടുപ്പം....

കണ്ണൽ: കുരിക്കലെള്ളതു ചെയ്തു?

നമ്പർ: പുലിവേഷം മരണ്ണ കാരിക്കുരിക്കല്ല് മതിച്ച് മലകയറി പുലിപാ താളം പുകൾ.

കണ്ണൽ: തന്യർബന്ന് നേടി!

നമ്പർ: നേർ, നേർ! പുലിപ്പാതാളം പായ്നേന്നെന്തു മുന്നെ മുവേഴിരുപ തെതാനു മുർത്തികളേം കുരിക്കല്ല് മുത്തവ്യർബന്ന് മടക്കം ജപിച്ച കയറ്റി....

ഉണിക്കോനാർ: പരദേവതേ.....എന്നിട്ട്?

നമ്പർ: മുത്താവ്യർക്കോലോത്തെ എളേമ്പര്ബന്ന് എന്തു ചെയ്തു? കുരി കലെമുർത്തിനെ എളംകോലം തരിപ്പിച്ച് തെയ്യമാക്കി. അതാണ് പുലിവേഷം മരണ്ണ തൊണ്ടച്ചുൻ്ന് തെയ്യം.....

കണ്ണൽ: ചത്ത് കിട്ടുവരു പിന്ന തെയ്യമാകല്ലത്തന്നെ എളുപ്പം....അരേരോ ഇങ്ങങ്ങാട്ട് വരുന്നുണ്ട്....അവനോട് വഴി ചോദിക്കാം. ഈ ആർത്ത റമ്മല് കാലുണ്ണ നീട്ടീറ്റ് പോകാം.....

ഉണിക്കോനാർ: അവനെ വിളിക്ക് കണ്ടരേ.....

കണ്ടർ: ആരേ....യു.....

(അല്പം അകലത്ത് തിരുവായ്സ്സ്...അടിയനാണോ, പാണച്ചുക്കൻ..)

ഉണിക്കോനാർ: പാണച്ചുക്കാ, പാണച്ചുക്കാ....ഇതിലേവാടാ... നീ എവിടെ പോകുന്നു?

പാണൻ: അടിയൻ ഉറരിലെരക്കാൻ പോകുന്നു.

ഉണിക്കോനാർ: ഉറരിൽ പഴകിയ നിന്മന്ത്രനെയാ വേണ്ടത്. ഉറരിലെര നാൽ നിന്മക്കേന്തുകിട്ടും?

പാണൻ: ഉണ്ണുന്ന ചെന്നാൽ ചോർ... തേക്കുന്ന ചെന്നാലെന്നു...ചെ തനുന്ന ചെന്നാൽ കള്ള്...പിന്നെ അത്താഴചോറ്റിനരീം...അടിയൻ വിടക്കാളളട്ട....

ഉണിക്കോനാർ: നിക്ക് നിക്ക്...(ഒച്ചമാറ്റി) കണ്ടരേ, ഈ മുണ്ട് പാണച്ച ക്കന് പൊലിക്ക്... (പാണനോട്) പാണച്ചുക്കാ, കീറക്കുറമാറി കോടി യുടുക്ക്...പിന്നെ നീ ഒരുപകാരം ചെയ്യണം....

പാണൻ: ഓ...

ഉണിക്കോനാർ: ചേകോർ പുള്ളുള്ള നാടേൽ, വീടേൽ, നീ തന്ന പറഞ്ഞു തരണം...

പാണൻ: അയ്യോ തന്മാനെ, അതടിയന് പാടില്ല...ദേശവാഴി കേട്ടാൽ ദേശ തട്ടിയനിരുന്നുകൂടാ.... നാടുവാഴി കേട്ടാൽ പഴനലെ പോകും. ശിഷ്യരിഞ്ഞാൽ നല്ല കൊമയും കിട്ടും. അടിയൻ വിടക്കാളള ട്ട....

ഉണിക്കോനാർ: നിക്ക് നിക്ക് ... (നമ്പരോട്) നമ്പരേ, ഈ പാവുമുണ്ട് പാണ ച്ചുക്കന് കൊടുക്ക് (പാണനോട്) പാണച്ചുക്കാ, പാവുമുണ്ടുടുത്ത് പറയ്യുന്നത് കേൾക്കേണ്ടാ...നീ തന്ന സഹായിക്കണം. പാനിൻ ചെവി ടാലെ കേട്കാരും പുറത്താരും അറിയില്ല...

പാണൻ: എന്നാലോ കേട്ടോളിൻ തന്മാനാരേ.... (രു പ്രത്യേകതാള തതിൽ) ഇരുവാനാർ നാട്ടിൽ ഇരുവർ ചേകോർ...മുവാനാർ നാട്ടിൽ മുവർ ചേകോർ...നാൽവാനാർ നാട്ടിൽ.....

നമ്പർ: എടാ, കേട്ടുപരിചയമുള്ള നാടും വീടും പറി...

ഉണിക്കോനാർ: (നാണയം കില്ലക്കിക്കൊണ്ട്) പാണച്ചുക്കാ, കിഴിക്കെട്ടി വെച്ചിട്ടുണ്ട്. പറയേണ്ടാ, പാണച്ചുക്കാ, നല്ലക്കേച്ചേക്കാൻറെ നാടേൽ വീടേൽ?

പാണൻ: എന്നാലേ കേൾക്കണം തന്യർഥാമാർ...എള്ളമനും നാട്ടില്
പുത്തുരം പാടംപടിഞ്ഞാറ്റും പുത്തുരം ചേകോൻ്റെ വീട്. അച്ചനും
ചേകോൻ്റെ മകനും ചേകോൻ്റെ... മരുമകൻ ചേകോൻ്റെ..

ഉണിക്കോനാർ: ചേകോൻ്റെയാളം ചൊല്ലിത്താടാ.... കിഴിപ്പണം കെട്ടടോ,
കണ്ണർന്നായരേ...

പാണൻ: കയ്യും വീഞ്ഞീട്, രണ്ടാളം പല്ലുകൊഴിഞ്ഞിട്ടും പട്ടുനരച്ചി
ട്ടും....

നമ്പർ: അക്കം പിടിക്കുന്ന ചേകോനോ....?

പാണൻ: അച്ചൻ്റെ അടയാളം വിടകൊണ്ടതെങ്കിയൻ്റെ....

ഉണിക്കോനാർ: മകൻ ചേകോൻ്റെ അടയാളം ചൊല്ലിത്താടം....

പാണൻ: അടിയന്ന ചതിയ്ക്കരുതെ തന്യർഥാമാരേ...ഇരുപത്തിരണ്ടു വയ
സ്സുവർക്ക്...പൊൻകെട്ടുകൊന്നു ചമത്തപോലെ....

(ഗായകസംഘം)

ആരോമൽത്താടി അരിവുൻ മീശ
ശംഖകടഞ്ഞകഴുത്താടക്
കാരിരുപ്പക്കാഞ്ഞ മൃടിയഴക്കും...
മാരത്തുമാസ്യുള്ളി പുഞ്ചുണങ്ങും...

അങ്ങനെയുള്ള ചേകോനാൻ്റെ...തുളുക്കുറ്റം തീർത്ത ചുരികവാങ്ങി. ആ
ചേകോനെ കിട്ടിയാൽ മൊഴികുടാതക്കം നേടി തിരിച്ചുപോരാം...

ഇനി അടിയൻ വിടകൊള്ളുട്ടെ...

ഉണിക്കോനാർ: നില്ക്കെടാ...നില്ക്കെടാ...(നമ്പരോട്) നമ്പരേ, പാണന്
പണക്കിഴി പോലിക്കും....

(നാണയം കിലുങ്ങിക്കൊഴിയുന്ന ശബ്ദം)

പാണൻ: വല്യുന്നംരാൻ്റെ ഗുണം വരണ്ണേ....ഗുണം വരണ്ണേ....

ഉണിക്കോനാർ: ഇനി പതിഞ്ഞനടയിൽ പോയാൽ പോരാ....

നമ്പർ : } എന്നാൽ മുറുക്കിയ നടയിൽ പിടിക്കാം
കണ്ണൽ:

ചിറകെട്ടിക്കുന്നിൻ്റെ മൊട്ടോ കയറ്റി
ചരലിടപറിസ്തെരുക്കോട്ടേ കടൽത്തി
തറയിട്ടുമാവ്
കസ്തുരിയാല്
കുട്ടാം പാടം

തലവെട്ടിക്കല്ല്

ചവിട്ടിക്കാര്ത്തിപ്പുരക്കിക്കടത്തിത്താ.....

(2)

(പുതുരം വീട്)

(മെതിയടിയുടെ 'കോം, കോം' ശബ്ദം അടുത്തടുത്തു വരുന്നു. പട്ടക്കല്ലിയും തരിമൺകളും ഓടാസ്വലും കിലുങ്ങി വാതിൽ തുറക്കുന്ന 'കരകര' ശബ്ദം - വലിയ ചേക്കാൻ)

വലിയചേക്കാൻ: പടകാളി മുറ്റത്തിൽഞിയതാൻ?

ഉണിക്കോനാർ: വഴിപോകരാണോ...

വലിയ ചേക്കാൻ: വഴിയസ്വലം ഇതല്ല...കുറച്ചപ്പുറം ...കാരകളിപ്പിന്നേ കനിമുലയ്ക്ക്....

ഉണിക്കോനാർ: വഴിയസ്വലത്തിലേക്കല്ല - ഇങ്ങാട്ടായിട്ടുതനെ.

വലിയ ചേക്കാൻ: ഉം?.... കനിനോ വന്നത്? കാളയ്ക്കോ വന്നത്?

ഉണിക്കോനാർ: കനിനും കാളക്കും വന്നതല്ല...

വലിയ ചേക്കാൻ: നെല്ലിനോ വിത്തിനോ....?

ഉണിക്കോനാർ: നെല്ലിനും അല്ല വിത്തിനും അല്ല....

വലിയ ചേക്കാൻ: പിന്നെന്തിന്? അങ്ങം പിടിക്കാനോ?

ഉണിക്കോനാർ: അതെ...നല്ലകച്ചേക്കാനെ തേടിപ്പുറപ്പെട്ടതാണ്.

വലിയ ചേക്കാൻ: നല്ലകച്ചേക്കാൻ ഞാനാണ്...നിങ്ങളെവിടുന്ന്? കുട്ടത്തിലുള്ളതാർ?

ഉണിക്കോനാർ: പ്രജാപതിനാടെന്നാരു നാട് -അവിടെ കുറുങ്ങാട്ടും എന്നാരെടു...കുറുങ്ങാട്ടുംതിലേക്ക് മെല്ലുരും കീഴുരും റണ്ട് വീട്...കീഴുരെടുത്തിലെ ഉണിക്കോനാർ ഞാൻ... ഇവർ കുടുത്തുണ്ടോ നായ്ക്കാരു നായ്ക്കാരു.... മാറാപ്പെടുത്തത് നമ്പർ നായ്ക്കാരു.... കുന്നൊംകുടയ്ക്കും കണ്ണൽ നായ്ക്കാരു..

വലിയ ചേക്കാൻ: കീഴുരെടുത്തിലെ ഉണിക്കോനാരെ, കുടുതുണ്ടോ നായ്ക്കാരു, അങ്ങം പിടിക്കേണ്ടതെവിടുന്ന്? പടകാളി മുറ്റത്തോ, കളരീലോ...?

(നമ്പർ ചെ താഴ്ത്തി) അങ്ങം പിടിക്കുന്നത് നമ്മോഡം?)

ഉണിക്കോനാർ: പടകാളിമുറ്റത്തല്ല, കളരീലുമല്ല...പ്രജാപതിനാട്ടിലെ നശരതലകലെ അങ്ങത്തട്ടിൽനിന്ന്....

വലിയ ചേക്കാൻ: മാറ്റകച്ചേക്കാനാർ?

ഉണിക്കോനാർ: അരിങ്ങോടർ...

വലിയ ചേകോൻ: എപ്പു? അരിങ്ങോടരോ?

ഉണിക്കോനാർ: കോലാസ്ത്രീനാട്ടിലരിങ്ങോടർ....

വലിയ ചേകോൻ: കോലാസ്ത്രീനാട്ടിലരിങ്ങോടർ ആനയെ മയക്കുന്ന ചേകോനാൻ. കളിച്ചതിയേറും അരിങ്ങോടർക്ക്...എന്നാലും വേണ്ടില്ല....

നമ്പർ: (താണ ഒഴ്യിൽ സ്വകാര്യം) നമുക്ക് മകൻ ചേകോനെ മതി..

കണ്ണർ: മകൻ കാര്യം എടത്തിട്ട്

വലിയ ചേകോൻ: നായനാരെന്തു പറയുന്നത്?

ഉണിക്കോനാർ: അങ്ങംപിടിക്കണ്ട ബാല്യമോ വല്പചേകോൻ?

വലിയചേകോൻ: മുതുകൊന്നു കുന്നതും വട്ടനര നരച്ചതും പബ്ലിക്കു പോയതും കൂട്ടാക്കണ്ട. ഇനിയും ഒരുത്തിന് ബാല്യമുണ്ട്..

ഉണിക്കോനാർ: ആരോമരെന്നാരു ചേകോനില്ല....?

വലിയ ചേകോൻ: ആരോമരെന്നാരു കുഞ്ഞനേ ഉള്ളി....

(മെമക്ക് കളരിയിലേക്ക്)

ആരോമർ: കുന്നതുകിൽ പടിഞ്ഞു കടകം....പടിഞ്ഞ...പടിഞ്ഞതുപോരാ...
ഉം....ഇനിയും....അങ്ങനെ....കുന്നതുകിൽ പടിഞ്ഞു കടകം....വെട്ടു
കിൽ പൊങ്ങിയമർന്ന്....പൊങ്ങി അമർന്ന്.... കാല്യപരിച്ച് ചാട്ടം..
ചാടണം. ഇവിടെ നോക്ക്... ഇങ്ങനെ.... (ചാടിവീഴുന്ന ശബ്ദം)
കുന്നതുകിൽ പടിഞ്ഞു കടകം- വെട്ടുകിൽ പൊങ്ങിയമർന്ന് (fade
out)

(മെമക്ക് തിരികെ)

വലിയചേകോൻ: അതുകൊണ്ട് അക്കാര്യം പറയണം...അവൻ പുത്ത
രിയക്കേം കൂടി കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല... നിങ്ങൾ വന്നവഴിക്ക് നടക്കിൻ...
എന്നാലുങ്ങനെ ചെയ്യാം....

(മെതിയടിശബ്ദം അകന്നകന്നു പോകുന്നു)

ഉണിക്കോനാർ: പോയല്ലോ....പരദേവതേ,

നമ്പർ: ഇനിയും നടപ്പുതന്നെ....

കണ്ണർ: പോകാൻ വരഞ്ഞ... ആരോ ഇങ്ങാട്ടുവരുന്നുണ്ട്. (മെതിയടി
ശബ്ദം)

നമ്പർ: അതാരാ...വലിയ ചേകോൻ തന്നെയോ.....

കണ്ണർ: അല്ല....ഇതാർ....നാടുവാഴിയോ... സുര്യനുഡിച്ചുവരുന്നപോലെ...

(പാട്ട്)

(ഗായകസംഘം)

നാടുവാഴികൊടുത്താരു പൊന്നും തൊപ്പി

മനൻ തലക്കെടു ചേർത്തണിഞ്ഞു...

നഗലികൊടുത്താരു പൊൻകുപ്പായം.

കോവിൽകൊടുത്താരു കൊതതുവള

ദേശവാഴികൊടുത്താരു നാഗമാല

എടപിരി നല്ലവലപിരിയും

ചമയങ്ങളാക്കയും ചേർത്തണിഞ്ഞ

പൊൻചുരക്കോലാലേ വീശിവിശി....

ഉണിക്കോനാർ: പൊൻപട്ടം കെട്ടിയ കാര്യാന വരുമ്പോലെ....

(മെതിയടിയോച്ച അടുത്തത്തി)

നമ്പർ, കണ്ണൽ: (താണ ഒച്ച) എണ്ണീക്ക്, എണ്ണീക്ക്....

ആരോമൽ: ഇരിക്കുടോ, ഇരിക്കുടോ നായമാരേ! അഷ്ടനെ കണ്ടിട്ട മാനി
ചുണ്ണില്ല...മടക്കിയകാല് നീട്ടിയില്ല...എന്ന കണ്ടിട്ടന്തിനെന്തു
നേർക്കുന്നു?

ഉണിക്കോനാർ: ‘അറിയാണ്ടാലാന പടലാ’നല്ലോ? അറിവുള്ളനിങ്ങൾ
പൊറുക്കണം.

ആരോമൽ: എവിടുത്ത നായമാരാൻ നിങ്ങൾ?

ഉണിക്കോനാർ: പ്രജാപതി നാട്ടില്ല....

ആരോമൽ: എന്തിനു വന്നവരാണ്?

ഉണിക്കോനാർ: നല്ല അക്കച്ചേക്കാനെ തേടിപ്പോന്നതാ....

ആരോമൽ: നല്ലക്കച്ചേക്കാൻ താൻ തന്നെ....

നമ്പർ: (സ്വകാര്യം) വാഴുന്നോരെ, ഇതുതന്ന ചേക്കോൻ. വിടാതെ പിടി
ച്ചോളണം.

ആരോമൽ: മൊഴിയുള്ള അക്കത്തിന് ഒരുക്കം...മൊഴിയില്ലാത്തകത്തിനില്ല
താനും....അക്കത്തിനെന്തുകാരണം? വഴിയും മൊഴിയും കേൾക്കുട്ട....

ഉണിക്കോനാർ: നമ്പരേ, വഴിയും മൊഴിയും വിസ്തരിക്ക....

നമ്പർ: എക്കിലോ കേട്ടോളിൻ ചേക്കവരേ....കൈഴുര വീടിലെ ഉണിക്കോ
നാരും മെല്ലുര വീടിലെ ഉണിച്ചുന്നോരും മുത്തമേം എല്ലേമേം
പെറ്റുക്കശ്ര. അമ്മാമൻ മരിച്ച ദഹനോം കഴിഞ്ഞ കൊള്ളിത്തല
കല്ല് വെലിയും പെച്ച് ആണ്ടുവീടിയേടത്ത് തുടങ്ങി തർക്കം...

(പാട്ട്..ഗായകസംഘം)

ശ്രേഷ്ഠവും താങ്കോല്ലുംകുട്ടം ചൊല്ലി...

കറ്റയോടുനല്ലുകതിരും ചൊല്ലി...

ആനക്കുഴിയിലെമീനും ചൊല്ലി...

വേടൻപിലാവിന്റെ ചക്കംചൊല്ലി...

നമ്പർ: അങ്ങനെ.... “ഞാൻ മുത്തു, ഞാൻ മുത്തു” ഉണിച്ചുഭ്രാന്താർ. “ഞാൻ മുത്തു, ഞാൻ മുത്തു” ഉണിക്കോനാർ... വയറ്റാടി ആർച്ചയെ വരുത്തിചോദിപ്പിച്ചപ്പേണ്ടോ....?

(പാട്ട്)

സ്ത്രീ: പാതിരക്ക് പെറ്റുണിക്കോനാരെ...

നേരം പുലർച്ചയ്ക്കുണിച്ചുഭ്രാന്താരെ...

നമ്പർ: മണ്ണാത്തിപ്പേണ്ണാടുചേടിച്ചിട്ടോ...

(പാട്ട്)

സ്ത്രീ: മോന്തിക്കുപെറ്റുണിക്കോനാരെ

പാതിരക്കുപെറ്റുണിച്ചുഭ്രാന്താരെ...

നമ്പർ: മുപ്പോടെള്ളേം തിരിയുനില്ലാ....തുപ്പങ്ങാടപ്പേരെ തുപ്പടിമുൽ പൊന്നും വെള്ളിയും പൊതിഞ്ഞുവെച്ച് കണ്ണുകൈടിച്ചെന്നടുത്തു. ഉണിക്കോനാർ നായർക്ക് പൊന്നും കിട്ടി ഉണിച്ചുന്നനായർക്ക് വെള്ളീം കിട്ടി. എന്നിട്ടും തിരിഞ്ഞിലാ മുപ്പേളം...

ആരോമൽ: അതെന്ത്?

നമ്പർ: ഉണിച്ചുന്നനായർക്ക് കട്ടുവിടുത്തം. തുപ്പങ്ങാടപ്പുന്നും പക്ഷങ്ങേം; പൊന്നും പൊതികിട്ട്യാലും വെള്ളിപ്പാതി കിട്ട്യാലും മുപ്പുനിക്ക്. നാടുവാഴി നടയ്ക്കലെത്തീ കാര്യം. അക്കംവെട്ടി ആവലാതി അടക്കാൻ നാടുവാച്ച വിധിച്ചു.

ഉണിക്കോനാർ: ആ വിധിക്കാണ്ഡുള്ള അക്കമാണ്.

ആരോമൽ: ഈ മൊഴിയ്ക്കൈം പിടിക്കണം. മാറ്റക്കേളുകോനാർ?

ഉണിക്കോനാർ: അരിഞ്ഞോടു...

ആരോമൽ: ഏ? അരിഞ്ഞോട്?

ഉണിക്കോനാർ: ഓ.... കോലാസ്ത്രീനാട്ടിലരിഞ്ഞോട്..

ആരോമൽ: ആനേം മയക്കുന്ന അരിഞ്ഞോടരോ? കളളുച്ചതിമുതൽരിഞ്ഞോടരോ? കുറുഞ്ഞാട്ടുത്തിലെ വാഴുന്നോരെ, കുടെത്തുണ്ണ പോന്നനായക്കാരെ, എന്തേ പുതതരിയക്കംകുടി കഴിഞ്ഞില്ല...അരിഞ്ഞോടരോടുകൂടം പിടിച്ചുടാ...വനവാഴി മടക്കം ചവിട്ടിൻ...

(മെതിയടിയൊച്ച വേഗം വേഗം അകന്നകനു പോകുന്നു)
 ഉണിക്കോനാർ: പോയോ? പിന്നേ വലഞ്ഞല്ലോ കാവിലമേ!
 നസർ: നേർച്ചേം പാർച്ചേം നേർന്നോള്ളാ.....
 ഉണിക്കോനാർ: ദൈവങ്ങളേ, എൻ്റെ ദൈവങ്ങളേ....

(ഒരു താളത്തിൽ)

മുന്നുപേരുംകുടി: കൃത്യുള്ളകാവില്ല കൃത്യ്
 പാട്ടുള്ള കാവില്ല പാട്ട്
 കിടതൻകിടതെയ്യം....
 ഓമല്ലുരെ കാവിലമയ്ക്ക് തിരുടാട, തിരുമുഖം
 പുലിയോർത്താണ്ടച്ചുന് പുലിക്കോലം
 ചമ്മരകോട്ടത്ത് ചാന്തോടകളഭാടം
 കാട്ടുമുർത്തിപ്പഞ്ചുളിക്ക് കോഴിപ്പേണാം നേർച്ച
 പാലക്കുറ്റിത്തണ്ണിർപ്പതല് വെനീം കണ്ണിംപാർച്ച

(തുടർന്ന് ഉറയുന്ന വാളിന്റെ ‘കില്ലും കില്ലും’ എന്ന ഒച്ച. മെയ്വഴി
 കത്തിന്റെയും വാൾപയറ്റിന്റെയും വായ്ത്താരികൾ കുടിക്കുശഞ്ചതു. വാളു
 കൾ കുട്ടിമുട്ടുന്ന ഒച്ച...അലക് അലകിന്റെ ഉരസുന്ന ശബ്ദം...പരിപ
 ഷുറുത്തു വാൾ മുട്ടുന്ന ഡണ്ടൽക്കാരം. ഈ ശബ്ദങ്ങൾ ഉയർന്നുതാഴു
 സ്വാൾ മെതിയടിയിട്ട് അടികൾ വേഗം വേഗം പതിക്കുന്ന ശബ്ദം.)

(ആരോമരും അമ്മയും)

അമ്മ: അടങ്ങുടാ, ആരോമരേ, മോനേ, അടങ്ങം.... നിന്നെക്കുതാണ്?
 ആരോമർ: (ആവിശ്വസനപ്പോലെ) അക്കം മുടക്കിയിരുന്നുകുടാ.. കളരികൾ
 നാണിഭക്കുറമുണ്ട്....അഛ്ചന്റെ കീർത്തിയും കെട്ടുപോകും....പു
 തതുരം കേളിയും കുറഞ്ഞതുപോകും....
 അമ്മ: ആരോടാണെങ്കം?
 ആരോമർ: അരിങ്ങോടരോട്. വഴിയും മൊഴിയും തികഞ്ഞ അക്കം.
 അമ്മ: അയ്യോ... എന്നുചൂതിക്കല്ലേ അരോമരേ... കളളച്ചതിയന്നിങ്ങോട
 റം...

ആരോമർ: അമ്മ പേടിക്കണ്ട...

അമ്മ: അക്കത്തിൽ ജയിക്കലേ ഉള്ള എന്നു പോഴന്നും വേണ്ട...

ആരോമർ: അമേ, പുത്തുരം ചേകോമാർ അക്കത്തിൽ തോറു ചരിത്രമു
 ണോ?

അമ്മ: എടാ, പുത്തുരം ചേകോമാർ കളളച്ചുരികയേറ്റു മരിച്ചിട്ടുമില്ല....

ആരോക്കില്ലും ചെന്ന് ഏല്പക്കെട്ട്...അല്ലെങ്കിൽ കക്ഷികളും തമിത്തനെ പിടിക്കെട്ട്.... നേരും നെറിംകെട്ട് അരിങ്ങോട്ടോട്...

ആരോമർ: (ഇടയിൽ കയറി വാക്യം പുർത്തിയാക്കുന്നു) പുതതുരം ആരോ മരക്കും വെട്ടും.... പേടിക്കണം....

അമ്മ: പേടിയോ? നിഃന്ദ അമ്മയ്ക്കോ? നിഃന്ദ അച്ചൻ ഏഴും വെട്ടിജയി ആണു. പന്തിരണ്ടുകം പതവിതീർത്തു. ഇരുപത്തിരണ്ടുകം താരിതാ ശ്രദ്ധി...നാല്പത്തിനുവും അക്കും നോറു കളരില്ല വാങ്ങിപ്പാർത്തു. അനേന്നും നിഃന്ദ അമ്മ പേടിച്ചില്ല....

ആരോമർ: അച്ചൻ പണ്ഡകത്തിനുപോയകാലം അമ്മ തടുത്തു മുടക്കിയോ?

അമ്മ: ഇല്ല. അച്ചൻമുത്തപ്പാരേം ആരും മുടക്കിയില്ല. കുറും കുറു വാഴപ്പേം നാട്ടും നാടുവാഴപ്പേം ചൊല്ലി ആരാന്ദ കക്ഷിവിഴക്കിന് അക്കും വെട്ടിക്കൊടുത്തു. വാൾക്കണ്ണയിലെ ചോറുംതിന്ന് വായ്ത്ത ലയിലെ നടയും നടന്ന് ജീവെന്നടുത്ത് ഉള്ളം കയ്യിൽ പിടിച്ചു ജീവിതം ദൃക്കി. അങ്കാം ചുങ്കാം നാട്ടും നാടുവാഴപ്പേം കുറും കുറുവാഴപ്പേം നേടിയ കക്ഷികളാക്കേ എവിടെ?

ആരോമർ: ആ കക്ഷികളുടെ ഉള്ളറം ചേകോൻഡ് ചുരിക മുനയിലാണ്. മുൻചൊല്ലും മുൻനടയും ഉള്ള ചേകോനെ നാടുവാഴിയും ദേശ വാഴിയും മാനിക്കും... വീരനെപ്പോലെ നടക്കാം.

അമ്മ: വീരൻ! ചോരയ്ക്കു ചുട്ടുള്ളടന്നൊളം കാലം....

ആരോമർ: എന്ദ ചോര തണ്ണുത്തിക്കില്ല...അമ്മേ എന്നെ തടുക്കരുത്... (മെ തിയടിയൊച്ച വേഗം വേഗം പതിക്കുന്നു. വാതിൽ തള്ളിത്തുറ കുന്ന ഒച്ച)

കീഴുരെടത്തിലെ വാഴുന്നോരേ...പുതത്തിയക്കം കുറിക്കാറായ....
അക്കാളിപ്പണം പൊലിയ്ക്കൈൻ....

ഉൺകോനാർ: പറക്കാണഭളന്നിട്ടോ പൊലിയ്ക്കണംത്? നെരക്കാണ്ട് തുക്കൈറ്റോ പൊലിയ്ക്കണംത്?

ആരോമർ: പറക്കാണഭളന്നും പൊലിയ്ക്കണ്ട്, നെരക്കാണ്ടു തുക്കൈം പൊലിയ്ക്കണ്ട്. ആയിരെന്നൊന്നിട്ടുകെട്ടിയ കിഴി നുശ്രാനു കിഴി പ്ലണം വയ്ക്കണം. (നാണയം കോരിച്ചുരിയുന്ന ശബ്ദം).

ഉൺകോനാർ: നെരച്ചുവെച്ചരിയുന്ന നന്താർവിളക്കും പൊലിക

പറച്ചാരാധിച്ച പുവെന്നുപുഷ്പം പൊലിക

വെച്ചമർന്നവെള്ളിശീപീഠവും പൊലിക...

എന്ദ കുലഭരദ്വയതേ...കുരഞ്ഞു കുറവും വാങ്ങിയൊഴിഞ്ഞ

കൊട്ടവാതിൽക്കല്ലും അരിരിക്കസ്ഥാനത്തും
കിഴിവാങ്ങ്... ചേകോരേ! എൻ്റെതാരുസത്യം,
പത്രരമാറ്റും തെളിഞ്ഞുവരിക..

(നാണയച്ചാരിച്ചലിന്റെ കിലുകിലുകം)

ആരോമർ: അഷ്ടാ....അമേ...പുത്രതരിയകകിഴിവെപ്പിച്ച്.

അഷ്ടനുമമയും കുടി: ഉണ്ണീ, എന്റെ ആരോമരെ....

(പാട്ട്)

(പുരുഷശബ്ദവും സ്ത്രീശബ്ദവും ചേർന്ന്)

മകജില്ലാതെയിരുന്ന കാലം

കാണാൻ കൊതിച്ചുമകനല്ലോ നീ

കുളംകണ്ണടത്താക്കകുളിച്ചു എങ്ങൻശ്രീ

കല്ലുനാട്ടും താഴുതുനെങ്ങൻശ്രീ

അങ്ങനെ പിറന്നമകനല്ലോ നീ

എറ്റം കൊതിച്ചല്ലോ നീ പിറന്നു (മകജില്ലാതെ)

പട്ടം ചരട്ടും പൊടിപ്പും കെട്ടി

വെള്ളിപ്പതുകൻ മണിയും കെട്ടി

ചനവും ചായ്ക്കല്ലും കണ്ണുനെങ്ങൻശ്രീ

അങ്ങനെ വളർന്ന മകനല്ലോ നീ (മകജില്ലാതെ)

നാഗപുരത്തല്ലോ നല്ലങ്ങാട്ടി

ഇരീബോടുതുനയ്ക്കു വിലയുണ്ടക്കിൽ

നാഗപുരത്തല്ലോ നല്ലങ്ങാട്ടി

നൃലോക പഞ്ചിക്കുവിലയുണ്ടക്കിൽ

കൈക്കോട്ടുകിളിച്ചും പുലർത്തുംതാനോ...

നുല്ലുനുള്ടിട്ടും പുലർത്തും ഞാനോ... (fade out)

അമ: മോനേ, നിന്നെ വിറുകിട്ടിയ പണം എന്തിനാ? ആരോമരേ, മോനേ, അങ്കം കുറിപ്പിച്ച് കുറും കുറുവാഴച്ചേം ഉറപ്പിക്കുന്നോർക്ക് മകളുടെ വിലയറിഞ്ഞുടാ....ആരാന്റെ മകജൈ തലവെട്ടിത്തറിപ്പിക്കും....പെരുവഴിയില്ല തലയറ്റ് ചോരേം വാർന്ന് എറുസരിക്കുന്ന പൊന്നുമോനേം കാത്ത് പെറ്റതള്ള ഉറീല്ല ചോറുംവെച്ച് ഉമ്മറത്തിന്നേപ്പൾ കണ്ണുംനട്ടിരിക്കും....നാട്ടും നാട്ടായ്മേം കിട്ടിയോർക്ക് പിന്നെ അങ്കം പിടിക്കുന്ന ചേകോൻ വേണ്ട, ചുങ്കം പിരിക്കുന്ന മേനോക്കിയേ വേണ്ടു...വാഴുന്നോരെ, നിങ്ങളും വന്ന വഴിനോക്കി പോയിൻ. ആരോമരേ, അങ്കകിഴിപ്പണം മടക്ക.....

വാഴുനോർ: അയ്യോ....അങ്ങനെ....

ആരോമർ: വെച്ചകിഴിപ്പണം മടക്കല്ലെമെ...പുത്തുരം നല്ലെമെ, അക്കകളെ രീല് വാങ്ങിപ്പാർക്കാൻ ഒരുക്കേണ്ണെ....

(സ്ത്രീ ശബ്ദം)

(ഒന്നേ ഒന്നേ പോ....അമനയായി പിറന്നാനുണ്ടി....എന്ന ഗാനത്തിന്റെ വരി രണ്ടു മുന്നുപാവശ്യംമെല്ലു...മെല്ലു മാഞ്ഞുപോകുന്നു)

ആരോമർ: ഉണ്ണിക്കണ്ണാ, നേരനിയാ....അക്കകിഴിപ്പണം എടുത്തുവെയ്ക്കം...
ഉണ്ണിക്കണ്ണൻ: ഏട്ടാ, ഏട്ടനെ വിറ്റപണം താനെനടുക്കില്ല....എട്ടാ, ചതികൾ രൂതേ, അക്കകിഴിമടക്ക് ഏട്ടാ....

ആരോമർ: പോഴത്തം പരയല്ലുണ്ടി...ഇവരെന്തെ കേളിക്കേട്ടു വന്നോരല്ല,
അച്ചുന്തെ കേളിക്കേട്ട് വന്നോരാണ്. അച്ചുനരുതാത്ത കാലംവന്നു.
നമ്മൾ ജീവനോടെ ഇരിക്കുന്നകാലം മാറ്റാനെക്കാണുച്ചുനെ കൊല്ലി ചുട്ടാ....

ഉണ്ണിക്കണ്ണൻ: അക്കകിഴിപ്പണം താനെനടുത്താൽ അക്കത്തിനു പോകു നീതും താൻ തന്നുണ്ടാണ്...

ആരോമർ: അങ്ങനെ പരയല്ലുണ്ടി.... താനിൽക്കുന്നും നിന്നെ അക്കത്തിന
യച്ചാൽ ആളുകളെന്ന കളിയാക്കും... നാല്പ്പൈട്ടുക്കത്തിന്റെ
മുകിൽ ചാരാനോ എന്നെ കൊള്ളു?

ഉണ്ണിക്കണ്ണൻ: ആവകയെയാനും പരയണം. നെറിയുള്ള ചേക്കോറോടുകം
വെട്ടാം. അരിങ്ങോടരോട് പുത്തരിയക്കം വേണം. അക്കകിഴിപ്പണം
മടക്കി എടുക്കിൻ വാഴുനോരേ...

ആരോമർ: ചീ... മാനകേട് പരയുന്നോ... നീ അക്കകിഴിപ്പണം എടുത്തി
ല്ലെങ്കിൽ കേമൻ ചുരിക ഇതാ ഇതു മാറ്റേതക്കിരക്കി താൻ മരി
ക്കും....

ഉണ്ണിക്കണ്ണൻ: ഏട്ടാ... .

ആരോമർ: ആണായ പിറന്ന ചേക്കോമാരാണ് നമ്മൾ. ചേക്കോന് വാൾക്ക
ണയിലാണ് ചോറ്. അക്കത്തിനാരാനും വന്നുവെങ്കിൽ പോകാതി
രുന്നുകുടം... നാട്ടുനടപ്പിന് എതിരാണാൽ...നാട്ടിനും വീട്ടിനും മാന
കേട്ട...കളരിക്കും നാണിഭക്കുറമുണ്ട്....

ഉണ്ണിക്കണ്ണൻ: എനിക്കെടുത്തുകുടാ...

ആരോമർ: (അലറുന്നപോലെ) കേമൻ ചുരികക്കിരയാവും താൻ.... ഉണ്ണി
കണ്ണാ, കിഴിപ്പണം എടുത്തുവെക്കുന്നുണ്ടോ?....

ഉണ്ണിക്കണ്ണൻ: ഏട്ടാ....

ആരോമർ: ഉണ്ണിക്കണ്ണാ, നേരനിയാ, അനുസരിക്ക്....

ഉണ്ണിക്കണ്ണൻ: എട്ടു.. ഇതെന്തു കൈകൊണ്ടു വേണ്ടിവന്നല്ലോ...

ആരോമർ: എടുത്തുവെയ്ക്ക്.... നല്ലതുവരും.... നീ കേട്ടിട്ടില്ലോ....

(പാട്ട്)

പുണ്ണുലണിഞ്ഞാലെ നമ്പുര്യാവു...

പുലസ്യമണിഞ്ഞാലേ നായരാവു...

മംഗല്യമണിഞ്ഞാലേ നാരിയാവു...

അങ്ങംപിടിച്ചാലേ ചേകോനാവു..

(fade out)

(3)

(പുത്തുരംവീട്. ചന്തു, ആരോമർ, ചന്തു പടകാളിമുറ്റത്തു വന്നിരഞ്ഞി ഒച്ചയനക്കുന്നു)

ആരോമർ: പടകാളിമുറ്റത്താർ?

ചന്തു: അറിയാണിരിക്കാനും കാര്യം പോരല്ലോ....ആരോമർ മച്ചുനിയൻ ചന്തുവാൻ...

ആരോമർ: വാ, ചന്തുക്കുട്ടീ, വാ, വാ.... എത്രനാളായി കണ്ടിട്ടു?

ചന്തു: കാണാമറയത്തേക്ക് തട്ടിയിട്ടല്ലോ? അമ്മാമൻ ഓലക്കുറി കിട്ടി. അതുകൊണ്ട് ഞാൻ പോന്നു. എട്ടത്തു അമ്മാമൻ? അപകടം ഒന്നും....

ആരോമർ: ഓന്നുമില്ലോ, അപ്പുന്ന് അകത്തുണ്ട്, എത്രായാലും വലിയ സന്നോ ഷമായി. അപ്പുന്നും വളരെ ആശാസമാവും.

ചന്തു: (അമർത്തി മുള്ളുന്നു) ഉം

(മെതിയടിയുടെ ശബ്ദം അടുത്തടുത്തുവരുന്നു. വലിയ ചേകോൻ)

വലിയ ചേകോൻ: വന്നോ, വന്നോ, മോനേ, ചന്തുക്കുട്ടീ, നീ വന്നോ?... എടാ എണ്ണീക്കൽ, എണ്ണീക്കൽ, നിന്നേ തലയിൽ ഓന്നു കൈവെച്ചിട്ട് ത്രനാളായി! ഇങ്ങാട്ട് അടുത്ത് നില്ക്കും....

ചന്തു: കളരിയിൽ തിരക്കോട് തിരക്ക്. ഓന്നു വാങ്ങിനിൽക്കാൻ ഒഴിവില്ലോ. അമ്മാമൻ ഓലക്കുറി കിട്ടിയതുകൊണ്ട് പോന്നു. ഓന്നും വിന്നത് തിച്ച് എഴുതിയിരുന്നില്ലോ.

വലിയ ചേകോൻ: എന്നിക്ക് ആരോമരും ഒക്കും നീയും ഒക്കും. ആരോ മർ പുത്തരിയകം കുറിച്ചു കളരിയിൽ നോൽവുനോറ്റിപ്പാൻ.

പന്തു: അകം കുറിച്ചോ? ആരുമായിട്ട്? മാറ്റകച്ചേകോനാൽ?

വലിയ ചേകോൻ: അതാണ് എടങ്ങാൻ. കൊലാസ്ത്രീനാട്ടിലെ അതിഞ്ഞോ ടരാണ് മാറ്റകച്ചേകോൻ...

പന്തു: (അമർത്തി മുളുന്നു) ഉം.

വലിയ ചേകോൻ: ഇന്നി നീയാണ് ആരോമർക്ക് തുണം. ചെറുപ്പത്തിലേ നിങ്ങളോനിച്ച്...

പന്തു: അതെയതെ. അമ്മാമൻ പറയാറുണ്ടബല്ലോ....

വലിയ ചേകോൻ: അപ്പുനും അമ്മയും മരിച്ച് ദ്രോക്കുരുക്കനോയ നിന്നെ ഞാൻ തോളത്തെടുത്തുകാണുപോന്നു. പോരുമ്പോൾ കുമ്പാള യുടുത്താണ് നീ പോന്നത്....

പന്തു: അമ്മാമൻ തന്നെ എനിക്കുച്ചുനും അമ്മയും. .

വലിയ ചേകോൻ: ആരോമർക്കും നിന്നക്കും കെടക്കാൻ പൊതുവുരക്ക് ലോന്. ഉള്ളൂന പൊൻതളിക ഞാൻ.. എടനേത തുടയിനേൽ നീയി റിക്കും വലബ്രത തുടയിനേൽ ആരോമർ...ഉരുളച്ചൊരുട്ടി ഞാൻ പോറ്റി.

പന്തു: എനിക്ക് നീട്ടിയ ഉരുളത്തെന വേണം ആരോമർക്ക് (അർത്ഥഗർഭ മായ ചിരി) ഓർമ്മയുണ്ട്, ഇന്നലഭേദപ്പോലെ ഓർമ്മയുണ്ട്.

വലിയ ചേകോൻ: ലേശം പിടിവാൾ അവൻ വാഴാലബല്ലോ?

പന്തു: ഉം

വലിയ ചേകോൻ: ആരോമർ പുത്തരിയക്കത്തിനു പുറപ്പെടുവം തുണ കുട്ടി പോകാൻ നീ വേണാം. പണ്ട് ഞാനോരക്കത്തിനുപോയപ്പോൾ നീയും തുണകുടിപ്പോനില്ലോ? ഇന്നി ആരോമരെ ഞാനെന്നു കരു തിയ്ക്കൊ... എന്നെ മരക്കല്ലേ പന്തുക്കുട്ടീ...

പന്തു: കഴിഞ്ഞതു എങ്ങനെ മരക്കാനാ അമ്മാമാ?

വലിയ ചേകോൻ: നീ കുരുത്തമുള്ളവൻ... എൻ്റെ ചൊല്ലുപോലെ നട നാൽ കുന്നത്തുവെച്ച വിളക്കുപോലെ വരും.

പന്തു: അമ്മായി വരുന്നു

(അമ്മ വരുന്നു)

അമ്മ: ഇതാൽ? പന്തുക്കുട്ടിയോ? നീയിഞ്ഞെത്തിയോ?

പന്തു: എനിക്ക് വരാതെ പറ്റുമോ? അമ്മാമൻസ് ഓലകിട്ടി. പോന്നു.

അമ്മ: ഉള്ളിയാർച്ചും വനിട്ടുണ്ട്.

പന്തു : (pause)

അമ്മ: അണും തുണുമില്ലാതെടക്കതുനിന്നിരിങ്ങിപ്പോന്ന പോലെ.
പാണാനെ തുണകുടിപ്പോരാൻ പറഞ്ഞുപോലും! നിവാസാദ
അവർ ഒറ്റയ്ക്കിണ്ടുപോന്നു. (അക്കേതക്ക്) ഉള്ളിയാർച്ച..

ഉള്ളിയാർച്ച: (വിളിക്കേട്ടു വാതിൽക്കണ്ണ്) ഓ... എന്നിവിടെ ഉണ്ട്. ചന്താ
അഞ്ചു എപ്പോ വന്നു?

വലിയചേക്കോൻ: അവൻ വന്നിട്ടു കുറച്ചു നേരമായി.... ആർച്ചപ്പേണ്ണേ
അവന് ചോറുകൊടുക്ക. ചന്തു നീ അക്കേതക്ക് ചെല്ല്...

അമ്മ: ആർച്ച വാതിൽക്കണ്ണതനെ

ചന്തു: അമ്മായി വിളവിത്തനെ ചോറുണ്ടിട്ട് ഏറിയകാലമായി....

അമ്മ: എന്നെന്ന് വരാം... ആരോമർക്ക് കളരിയിൽ ഒരുക്കിക്കൊടുക്കണ്ണ..

ചന്തു: ഓ...

അമ്മ: നീ അക്കേതക്ക് ചെല്ല്... ആർച്ച....ചന്തു എടുന്ന് ചോറു വിളവ്...

ഉള്ളിയാർച്ച: ചന്താങ്ങളേ...

വലിയ ചേക്കോൻ: ചെല്ല് ചന്തു...

ചന്തു: ഉം (അമർത്തി മുള്ളുന്നു)

(ഉള്ളിയാർച്ചയും ചന്തുവും അക്കേതക്ക്)

ഉള്ളിയാർച്ച: ചന്താങ്ങളേ...

(pause)

ഉള്ളിയാർച്ച: ചന്താങ്ങളും പണ്ട് കഴിഞ്ഞതൊന്നും കരുതരുത്.

ചന്തു: (വെറുപ്പ്) ഇല്ല...വാലുമാട്ടി കാൽക്കണ്ണ് ചുറഞ്ഞതു നിന്നോളാം..

ഉള്ളിയാർച്ച: ഇങ്ങനോട്ടിക്കാമല്ലോ...

ചന്തു: ഇരുന്നോളാം... ആറ്റും മനമലെ ഉള്ളിയാർച്ചയുടെ അരുള്ളപ്പാടല്ലോ?

ഉള്ളിയാർച്ച: ആറ്റുംമനമലെ ആർച്ച! ഏളന്തളർ മന്ത്തിലെ ആർച്ചയാ
വേണ്ടവല്ലായിരുന്നു (സ്വരംമാറി) ചോറുവിളവി.

ചന്തു: എന്നിട്ട്? എന്നോ പെഴുത്?

ഉള്ളിയാർച്ച: അല്ല കാലപ്പെഴയ്ക്ക് കുറിമാറ്റിക്കെട്ടി. ആറ്റും മനമലെ
ആർച്ചയായി!

ചന്തു: ഉം!

ഉള്ളിയാർച്ച: ചന്താങ്ങളേ... ചന്താങ്ങളും ഇപ്പോഴും കഴിഞ്ഞതെല്ലാം കൊര
ട്ടതിട്ട... ആനക്ക് ചെരട്ടകിട്ടിയപോലെ... (സ്വരംമാറി) കരി വിള
ന്പട്ട?

പന്തു: കടിച്ചുറക്കാവുന്നതല്ലോ എറക്കിക്കുടു? കടിച്ചാൽ പൊട്ടാത്തത് എന്നുകിൽ തുപ്പണം. തുപ്പാനും കഴിയാത്തത് കൊരട്ടതിട്ട...

ഉള്ളിയാർച്ച: (ഇടയിൽ കടന്ന്) എൻ്റെ മൊഴിയുംകുടി കേൾക്കണം. പൊഴി എന്റെതല്ലോ ചന്താങ്ങളുകൾ അറിഞ്ഞുടെ?

പന്തു: എനിക്കരിയാം. എല്ലാം ഓർമ്മയുണ്ട്....

ഉള്ളിയാർച്ച: കഴിഞ്ഞതെല്ലാം ഈ സമയത്ത് മരക്കണം. എൻ്റെ കുഞ്ഞാഞ്ഞ പുത്രത്രിയകം പുറപ്പാടായി... അക്കത്തിന് തുണകുടിപോകാൻ ചന്താങ്ങളും....

പന്തു: (ഇടയിൽകടന്ന്) അളിയൻ്റെ അവകാശമല്ലോ അത്? ആറ്റും മണം മലെ കുഞ്ഞിരാമൻ....

ഉള്ളിയാർച്ച: (ഇടയിൽ കടന്ന്) ആന്തരം പോരാത്ത ആറ്റുംമണംമലെ അഞ്ഞാഞ്ഞൾകൾ പുത്രനും പണ്ണോം ആൺ കാര്യം....

പന്തു: ആന്തരം തൈക്കണ്ണവരെ ആരോഗ്യ തെരഞ്ഞുപിടിച്ചതല്ലോ...?

ഉള്ളിയാർച്ച: ചോറ്റുരുള ഉരുട്ടിയുരുട്ടി കൈകകയും...ഓരോന്നും ഈ രണ്ടും മേലോടു ചെല്ലുടെ...

പന്തു: എനിക്ക് ഉരുട്ടിത്തരാനാജില്ല. എനിക്ക് വേണ്ണക്കിൽ ഞാൻ തന്നു....

ഉള്ളിയാർച്ച: കുഞ്ഞാഞ്ഞളും അക്കത്തിന് ജയിച്ചുവന്നാൽ... ആറ്റുംമണംമലെ വാക്കു ഞാനൊഴിക്കാം.... നുലാചാരോം കഴിച്ച് മടങ്ങിപ്പോരാം. എനിട്ട് ചന്തുഫുട്ട് പെണ്ണായി ഇരുന്നോളാം...

പന്തു: (ശ്രദ്ധക്കാടുക്കാത്ത മട്ടിൽ) ഉം? (പരിഹസിച്ചിട്ടുന്നപോലെയുള്ള, വായ്തുറക്കാതുള്ള ചിരി)

ഉള്ളിയാർച്ച: ചന്താങ്ങളേ, എൻ്റെ മൊഴി പട്ടാണുന്ന് കരുതിക്കൊള്ളണം.

പന്തു: പെണ്ണു, കളളക്കുഴിയിലോരിക്കൽ ചാടിയെന്നു വരും. വെച്ചടി വെച്ചടി കളളക്കുഴി നോക്കിച്ചേരുന്ന് ചാടലില്ല. ഓർത്തേതാ....! മറന്നു, നീ പണ്ണെന്ന ചതിച്ചത്?

ഉള്ളിയാർച്ച: പെണ്ണീൻ്റെ കാല് കെട്ടിയിട്ടതാണുന്ന് ചന്താങ്ങളയ്ക്കി ഞ്ഞുടെ?

പന്തു: കെട്ടിയകാലുകൊണ്ട് ചവുട്ടിയ കമ നിനക്ക് ഓർമ്മയുണ്ടോ എന്ന റിയില്ല, ഏക്കെൽ നിന്റെ വാക്കും കേട്ട കുമരംപുഴയും നീന്തി ഞാനിവിടെ വന്നു. കുരാക്കുരിരുട്ട്. നേരംനടപ്പാതിരി. കോരിച്ചോ റിഞ്ഞ മഴ. ആനപ്പള്ളിവെച്ചുകെട്ടിയ മതിലും ചാടി വന്നത് നിന്നു വിശസിച്ചിട്ട്. മറന്നു...? നീ അനോന്റേ മേൽ തുപ്പൻ കോളാസി ചരിച്ചു.....

ഉള്ളിയാർച്ച: ചന്താങ്ങളേ....

ചന്തു: (പൊക്കിത്തറിക്കുവോലെ, എന്നാലും ഒഴ്യടക്കി) പോകുന്നുണ്ടോ എന്തേ മുമ്പിൽനിന്ന്....?

ഉള്ളിയാർച്ച: ചകിൽ മുഴയില്ലാത്ത പെണ്ണുങ്ങളാണ്. അവിയാതെ ചെയ്ത കുറ്റം. അവിവുള്ള നിങ്ങൾ പൊറുക്കണം.

ചന്തു: താമ്യുലച്ചുര ഇപ്പോഴും മുകലിലടിക്കുന്ന പോലെ....

ഉള്ളിയാർച്ച: എടക്കാടക്കിരുത്തി ഉരുളച്ചോറുട്ടി ചന്താങ്ങളെ പോറ്റിയ അമ്മാമൻസ് മകളാണ് ഈ ആർച്ച. ആ അമ്മാമനെ ഓർത്ത സക ലതും പൊറുക്കണം. കുഞ്ഞതാങ്ങളും അക്കം ജയിച്ചുവന്നാൽ പിന്ന ഈ ആർച്ച ആറ്റുമണംമലെ ആർച്ചയല്ല; എളന്തളർ മംത്തിലെ ആർച്ച. മച്ചുനിയൻ ചന്തുന്തേ പെണ്ണ്. (സ്വരം മാറ്റി) അപ്പനാകു നന്തും നിങ്ങള്. അനുജനാകുന്നതും നിങ്ങള്, അളിയനാകുന്നതും നിങ്ങളുതന്നെ. അക്കത്തട്ടിൽ ആങ്ങളു കയറുന്നേരം ഒരുമിച്ച് കയ റിന്നേണ്ടിട്ടുണ്ടും. ഒഴിയാതെ അരികിത്തുവേണം. എടഭാഗം നോക്കി നിന്നേണ്ടിട്ടും; മാറ്റാൻ ചുരിക്കുന്ന നീട്ടുന്നേരം എടഭാഗം വന്നാൽ കൊള്ളേം ഉള്ളി. കൂളിച്ചുരികയാണ് നീട്ടിയതെങ്കിൽ വലഭാഗം മാറ്റാൻ തട്ടിക്കൊള്ടിം. മാറ്റാൻസ് ചുരിക്കതെറിച്ചുപോകും. അങ്ങനെ അക്കം ജയിച്ചുപോരാം. അക്കത്തളർച്ച വന്നാൽ ഉള്ളശി തള്ളി അടയ്ക്കണം.

ചന്തു: നീയൈനെ അക്കത്താരി പറിപ്പിക്ക്യാണോ? കൊണ്ടിക്കൊഴയാതെ എന്തേ മുമ്പിൽനിന്ന് പോ ആർച്ചേ.... തൊനറിയാത്തതോ നിന്നേ മറിമായം.... അമ്മാമനെ ഓർത്തിട്ടിട്ടാണ്....

ഉള്ളിയാർച്ച: ചോറാലോരുവറ്റും ഉണ്ടില്ലെല്ലാ...

ചന്തു: കൊലച്ചോറു വിളവണ്ണതെന്നിക്കല്ലോ....

(കിണ്ണം നിരക്കുന്ന ശബ്ദം. ബെള്ളം ഷിക്കുന്ന ശബ്ദവും)

ഉള്ളിയാർച്ച: കളരി രേന്നരാ ദെവവത്താണെ. തൊൻ ചൊല്ലിയ മൊഴി യോക്കെ സത്യമാണ്. ചന്താങ്ങളേ, നിങ്ങളേയും കാത്തിരിക്കും തൊൻ....

വലിയ ചേക്കാൻ: ചന്തുമോനെ, എന്താടാ നിന്നേ കണ്ണു ചുകന്നിരിക്കുന്നു!

ചന്തു: ഒന്നുമില്ലമാവാ..... അമ്മാമൻ വിളിച്ചോ? എന്താണ്?

വലിയ ചേക്കാൻ: ചുരിക കടയിക്കാൻ പോണം. നീതനെ പോണം. വേറീ ആരാധാലും നേരേയാവില്ല.

ചന്തു: അമ്മാവാ...

വലിയ ചേക്കാൻ: എന്താ. എന്താണെടാ നിന്നുക്കൊരു....

ചന്തു: ഒന്നുമില്ല. ആറുംമണംമലെ കുഞ്ഞിരാമനല്ലോ അളിയൻ? അളിയ നല്ലോ....?

വലിയ ചേക്കോൻ: ആരതരമില്ലാത്തവനാണ്. പണം മാത്രം നോക്കുന്നവ ക. അവർ വേണ്ട. നീതനെ പോണം.

ചന്തു: എത്തൊരു നാട്ടിലാണ് കൊല്ലുന്നുള്ളത്?

വലിയ ചേക്കോൻ: കോലാസ്റ്റ്രൈനാട്ടിലേ കൊല്ലുന്നുള്ളു. അവനോടു കെട യോരു കൊല്ലുമില്ല. കൊല്ലുക്കുടിയിൽചെന്ന് ചുരിക കടയിച്ചു പോണോ. ചുരികക്കണ്ണയിലെ ആൺ തട്ടി ചെന്നാണിവെച്ച് മുറു കിക്കണോ. പൊൻകാരംവെച്ച് വിളക്കിക്കണോ. വെള്ളിക്കാരം കൊണ്ടുപൊടിതുടയ്ക്കണോ. അരോമരുടെ ചുരിക തെള്ളങ്ങണോ. പിന്നു, ഒരുക്കാരും... ചുരിക കണ്ണതട്ടി അഴിക്കുന്നേരം കൊല്ലുന്നേ അരികേന്ന് മാറരുത്.. ഓമനമകൻ ആരോമരുധ്യാണ് നിന്മണ്ണേ കയ്യിൽ എല്പിക്കുന്നത്.. കൊല്ലുൻ ചുരിക കടഞ്ഞു വഴങ്ങുന്നേരം പതി നാറുപണം കയ്യിൽ കൊടുത്തേക്കണോ. കുത്തേരാഡപട്ടും കൊടു തേരാ, താണോകാടെ മുണ്ടും കൊടുത്തേരാ... ചുരികയും കടഞ്ഞു കൊല്ലുന്നേ പിരിച്ച് കീഴുരെടത്തിലേയ്ക്കെത്തിക്കോ...

ചന്തു: ഓ....

വലിയ ചേക്കോൻ: എന്നാൽ ഇനി താമസിക്കണം....

ചന്തു: ഞാനിരഞ്ഞട്ട....

വലിയ ചേക്കോൻ: ഒന്നുകുട്ടി. എകർന്ന വരദേവി പോകണ്ട. താണവ രബേ നടക്ക്. കൈമാടി ആരാനും വിളിച്ചാൽ പിന്തിരിഞ്ഞു നോക്കും. മാറുകച്ചേക്കാനരിഞ്ഞാടരുടെ നാടാണ് കോലാസ്റ്റ്രൈ നാട്... കൊരട്ടത് മരുന്നിട്ടു മയക്കും ചേക്കോൻ... മരപ്പാവയും കുട്ടി ഇണ ഞാഞ്ചിപ്പോകും. ചേക്കോൻ വീട്ടില് രണ്ടു പെണ്ണുങ്ങളുണ്ട്. മകളും മരുമകളും. മുടിയിരേൽ കൊടികെട്ടിയ കുട്ടിമാണ്. ഇരുട്ടത്തൊളിമിന്നും കുഞ്ഞുണ്ണും. കയ്യിട്ടുമാടിവിളിക്കും. പുഞ്ചിരിക്കൊണ്ടു ചിരിക്കും. കളിച്ചതിമുത്ത വകയാണ്. അവരുടെ പടിയ്ക്കൽകുടി പേകണ്ട. കുമരം പുഴയുംകടന്നു പോയ്ക്കോ. ഇനിയെയാക്കേ കളിപരമ്പര മനസ്സുപോലെ. കളിരിയിൽ കയറി കളിരിത്തരയും തൊഴുത് ആരോമരോടും പറഞ്ഞ് എറഞ്ഞിക്കോ... ചെന്നേടം ചെന്ന് ജയിച്ചുവാ....

ചന്തു: അമ്മാമൻസേ മനസ്സുണ്ടെങ്കിൽ ഒക്കെ നന്നായിവരും. എന്നാലോ, അമ്മാവാ ചുരിക കടയിക്കാൻ പോയ്വരട്ട്, അമ്മായീ... ചുരിക കടയിക്കാൻ പോയിവരട്ട്, ഉണ്ണിക്കണ്ണാ...

(pause)

(ഉള്ളിയാർച്ച പൊട്ടിക്കരയുന്നു. “ഒരുമൊഴി എന്നോട് ഉരിയാടിയില്ല”... എന്നും പറഞ്ഞ്. കരച്ചിലിന്റെ ശബ്ദം വാദ്യങ്ങളുടെ ശബ്ദങ്കോലാഹലമായി മാറി അമർന്നു താഴുന്നു.)

(4)

(അരിഞ്ഞാടരുടെ പടിപ്പും കുട്ടിമാണിയും അരിഞ്ഞാടരും)

കുട്ടിമാണി: അരിഞ്ഞാടരമ്മാമാ, അരിഞ്ഞാടരമ്മാമാ, കോലാസ്ത്രീ വയലിന്റെ വരവെന്ത് കൊന്നൻ മതിച്ചേരിങ്ങിവരവ്സ്ത്.

അരിഞ്ഞാടർ: ഇതാരപ്പാ? കൊന്നനേന്നു മോഴയോ ആരു കണ്ണു? ഒ യക്കാത്ത കാജേന്റെ നടത്തം, ഒരത്തന്നെന്റെ നോട്ടം...കുട്ടിമാണു...എന്റെ മരുന്നുചുരുട്ട് വെറ്റിലയിഞ്ഞടക്ക്...മുന്നിൽ കടന്ന തട്ടുത്തിട്ട് നോക്കാ...

കുട്ടിമാണി: കൊമ കൊള്ളാണ്ട് നോക്കേണ്ണ അമ്മാമാ....

അരിഞ്ഞാടർ: നീ അകത്തു പോയ്ക്കോ... (ബുരേക്ക്) കോലാസ്ത്രീ വയലിലെ എകർന്ന വരന്നേറി വരുന്നതാരേ....യ?

ചന്തു: (അല്പം അകലെ) ഒരു ചേക്കോൻ....

അരിഞ്ഞാടർ: അത് കണ്ണറ്റും കാണാവുമോ തിരിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്... ഓൺ ചോദിച്ചോട്ടേ...ചന്തു അല്ലോ? പുത്തുരും മരുമകൻ ചന്തു? അകപ്പറവിൽ കണ്ണ ഓർമ്മ... കുറെ മുന്പ്....

ചന്തു: എളന്തളർ മംത്തിലെ ചന്തു. അരിഞ്ഞാടർ ചേക്കോനല്ലോ?

അരിഞ്ഞാടർ: അങ്ങനെ പറയും... എന്നൊ ഇം വഴി എറ്റയ്ക്ക്?

ചന്തു: എറ്റയ്ക്കല്ലോ... ഉറയിലൊരു വാളും ഉണ്ട്....

അരിഞ്ഞാടർ: ഉറയിലൊരുവാളുള്ളവർക്കിവിടെ ഉറയിലൊരു ചോറും ഉണ്ട്. കയറി ഇന്നത്തെ അന്തിയുണ്ടി പുവൻതലക്കോഴി കുവുസം എറിങ്ങാം....

ചന്തു: ഇപ്പോൾ നേരം പോരം....വരും കാലം ഒരിക്കലും....

അരിഞ്ഞാടർ: എങ്ങാടോരുങ്ങിയ പുറപ്പാട്? പെരുവഴില് നിന്ന് കാല് തരിക്കണ്ട. പിന്നെ തെങ്ങളുടെ കുലം കുറഞ്ഞവരും അല്ല...

ചന്തു: നിങ്ങൾക്ക് കുലം കുറഞ്ഞതല്ല; എന്നിക്ക് തരം കുറഞ്ഞത്....

അരിഞ്ഞാടർ: ഇത്തക്ക് നിന്നിരീക്കേണ്ടോ... കേരി കാലുനീട്ടിലും പോകാ ചന്തു ക്കുട്ടേ....

ചന്തു: പുത്തുരും ആരോമത്തേചകവൻ്റെ ചുരിക കടയിക്കാൻ പോകുന്ന പോകാണ്....അരിഞ്ഞാടരെ പീടിൽ കയറിക്കുടാ...

അരിങ്ങോടർ: (ചിരി) കോലാസ്ത്രീനാട്ടിലെ അരിങ്ങോടരും എല്ലന്തളർ മംത്തിലെ ചന്തും മാറ്റാൻ മറുതലക്കാരോ? (വീണേം ചിരി) ചന്തുക്കുട്ടീ.....അങ്കത്തുടില്പ്, ചുരികേം ചുരികേം തമ്മില്പ് മുട്ടും. നാല്പുക്കെട്ടുകത്ത് ആളും ആളും തമ്മിലടുക്കും. ഇപ്പറഞ്ഞു നിൽക്കുന്ന നേരംകൊണ്ട....

ചന്തു: എന്നിക്ക് നിന്നുടാ... ഞാൻ പോകുന്നു.

അരിങ്ങോടർ: മാട്ടും മാരണ്ണാം എന്നിക്കില്ലു... പോവുന്നോനെ പിടിച്ചു നിർത്താനവത്തും ഇല്ല....പടിപ്പുരയിലേക്ക് കയറി തണ്ണീർകുട്ടീം കഴിച്ചുപോകാം.

ചന്തു: എന്നിക്ക് കടുക്കുന്ന പോണം...

അരിങ്ങോടർ: ചവിട്ടിര ചവിട്ടിമായുംമുണ്ടുവെ, തുപ്പിയതുപ്പൾ വറ്റും മുന്നാൽ തണ്ണീർകുട്ടിക്കാനൊരുക്കാം. പടിപ്പുരത്തിന്നുയിലേക്ക് കയറാം.

(മെതിയടിയൊച്ച കേൾപ്പിച്ചുകൊണ്ട് അകത്തേക്ക് ചെന്ന് “കുട്ടിമാണ്യു....കുട്ടിമാണ്യു”വിളി.

(മെക്ക് അകത്തേക്ക്)

കുട്ടിമാണി: എന്താവിളിച്ചതമ്മാമാ?

അരിങ്ങോടർ: മോളേ, (ചു താഴ്ത്തി) മാറ്റുകച്ചുകോൻ്തെ ചുരിക കടയിക്കാൻ മച്ചുനിയൻ ചന്തു വന്നിട്ടുണ്ട്. പടിപ്പുരയില്പ് കുണ്ണിക്കണ്ണു നുമായി സന്ന്യംരണ്ടും പറഞ്ഞത് ഇരിക്കുന്നു. അവനെ നാല്പുക്കെട്ടുകത്തേക്ക് വിളിച്ചുകൊണ്ടു വരണം....തണ്ണീർകുടിയും കഴിച്ചു പറഞ്ഞയക്കണം...

(പാട്ട്)

അതുതാനെ കേട്ടല്ലോ കുട്ടിമാണി....

മുടിയിനേരുക്കൊടി കെട്ടിയകുട്ടിമാണി

മെയ്വർണ്ണപ്പുട്ടിമുവം തുറന്ന്

ചമയങ്ങളോക്കെ ചമയുന്നുണ്ട്.

മാറും പൊൻമേനിയും മുടിക്കൊണ്ട്

വെറ്റിലതിന്ന് രസവും പാർത്തു

തണ്ണും പകർന്നല്ലോകുട്ടിമാണി....

ആനന്ദയും നടന്നുപെണ്ണ്..

മോതിരക്കെയോൽ മുഖം മരച്ച്

കൊണ്ണിക്കുഴഞ്ഞാൽ ചെന്നവള്ള്

അതുതാനെനക്കാണുന്നു ചന്താല്ലാണോ

പുഞ്ചിരിക്കൊണ്ടു ചിരിച്ചു ചന്തു....

കുട്ടിമാൻി: ചന്തേട്ടു... പടിപ്പുരിയിലിരിക്കുന്നതെന്നാണോട്ടു... എങ്ങൻക്ക്
വീടും കുടിയുമില്ലോ...? എണ്ണീകിൻ...നാല്പ്പെട്ടുക്കേതയ്ക്ക്
പോകാം....

ചന്തു: എനിക്ക് ഇതിക്കാൻ നേരം പോരാ...

കുട്ടിമാൻി: തന്റീർ കുടിച്ചിട്ടു പോകാം. (അനുനയസ്വരം) വരീ....

ചന്തു: കൈപിടിക്കണം.... പിടിക്കാതെ നടക്കാനുള്ള ശേഷിയുണ്ട്....

കുട്ടിമാൻി: അക്കേതക്ക് കയറിവരിൻ

(കുട്ടിമാൻിയും ചന്തുവും അക്കേതക്ക്....)

ചന്തു: അപ്പോൾ ഞാൻ കേട്ടത് തെറ്റില്ല....

കുട്ടിമാൻി: എന്തു കേട്ടു?

ചന്തു: മരപ്പാവകുടി എണ്ണണിപ്പോകും....

കുട്ടിമാൻി: മരപ്പാവയോ? മനുഷ്യരുള്ളപ്പോൾ മരപ്പാവയെന്തിന്? ഞാൻ
പോയി തന്റീർ കുടിക്കാനൊരുക്കെട്ട്...

(അക്കത്ത്)

അരിങ്ങോടർ: ഇങ്ങാട്ട് കടന്നിരിക്ക്....പൊണ്ണുരക്കെട്ടിലിനേൽ ഇരിക്ക്...
ചന്തുകുട്ടി... നീയിപ്പോള്ളും ഒറ്റക്കുറുക്കൻ ആയിട്ടിങ്ങനെ....

ചന്തു: ഒറ്റയ്ക്കല്ലെന്നു പറഞ്ഞില്ലോ?

അരിങ്ങോടർ: അക്കത്തുകുലല്ല കുട്ടി വാള്ളും പരിചേം? അടുക്കലേല്
തീപ്പുക പറക്കാൻ പരിചപ്പേരുതൽ, ചുരികമുന നീട്ടിയാൽ മതിയോ?

ചന്തു: ചേകോന്നാർക്ക് വാഴ്ക്കണായുണ്ടക്കിൽ ചോറും ഉണ്ടാവും.

അരിങ്ങോടർ: നിന്നകിണങ്ങനെ ആരാൻ്റെ മാറാപ്പും പേരി കാല്പ് തേയേണ്ടി
വന്നല്ലോ....പുത്രതുരം ചേകോന്ന് കളരിയെത്തയാ? അക്കകളെൽ, ചെറു
കളെൽ, തൊടുപോർക്കലെൽ, തൊടുക്കലെൽ. നാല്പത്തിരണ്ടു കളെൽ
പ്പാട്... അങ്ങനെതെ ചേകോന്നെ മരുമകൻ എളന്തെൽ മംത്തിലെല
ചന്തുകുട്ടിക്കെന്നൊക്കിട്ടു? മച്ചുനിയൻ ചന്തുവിൻ കൈമാറിപ്പോകും
എന്നുവെച്ച് പെങ്ങാളെ കൊടുക്കുന്നതും ആരോമർ വെലക്കി...എ
നിക്കൊന്നുമുണ്ടായിട്ടും... എന്നാലും നാല്പുനാട്ടിലേക്ക് മതിയായോ
നല്ലു നീ...?

ചന്തു: എനിക്കമുഖ്യമന്ത്രി അനുഗ്രഹം കിട്ടി. ... അതുമതി.

അരിങ്ങോടർ: അത്താഴത്തിനും മുത്താഴത്തിനും അനുഗ്രഹം വേവിച്ചു
വേവോ ചന്തുകുട്ടി...?

ചന്തു: അതിന് ഞാനിവിടെ ഇരുന്നു കയറിയില്ലല്ലോ.. ഞാൻ പോകുന്നു....

അരിങ്ങോട്: പിണങ്ങുന്നതെന്തിന്? അതാ, കൂട്ടിമാണി ഇങ്ങെത്തി... എടക്കേൻ കണ്ണാൽ പറയുന്നത് എന്ന് ഒരു മട്ടാ...

കൂട്ടിമാണി: എഴുന്നേറ്റോ? ചന്തേട്ടന് മുള്ളിമേൽ നില്ക്കുന്ന പോലെ...
ചന്തു: തീക്കടയിൽ നില്ക്കുമ്പോലെയാണ്.

കൂട്ടിമാണി: ഈ ഇളന്തിരൊഴിച്ച് ആ തീ കെടുക്കാം.... ഞങ്ങൾക്ക് പത്രം പലതും വരാനില്ലെ. ഉള്ളതിലോഹരി....ഇതാ, ഈ മാറാപ്പിങ്ങാട്ടി റക്കിവെക്കു.... ഞാൻ എടുക്കാം...

ചന്തു: അയ്യോ...ഞാൻ തന്നെ....

കൂട്ടിമാണി: ഞങ്ങൾക്ക് കയ്യടക്കവും കണർക്കട്ടും ഓന്നുമില്ല. മാറാപ്പില്ലെ ഇളതൊക്കെ അതിൽത്തന്നെയുണ്ടാവും. ഞാനിതൊന്നാഴിച്ചുനോ ക്കെട്ട്?

ചന്തു: (ഗൗരവം) അഴിയ്ക്കരുത്....അതു ചുരികയാണ്...

അരിങ്ങോട്: ചുരികയോ... ഓന്നു കാണുന്നതിനെന്താ?

ചന്തു: അരിങ്ങോട് ചേകോൻ ചുരികകണ്ടിട്ടില്ലോ?

കൂട്ടിമാണി: ഏറിയ ചുരികേം ഞാൻ കണ്ടിട്ടുണ്ട്. ഇതുംകൂടി ഓന്നു കാണ ചെട്ട...

ചന്തു: അമ്മാമനറിഞ്ഞാൽ കുറ്റമുണ്ട്.

കൂട്ടിമാണി: അതെങ്ങനെ അമ്മാമനറിയാൻ...? ഇതെന്താ കസ്തുരികൊണ്ടു വാർത്ത ചുരികയാണോ.... മാറാപ്പിക്കുമ്പോഴേയ്ക്കും മണം പരന്ന പുത്രുരംനാല്പെട്ടുകുത്തിയാൻ...?

ചന്തു: ഒറ്റ നോട്ടം നോക്കിക്കോ....ചുരികകൈമാറികൊടുത്തുകൂടാ...

കൂട്ടിമാണി: അമ്മാമാ.. ഇതാ, ആരോമർച്ചേകവരുടെ ചുരിക. കേമൻ ചുരിക....

അരിങ്ങോട്: അയ്യോ... അയ്യോ....

കൂട്ടിമാണി: എന്നാ, എന്തുപറ്റി അമ്മാമാ?

ചന്തു: ഏഴുകം വെട്ടിജയിച്ച അരിങ്ങോട്ടക്ക് ആരോമർച്ചുരിക കാണുന്നു പോയക്കേടോ?

ഈ ചുരികയോടു ജയിക്കാനാവില്ല...

കൂട്ടിമാണി: ചന്തുവേദ്ധം.... ഈ ഇളന്തിരുകൂടി കുടിക്കണം... ചന്താങ്ങ ഒളി... എന്നിക്ക് അച്ചുന്നും അമ്മയും ഇല്ല... ആങ്ങളുമാരും ഇല്ല.. അമ്മാ മനോരാളേ ഉള്ളു... പിന്നെ ഈ ഇരിക്കുന്ന നിങ്ങളും... അമ്മാമൻ മരിപ്പാൽ എന്നിക്കെന്നു ശതി? ഞങ്ങളേ നിങ്ങൾ രക്ഷിക്കണം ചന്താ ഞങ്ങളേ...

ചന്തു: ഞാനും ഒരു ദ്രോക്കുവുക്കനാൻ... ആരുണ്ടെങ്കിൽ?

അരിങ്ങോട്: ചന്തുക്കുട്ടി.... നീയെഡാനു പാകത്തിനു നിന്നൊൽ നിന്നുകൾ ഞാനുണ്ട്. ഈ കുട്ടിമാണിയുണ്ട്. എന്തേ മോള്ള കുഞ്ഞുണ്ണുലിയുണ്ട്....

ചന്തു: എന്ത്...എന്ത്... എന്താണ് നിങ്ങളും പറയുന്നത്?

അരിങ്ങോട്: ഒന്നുമില്ല... മാളത്തിൽ കുത്തിയാൽ ചേരയും കടിക്കും എന്നു കേട്ടിട്ടുണ്ട്. നിന്നെ പിശേഷതറിഞ്ഞ ആരോമരുടെ ചുരിക കടയിക്കാൻ മാറാപ്പും പേരിവന്നതാണ് നീ....

ചന്തു: ആരോമരെ ഓർത്തല്ല, അമ്മാമനെ ഓർത്ത...

കുട്ടിമാണി: കാര്യത്വത്താട്ടുക്കുന്നും ആരോമരും അഛ്റുനും ഒന്ന്. കളീം ചിരിം ഓപ്പേരാപ്പും, കണ്ണിം ചോറും വെവ്വേറേ... ചന്തുവേട്ടാ... എന്തേ അമ്മാമൻ നിങ്ങൾ തുണയ്ക്കണം.

ചന്തു: എങ്ങനെ?

അരിങ്ങോട്: നേരിട്ടു ജയിക്കാൻ വയ്യ....

ചന്തു: പിന്നെ?

അരിങ്ങോട്: ആർച്ചയെ നിന്നു പറഞ്ഞകാലം കളളച്ചതിയാലെ വെല്ല കലീലേ ആരോമർ....?

ചന്തു: ഉം... അതിന്?

അരിങ്ങോട്: കരുത്തിന് കരുതൽ, ചതിക്കു ചതി. കളളക്കോലിനടവില്ല. കളളക്കോല് തൃഞ്ഞ പകരം.

കുട്ടിമാണി: (തൊണ്ടയിടി) ചന്താങ്ങളേ... ചന്താങ്ങളേ ഞങ്ങളെ കർക്കിണം....

ചന്തു: ഞാനെന്തു ചെയ്യും?

അരിങ്ങോട്: ഒരു ചെറിയ സുത്രം..

(pause)

അരിങ്ങോട്: ഞാൻ പറയും?

ചന്തു: ഉം...

അരിങ്ങോട്: ചുരിക കടയിക്കാനല്ല പുറപ്പാട്? (സ്വരം മാറ്റി) ചുരികക ടയിക്കാൻ ചെന്നിരുന്നാൽ...ഇരുവാൺ തടി അഴിച്ചേട്ടകൾ.. മുള യാണിയിട്ടു മുറുക്കിക്കൊള്ളാ.. പൊൻകാരം തേച്ചു വിളക്കിക്കോള്ളാ....

ചന്തു: നിർത്തൽ....

അരിങ്ങാടൻ: ചന്തുക്കുട്ടി... ഇളയകം ജയിച്ചാൽ ഈ കണ്ട് കാണായ
പ്ലേട് മുതലോകെ നിന്നുകൾ....

കുട്ടിമാണി: അക്കത്തിലമ്മാമൻ ജയിച്ചുവന്നാൽ നിങ്ങൾക്ക് പെണ്ണായി
രികാം ഞാൻ... എളന്തളർ മംത്തിലെ കുട്ടിമാണി.

ചന്തു: (തന്നത്താനെന്നപോലെ) ഇതുതന്നെ ഉണ്ണിയാർച്ചയും പറഞ്ഞു..

അരിങ്ങാടൻ: ഉണ്ണിയാർച്ചയോ? ഇനിയും? എഴും തിന്നുകഴിയണ്ടവനോ,
എളന്തളർ മംത്തിലെ ചന്തുക്കുട്ടി? ആറ്റുംമണമലെ കുഞ്ഞിരാ
മൻസ് കുപ്പകോരുന്നതാണ് ഇതില്ലും ആന്തരം....

കുട്ടിമാണി: ഒന്നും ചിന്തിക്കാനില്ല. എൻസ് ചന്താങ്ങളേ....!

ചന്തു: ഞാൻ പോകുന്നു

അരിങ്ങാടൻ: പകരം പറഞ്ഞില്ല... എഴുനേന്നോ?

ചന്തു: ഞാൻ പോയിവരട്ട...

കുട്ടിമാണി: ചന്തുട്ടാ....വരുമോ? ചുരികകടയിച്ച് ഇതിലെ വരോ? ഞാനി
വീഡ വടക്കേ തിന്നേല്ല. വടക്കോട്ടുംനോക്കി കാത്തിരിക്കും. വരോ
ചന്താങ്ങളേ...

ചന്തു: ഇപ്പോൾ ഇരഞ്ഞട്ട്.. തല്കാലം യാത്രയില്ല

(മെല്ലോമുളി മുളി ഒരു പാട്)

ആറ്റും മണമലെ

ആരമ്പപ്പെണ്ണല്ലി

ഈനവള്ളെന്നയും

വേൾകയീല്ലെങ്കിലോ

വാഴക്കണക്കാണ്ഡു

വെട്ടിമരിക്കും ഞാൻ

മൃശക്കുകണ്ണീരിൽ

മൃഞ്ഞിമരിക്കും ഞാൻ

പുവന്പാദംകാണ്ഡു

കുത്തിമരിക്കും ഞാൻ

തുവക്കഴുത്തിനേരൽ

തുഞ്ഞിമരിക്കും ഞാൻ

(5)
(പാട്ട്)

പുത്തുരം ആരോമൽ ചേകവരും
 നേരമൊരേറ രാവുള്ളപ്പോൾ
 കുളിയും കുറിയും കഴിച്ചുചേകോൻ
 ദേവാരപുജയുടൻ കഴിച്ചു
 അച്ചുനെ ചെന്നു വിളിക്കുന്നുണ്ട്
 ഞന്നുണ്ട് കേൾക്കണം അച്ചായെന്ന്...
 വലിയ ചേകോൻ: എന്താ വിളിച്ചത് ആരോമരേ...
 ആരോമർ: പുത്തരിയകം പുറപ്പാടായി...
 അക്കത്തിനെങ്ങനെ പുറപ്പെടണം?

വലിയചേകോൻ: പുത്തുരം വീടിലെ ചേകോമാർ അക്കത്തിനു പുറപ്പെട്ടുവോൾ ആളും വാളുംകൂടി ആർപ്പം വിളിയോടെ പോണം.

(പാട്ട്)

പുത്തുരംവീടിലെ ചേകോമാർ
 അക്കത്തിനെങ്ങെനെ പുറപ്പെടണം?
 ആയിരത്തൊന്നാളും നായനാരും
 മുമ്പിലും പിമ്പിലകസടിയും
 അച്ചുനുമമയുടപ്പേനാരും
 മഞ്ഞലും മേളത്തിൽ മുളിച്ചിട്ട്
 പാവാട നല്ല പകൽവിളക്ക്
 കൊട്ടും കുഴൽ വിളിതാളമേളം
 വീരാളിച്ചകും വിളിപ്പിച്ചിട്ട്
 ആർപ്പം നടപ്പുംനട വിളിയും
 ചീനവെടിയും പട മുഴക്കം
 നാഗാപുരത്തോടെ പുറപ്പെടേണം
 ചേരമാൻ പെരുമാള് തന്യുരാൻറ്
 വീര്യമുവമായ് പുറപ്പെടേണം...

(മുന്നുവട്ടം ശംഖുവിളി.. തുടർന്ന് വാദ്യമേളങ്ങളും ആർപ്പം ബഹളവും ചെണ്ടപ്പുറത്തു ശണപതിത്താളം)

നടാ.....ആനന്ദോ....യ നട..... (മുന്നുവട്ടം)
 ഓ....കുയ്യ....കുയ്യ...കുയ്യ.....(മുന്നുവട്ടം)
 നടാ..... (മുന്നുവട്ടം)

(ഇടയ്ക്ക് മണ്ണലിന്റെ മുളക്കം. വെടിരെയാച്ച്)

ആർപ്പം ബഹാളവും മെല്ലീ നേർത്തതുവരുന്നു. വീണ്ടും ശബ്ദം ഉയരുന്നോൾ ആളുകൾ തമിലുള്ള സംഭാഷണം ഇടകലർന്നു കേൾക്കാം:

..... പുത്രുരം ചേകോനും ആൾക്കാരും.

..... ഏതാ ചേകോൻ?

..... അതാ, മുസിൽ....നാടുവാഴിയോ ദേശവാഴിയോ വഴങ്ങുന്നു...എഴുന്ന ഇളിച്ചുനിർത്തിയ ആനപോലെ കാതില്യ മിന്നന വെരകടുക്കണ്ണ്... കഴുത്തിലെബാളിമിന്നും നാഗമാല -എടമ്പിരി വലമ്പിരി പൊന്നും വള - പൊന്നും മെതിയടി - പൊഞ്ഞുരക്കോല്-

(ആൾക്കുട്ടത്തിന്റെ ആർപ്പം ബഹാളവും)

ആരോമർ: വാഴുനോരേ, വാഴുനോരേ!

ഉണിക്കോനാർ വാഴുനോർ: തൊനിതാ

ആരോമർ: പുത്രുരം ചേകോന്റെ കയ്യാലയെവിടെ?

വാഴുനോർ: എല്ലാം ഒരുഞ്ചിയിട്ടുണ്ട്. കരിവിട്ടികൊണ്ടുതുണ്ണും നാട്ടി, നീല കരിസ്വനേന്തോലു മറച്ച് ഇന്തോലച്ചീന്തുവിതാനത്തോടെ - എറ്റ കൊടിതോരണം തുക്കീട്ടുണ്ട്.

പുത്രുരംവീട്ടിൽന്ന് വന്നവരെക്കെ കയ്യാലയിൽ വാങ്ങിപ്പാർത്തു:

ആരോമർ: മച്ചുനിയൻ ചന്തു, വാ, കയ്യാലയിലേക്ക് പോകാം....

വാഴുനോർ: ഇതാ, ഇതുതനെന്നയാണ്..

വലിയചേകോൻ: ഇങ്ങാട്ടു കയറുണ്ണീ...ചന്തുകുട്ടി വാ...

ആരോമർ: അച്ചു, പുത്രതിരയക്കത്തിന് പോയിവരട്ട....

വലിയ ചേകോൻ: ചെന്നേടം ചെന്ന് ജയിച്ചുവാ മോനേ....

ആരോമർ: അമേ, പുത്രതിരയക്കത്തിന് പോയ്വരട്ട....

അമ്മ (ഗദ്ഗദം) കുന്നത്തുവെച്ചവെള്ളക്ക് പോലെ

ആരോമർ: ഉണ്ണിയാർച്ചു....

ഉണ്ണിയാർച്ചു: ആരോമരേട്ടാ.... എടൻ ജയിച്ചുവരും...

ആരോമർ: ഉണ്ണിക്കണ്ണാ... നേരനുജാ...

ഉണ്ണിക്കണ്ണൻ : എട്ടാ....

വലിയ ചേകോൻ: ചന്തുകുട്ടി.. നീ ആരോമരുടെ അടുക്കെ അവസാനം വരെ വേണം....

ചന്തു: അവസാനമംവരെ ഞാനുണ്ട്....

അയ്യ : ചന്തുമോനേ, എൻ്റെ ആരോമരെ നിന്റെ കയ്യിലേല്പിച്ചു...

ഉള്ളിയാർച്ച: ചന്താങ്ങളേ....എട്ടനെ കാത്രേതാളണം...

(c)

(അക്കത്തട്ട്. ആൾക്കുട്ടത്തിന്റെ ബഹളം)

(കാണികൾ തമിലുള്ള വർത്തമാനവും തിരക്കും)

...മാരിടോ....

...നീങ്ങി നിൽക്ക...

... തല മരണതിട്ട് കാണുന്നില്ല

...കാണുന്നില്ല....

...തിക്കല്ലേ...

...അയ്യോ എൻ്റെ പള്ള...

(പീണ്ടും ബഹളം ഉയർന്നു താഴുന്നു)

ഒരാൾ: നോക്ക്, നോക്ക്, ആരോമർച്ചേകവർ തട്ടുവഴങ്ങുന്നു. തളിക കണ്ണഡാ, പൊൻതളിക, തളിക നെരച്ചും അരി. അരിയുടെ മോളിൽ നാളികേരം, നാളികേരത്തിനേൽ ചെവച്ചുക, പഴുകമുകളിൽ കോഴിമുട്ട്, കോഴിമുട്ടമേൽ സുചിനാട്ടി, സുചിമുനമേൽ ചുറിക നാട്ടി, ചുറികമുനമേൽ നൃത്തം-

(ബാക്കി ആർപ്പുവിളിയിൽ ലയിച്ചുപോകുന്നു)

(ആർപ്പും വിളിയും അമരുന്നോൾ -)

ആരോമർ: അരിങ്ങോടൻ ചേകോരേ, അരിങ്ങോടൻ ചേകോരേ, ആളി കോ കോഴിയകോ പിടിയ്ക്കേണ്ടത്?

അരിങ്ങോടർ: നാടുവാഴിത്തന്യുരാൻ കല്പവിക്കുന്നോലെ.

നാടുവാഴി: കോഴിയകം പോരെ, എന്താ ദേശവാഴി...

ദേശവാഴി: കോഴിയകം കൊണ്ടു തീർപ്പാക്കാം.

അരിങ്ങോടർ: കോഴിയകം തന്നെ പിടിക്കാം മുന്പിൽ....

നാടുവാഴി: ശരി. അക്കം പിടിക്കുന്നതിന്റെ മുഖ്യ വഴീം മൊഴീം വിസ്തരിയ്ക്കാ....

വാഴുന്നോർ: എന്നാലോ കേൾക്കണം നാടുവാഴി...എന്നാലോ കേൾക്കണം ദേശവാഴി...എന്നാലോ കേൾക്കണം മാലോകർ...

(പാട്ട്)

ആകാശംഭൂമി പണ്ടുള്ളകാലം

കേഷത്തേഴർ പുജതുകഞ്ചുംകാലം... (fade out)

(ആർപ്പുവിളി)

ആരോമർ: ഈ മൊഴിക്കൈം പിടിക്കാം...മുൻകാലും മുപ്പും അരിങ്ങോ ടർക്ക്. അരിങ്ങാടർ കോഴിയെ തട്ടിൽ കേട്ടാ...

അരിങ്ങാടർ: കൊത്തിയടക്കി ജയിച്ചുവാടാ, കോലാസ്ത്രീനാട്ടിലരകൾ പുള്ളി....

(കോഴി ഉച്ചത്തിൽ കുവിപ്പുരക്കുന്ന ശബ്ദം ചിരകടി)

(ആർപ്പുവിളി)

ആരോമർ: കുവിതെള്ളിയെടാ പാലൻ ചിങ്ങാ....

കൊത്തിയടക്കി പറന്നുവായോ....

(കോഴികുവർ, ചിരകടി, ആർപ്പുവിളി)

കാണികളുടെ ബഹാളം:

...കൊത്ത്

...കൊത്തടക്കാ, ഒഴിയരുത്...

...കീർ,

..വലംകാലിലെ കത്തികൊണ്ട് കീർ...

...മാർ...

...അതാ, പാലൻചിങ്ങൻ മയങ്ങുന്നു. ആരോമർ ചേകവർ തോറ്റു...

ആരോമർ: പുത്തുരു ഭരദ്വാഗേ, നാട്ടുർഭരദ്വേവതമുണ്ടിയാനേ, ഇതിനോ ഞാൻ നേർച്ചുകഴിച്ചത്?

കാണികൾ:

...കൊത്ത്

...കൊല്ലുടാ, വിടരുത്!

...അരകൻപുള്ളിതോറ്റു...., പാലൻ ചിങ്ങൻ കൊത്തിക്കുടർമ്മാല വലിച്ചു.

(കോഴിയുടെ ഉച്ചത്തിലുള്ള കുവലും ആർപ്പും ബഹാളവും)

(D)

(കയ്യാല)

അമ്മ: എന്താൻ വലിയ ആർപ്പും ബഹാളവും....?

വലിയ ചേകോൻ: ഉണ്ണിക്ക്ലേൻ ഇങ്ങങ്ങാട്ടാടി വരുന്നുണ്ട്.

ഉള്ളിക്കണ്ണൻ: അപ്പോൾ ആരോമരേട്ടുന്തെ പാലൻ ചിങ്ങൻ ജയിച്ചു.

അമ്മ: രേദേവതേ!

വലിയ ചേകോൻ: നീ അക്കപ്പറമ്പിലേക്ക് ചെല്ലുടാ മോനേ....

(E)

നാടുവാഴി: കോഴിയക്കത്തിൽ അരിങ്ങോടർ തോറു. ഇവിടെ തീർപ്പാക്കി ക്കുടെ?

അരിങ്ങോടർ: ആളുകം പിടിക്കണം, ആളുകം പിടിക്കണം.

നാടുവാഴി: ഉണിക്കോനാരേ, ഉണിച്ചുറേതാരേ, കോഴിയക്കം കൊണ്ടു മുപ്പു തിരിഞ്ഞില്ലോ? ആളുകം വേണ്ടനു വഴങ്ങിക്കുടെ?

ഉണിക്കോനാർ: എഴുന്നള്ളിയാടത്തിന്തെ തിരുവുള്ളംപോലെ

ഉണിച്ചുറേതാർ: അടിയന്ത മുപ്പു തിരിഞ്ഞിട്ടില്ലോ. ആളുകം പിടിയക്കത്തെന്ന വേണം....

ആരോമർ: ശരി...ആളുകം തന്നെ പിടിയ്ക്കാ...

(മെമക്ക് ജനക്കുട്ടത്തിൽ)

- ആളുകം വേണ്ട - ആളുകം വേണം -ആരോമർ ചേകോരെ കൊല്ലിച്ചുടാ -അരിങ്ങോടർ ചേകോനെ കൊല്ലിച്ചുടാ... (കക്ഷിവഴക്കിന് ആളൈ കൊല്ലിക്കരുത്....)

അരിങ്ങോടർ: തട്ടുകോണി വെയ്ക്കിൻ...നാടുവാഴി, ദേശവാഴി.. ഞാൻ തട്ടുന്നു....(ആർപ്പും വിളിയും)

ആരോമർ: എഴുകം വെട്ടി ജയിച്ചുന്നുപോൾ. പന്തിരംഭക്കം പതവിതീർത്തു. ഇരുപത്തിരംഭക്കം താളിതാഴ്ത്തി. കോവൺപാരി അച്ചുൻ കയറി കുറിച്ചു...മച്ചുനിയാ, ചന്തു, ഒപ്പം നിന്മോ, മുന്നടി പിന്നാക്കം-എഴടി മുന്നാക്കം-ഉന്നിമിഞ്ഞു ചാടിക്കോ... (തട്ടിന്മേൽ ചാടി വീഴുന്ന ശബ്ദവും വന്നിച്ചു ആർപ്പും ബഹാളവും)

(F)

(കയ്യാല)

വലിയ ചേകോൻ: അതാ, ഉള്ളി അക്കത്തട്ടിൽ ചാടിവീണു ഞാൻ കണ്ണു. കുടെ ചന്തുക്കുട്ടിയും ഉണ്ട്. എനിക്കോരു പേടിയുമില്ല...

അമ്മ: രേദേവതേ...എടത്തും വലത്തും മുന്പില്ലും പിന്പില്ലും തുണയായി നില്ക്കാം...

കുഞ്ഞുണ്ണി: (ഗർജ്ജതം) എൻ്റെ നാത്തുനേ....

ഉള്ളിയാർച്ച: പേടിക്കരുത്, ഏടൻ ജയിച്ചുവരും.

(G)

(പ്രശ്നാത്തലത്തിൽ ആർപ്പ്)

ആരോമർ: അരിങ്ങോടർ ചേക്കോനേ, കാഴ്ചക്കം പിടിക്കുന്നും കളളക്കോ ലിട്ടതു ഞാൻ കണ്ണു. നോക്കിത്തട്ടുന്നോ...

(pause)

ഹയ്യോ....ചതിച്ചല്ലോ. എന്നേ ചുരിക കണ്ണയിൽ മുറിത്തുവീണു!

(പെരുക്കാല്ലോ.....നീയെനെ ചതിച്ചോ....?)

(ആർക്കുട്ടത്തിൽ ബഹളം)

ആരോമർ: മച്ചുനിയാ, ചന്തുക്കുട്ടി, മാറ്റച്ചുരികയെട്ട്..

ചന്തു: മാറ്റച്ചുരിക കൊണ്ടനിട്ടില്ലല്ലോ....

ആരോമർ: എന്നാൽ നിന്നേ ചുരിക ഇരവുതാടോ...

ചന്തു: ചുരിക കൈമാറിക്കൊടുത്തുടാ....

ആരോമർ: ഒ ഏ? പെരുക്കാല്ലനല്ലോ ചതിച്ചതെനെ... മച്ചുനിയൻ ചന്തു ചതിച്ചതാൻ....

അരിങ്ങോടർ: നോക്കിത്തട്ടുന്നോളേ ആരോമരേ....

ആരോമർ: ആണും പെണ്ണല്ലാത്ത അരിങ്ങോടരേ, ആയുധം പോയോനെ വെട്ടാറുണ്ടോ? മുറിച്ചുരികയെക്കിൽ മുറിച്ചുരിക...എറ്റുപിടിക്കിനേ അരിങ്ങോടരേ....

(ആർപ്പും വിളിയും)

ആരോമർ: ജീവൻ വേണാകിൽ ആയുധം വെച്ച് തട്ടിനേൽ നിന്ന് തുള്ളി കേം....

അരിങ്ങോടർ: അതു നീ മോഹിക്കണം....

ആരോമർ: എന്നാലിതു നോക്കിത്തട്ടുന്നോ....

(ഉച്ചത്തിലാർപ്പും വിളിയും...വസിച്ച ബഹളത്തിനിടയിൽനിന്ന് അരിങ്ങോ ടരുടെ ‘ഹയ്യോ’ എന്ന അലർച്ച്...)

അരിങ്ങോടർ: ചന്തു....എന്നേ മക്കളേ, കുഞ്ഞുഞ്ഞുലീ....കുട്ടിമാണ്ണേ...) (H)

(കയ്യാല)

അയ്യ: ആർപ്പുകേൾക്കുന്നു. അയ്യോ....ഉണ്ണിക്കണ്ണൻ ഓടിവരുന്നു.

വലിയ ചേക്കോൻ: എന്തുപറ്റിയോ....

ഉണ്ണിക്കണ്ണൻ: (അക്കലെന്നിന് വിളിച്ചുപറഞ്ഞുകൊണ്ട് ഓടിവരുന്നു. ആരോ

മരേട്ടെന്ത് അക്കം ജയിച്ചു. അച്ചും, അമേ... ആരോമരേട്ടെന്ത് അക്കം ജയിച്ചു....

കരിഞ്ഞവിന്തെ തണ്ടറപോലെ അരിങ്ങാടെന്തെ തലയറ്റു.

വലിയ ചേകോൻ: ഉള്ളി ജയിച്ചോ...?

അമ്മ: തലയറ്റുതോ? കഷ്ടം!

ഉള്ളിയാർച്ച: ഏട്ടെനവിട?

ഉള്ളിക്കണ്ണൻ: അക്കത്തളർച്ചയിൽ മയങ്ങി മച്ചുനിയൻ ചന്തുവേട്ടെന്തെ മടി യിൽ തലയുംവെച്ച് അക്കത്തടിൽ കിടന്നു....

ഉള്ളിയാർച്ച: ഉംരശി തളളിയടച്ചിട്ടില്ലോ...

വലിയ ചേകോൻ: ചന്തുവില്ലോ...അവൻ നോക്കിക്കൊള്ളും...ആരോ ഇങ്ങോ ട്രാടി വരുന്നുണ്ടല്ലോ....

നമ്പർ: (കിതച്ചുകൊണ്ട്) ചതിച്ചു...വലിയ ചേകോറേ, ചതിച്ചു....

അമ്മ: അയ്യോ....എന്തെ പൊന്നുമോനെന്തുപറ്റി?

അച്ചൻ: ആർ...എന്ത്?

ചന്തു.... ചന്തു.....

അച്ചൻ: ചന്തു എന്തു ചെയ്തു...? വേഗം പറ....

നമ്പർ: തളർന്നുകിടന്ന ആരോമർ ചേകവരുടെ കച്ചതെത്തറുപ്പിൽ കുത്തു വിളക്കിന്തെ കുർത്തതണ്ടു കുത്തിയിരിക്കി...

അമ്മ: മോനേ....ആരോമലേ....

അച്ചൻ: അയ്യോവെദവഞ്ഞേ...ചന്തു എവിട എന്നിട്ട്?

നമ്പർ: അരിങ്ങാടർപ്പക്ഷക്കാരുടെ കുട്ടന്തിലേക്ക് ചാടി എങ്ങോ മറഞ്ഞു!

ആർച്ച: അയ്യോ ഏട്ടാ..... ചതിച്ചല്ലോ.....

അമ്മ: (പകയും ഇഞ്ഞയും നിറഞ്ഞ ദ്വാഷസ്വരം) ശബ്ദച്ചുപോകരുത്...ഒരോ ദിനത്തുള്ളി കണ്ണിൽ ഇര നിലന്തു വീഴുത്...പുത്തുരും ചേകോൻ്തെ കയ്യാലയാണിത്.

ഉള്ളിക്കണ്ണൻ: വാഴുനോരുടെ തോളിൽ താങ്ങിപ്പിടിച്ചുകൊണ്ട് അതോ, ഏട്ട് നിങ്ങാട് വരുന്നു. സാരമില്ലെന്നു തോന്നുന്നു.

വാഴുനോർ: മെല്ലു...മെല്ലു.....

ആരോമർ: വാഴുനോരെ...

അച്ചൻ: നിന്നുകൾ എന്തുപറ്റിയെടാ മോനേ....

ആരോമർ: അക്കംജയിച്ചു. ഉണിക്കോനാർ വാഴുനോർക്ക് അരിയിട്ടുവാഴ്ച നടത്തണം അച്ച്...

അമ്മ: എന്തെ പൊന്നുമോനേ, നിന്നുക്കെന്തുപറ്റി?

ആരോമർ: മച്ചുനിയൻ ചതു ചതിച്ചു അമേ.....

ഉള്ളിയാർച്ച : (പൊട്ടിക്കരയുന്ന)

ആരോമർ: (വേദനകൊണ്ടു പുളയുന്ന സ്വരം) കരയരുത്. ആരും കല്ലറീ രൊഴുകരുത്. പുത്തുരം ചേകോൻ അക്കത്തിൽ തോറു മടങ്ങീട്ടി ലിം...പിനെ അരഞ്ഞതാർച്ചരട പാസായിട്ട് കടിച്ചു...

അപ്പൻ: എന്തു മോനേ....(വിതുനിപ്പോകുന്ന)

അമു: പെണ്ണായ ഞാൻ കരയുന്നില്ല....അഞ്ഞായ നിങ്ങളോ കരയുന്നു! ചോരകച്ചു മാറ്റ....

ആരോമർ: അയ്യോ അമേ...കച്ചാരാഴിക്കുന്നത് വീട്ടിൽചെച്ചനിട്ട്... കച്ചയഴി ചൂഡിപിനെ ഞാനില്ല...

വാഴുനോൻ: പല്ലകിൻ ആരോമരെ ഞാനങ്ങോട്ടു കൊണ്ടുവരാം...നിങ്ങൾ ഒള്ളാം നടക്കണം.

അമു (അവറുന്ന സ്വരത്തിൽ) ഇനി തൊട്ടുപോകരുത്....ഇതുവരെയും നിങ്ങൾക്കാവശ്യമുള്ളു...ഇനി ഇവന്നേറ്റാൻ... (ഇടരിപ്പോകുന്ന) തെങ്ങളുടേതാൻ...കക്ഷിവിഴക്ക് തീർന്നല്ലോ... മുസ്തിളമയും തിരി ഞതു.... ഇനി തനയും തളളയും പെണ്ണല്ലോ നിറവയരോടെ കെട്ടി യോള്ളം...

നടാ....ആനന്ദോ...ഓയ്...നടാ....

എന്ന് തൊണ്ടയിടിക്കൊണ്ടുള്ള കുടവിളി...അർപ്പ്...കുരവ്...എല്ലാം ഇട റിപ്പോട്ടിച്ചിതറിക്കൊണ്ട്....

നാടകം ഇവിടെ അവസാനിച്ചു.... അകവും പൊയ്തതും പിന്നേയും തുട രുന്നു.

നടാ....ആനന്ദോ....ഓയ്...നടാ....

കൈപ്പറ്റി

പുർണ്ണ പബ്ലിക്കേഷൻസ്, കോഴിക്കോട്

അക്ഷരലോകത്തിലെ നഷ്ടസ്വഭാഗങ്ങൾ, പ്രൊഫ. കെ. ശോപാലകൃഷ്ണൻ, 65.00

സല്യുട്ട്, സി.പി. കൃഷ്ണകുമാർ, 50.00

കുറ്റവും കുറ്റാനോഷ്ഠാവും, ജോർജ്ജ് ജോസഫ് മല്ലിയ്യേരി, 65.00

ഹോക്ലോറൂം മലയാളനാടകവും, ഡോ. എൽ.തോമസ്കുടി, 55.00

സമാന്തരരേഖകൾ, വി.വി. ദാമോദരൻ, 70.00

മച്ചകണ്ണൾ, ഹനീഫ കൊച്ചുന്നർ, 90.00

ദേശം ജീവിതമെഴുതുന്നോൾ, ചിറയിൻകീഴ് സലാം, 190.00

സർഘ്യം

പിശീങ്ങ

ഹോ! പരമപുരുഷ! പ്രകൃതിയാം പ്രണയിനി-
 യഴിഞ്ഞതുർന്നൊരു ഐന്ധ്യാമ കേശത്താട്ടും
 മിച്ചിപാതികുമ്പിയും, നിർവ്വചിന്മാകർന്നുമാ-
 ത്തുനെന്തിയിൽ സേബപിഞ്ചുകളുറിയും
 ലാസ്യവിവശത പുണ്ഡു ശയികവേ,
 ഉത്തുംഗശലഭങ്ങൾ മെല്ലുകരേറിയും
 നിമ്മനനിബിധമാം താഴ്വരകൾ താണ്ടിയും
 നദികളുടെ നൃപുരധ്യാനം ശ്രവിച്ചും
 കലബുന്ന കാർത്തകള തിരുപ്പിടിച്ചും
 നിമനം തിങ്ങിനിറന്നു കവിയുന്ന
 സച്ചിദാനന്ദം പൊഴിയുന്ന വർഷമായ്,
 ഉർവ്വരം കന്യാവനങ്ങളിലെബാക്കെയും
 ജീവഞ്ച്ചയാദ്യക്കണം മുളയ്ക്കുന്നൊരു
 സർഘ്യനിമേഷത്തിനാനന്ദഭേദവി!
 നിന്മി നിശ്ചാസങ്ങൾ പീശുനിതായിരം
 ചണ്യമരുത്തുകളൊയ്യ്, നിന്മി മുർച്ചുകൾ
 വിദ്യുല്ലതകളായ്യ്, നിന്മി വിശ്രാന്തികൾ
 ഇന്ദ്രചാപങ്ങളായ്യ്, നീയും പ്രകൃതിയു-
 മൊന്നായ്യ് രചപ്പിപ്പു രതിലാസ്യതാണ്യവം!

കമ

ഒരു ജീ.സി.ബി ശുചികരണ പാടം

പി.എൻ.വിജയൻ

പത്താം കോട്ടീൽ മുന്നാംതവണയും തോറ്റ ശക്രൻകുട്ടി, പിന്നെ വിദ്യാർത്ഥിയുടെ വേഷംകെട്ടാൻ തയ്യാറായില്ല. പിതാവ് ചന്തുചെട്ടിയാർ നിർബുദ്ധിച്ചു പറിപ്പിച്ച കുലത്തൊഴിലിന്റെ പസ്തവടത്തിലേക്ക് കുന്തിച്ചി രുന്നു ചെരുതാവാൻ അയാൾക്ക് താല്പര്യവുമുണ്ടായില്ല.

ഗ്രാമത്തിലെ ഒറ്റ മുറിയൻ വായനരാലയും നിരത്തുവക്കിലെ ഇര ക്രതലയൻ ഓവുപാലവും പിന്നെ സന്നംഭവു പീടികക്കോലായകളും കയ റിയിറങ്ങി, സമപായക്കാരുടെ വീരസാഹസ്രിക കമകളിലും ചായം പിടി പ്ലിച്ച തമാശകളിലും തലതിരിഞ്ഞ തെറിപ്രയോഗങ്ങളിലും പങ്കടുത്ത് തള്ളിനവഗ്രായി പീടിക്കെല്ലാം കെട്ടിക്കിട്ടില്ലെന്ന് ഉറ പ്ലായ ഒരുരാത്രി അയാൾ സ്വന്തമായി സ്വന്തമായി വിടപറയുക യാണുണ്ടായത്.

കളുളിവണ്ടി കയറി കരുതമണ്ണിന്റെ അപരിചിതത്തായ്ക്കിൽ കാലു കുത്തിയപ്പോൾ അനുഭവപ്പെട്ട സുരക്ഷിതത്വം ആവേശമായി. മാനൃത നോക്കാതെ എന്തു പണിയും ചെയ്യാനുള്ള നെഞ്ചുറപ്പുണ്ടായി. അണ്ണാ ചീയുടെ ഹോട്ടലിനു പറിക്കിൽ എച്ചിൽപ്പാത്രങ്ങളിൽനിന്ന് തുടങ്ങിയ സന്നദ്ധത ശക്രൻകുട്ടിയെ അതിവേഗത്തിലാണ് മുന്നോട്ട് നയിച്ചത്. പത്തു പതിനഞ്ചു വർഷം കഷ്ടപ്പെട്ടപ്പോൾ സമാഹരിച്ച ലക്ഷങ്ങളുമായി അയാൾ പിന്നെ മണ്ണിലേക്ക് കളിച്ചു വളർന്ന നാട്ടിൻപുറത്തിന്റെ ഉറപ്പമല്ലതെന്തെന്നു നിവർന്നുന്നിൽക്കാൻ മടങ്ങിയെന്നതാണ്.

ശക്രൻകുട്ടി പീടുവാങ്ങിയതും വാടകയ്ക്ക് ഓടിക്കാൻ വണ്ടിവാ ഞങ്ങിയതും വളരെപെട്ടുന്ന് വാർത്തയായി. ഓട്ടോയിൽനിന്ന് കിപ്പർലോറി യിലേക്കും പിന്നെ സാക്ഷാൽ ലോറിയിലേക്കും ആയിരുന്നു പടിപടിയാ യുണ്ടായ പുരോഗമനം. ലോറിയിലും അയാൾ ഒന്നുണ്ടിയില്ല. ആയിട കാണ്ട് കുന്നും മലയും ഇടിച്ചുനിരത്തിക്കൊണ്ട് ജേസിബി റംഗപ്രവേശം ചെയ്തത്. പിന്നെ താമസിച്ചില്ല. ശക്രൻകുട്ടി ലോറി പിറ്റു. ബാക്കിക്ക് കടലാസുകളെല്ലാം ശരിയാക്കി ഒരു ജേസിബി ഉടമയായി. അങ്ങനെയാണ് ഞങ്ങളുടെ ഗ്രാമത്തിൽ യാത്രാം കർമ്മകാണ്ഡം അരങ്ങേണ്ടിയത്.

ഒരു ജേസിബി ഉടമയായ ശക്രൻകുട്ടിയുടെ കീഴിൽ ഇപ്പോൾ ഒരു വൈദ്യവറും ഒരു അസിസ്റ്റന്റും ഒരു ഏജന്റും ജോലി ചെയ്യുന്നു. ഉടമ

സ്ഥാനത്തെ കരഞ്ഞുന ഫേനിക്കേ മുന്നിൽ സെൽഫോൺും വിളിച്ച് തെളിഞ്ഞതിലിക്കുന്നതിലായിരുന്നില്ല ശക്രൻകുട്ടിയുടെ സന്നോഷം. തൊഴി ലാളികളുടെ സുഹൃത്തും മാർഗ്ഗദർശിയും ആയ അയാൾ വരുമാനത്തിൽ ശ്രദ്ധക്കേന്തേക്കാർച്ച വളരെതു തിരിയുന്നത് പുതിയൊരു ദർശനത്തിന്റെ പ്രയോക്താവായാണ്. ഉയർച്ചതാഴ്ചകളില്ലാത്ത, കയറ്റിക്കണ്ണങ്ങളില്ലാത്ത, വളരുതിരിവുകളില്ലാത്ത, സമനിലങ്ങളുടെ സാക്ഷാൽക്കാരമാണ് അയാൾ വാഗ്ഭാഗം ചെയ്യുന്നത്. അതിന്റെ ഓരോ ഘട്ടവും പുർത്തിയാവുന്നോ അണ് അയാൾ ആപ്പോഴിക്കുന്നത്.

ഞങ്ങളുടെ നാട്ടിലെ ഇടവഴികളോക്കെ ഇപ്പോൾ ഗതാഗതയോഗ്യമായിരിക്കുന്നു. പാടവും പറവും ഇണക്കി കുളവും കിണറും നികത്തി സമതലങ്ങളിൽ ചതുരങ്ങൾ രൂപംകൊള്ളുകയാണ്. സുവസ്നാകരുങ്ങളുടെ നവീനമായുള്ള കകൾ ഉയരങ്ങളിലേക്കുപടരുന്ന ശോപുരക്കാഴ്ചകൾ അതഭൂതം സൃഷ്ടിച്ചുവരികയാണ്.

കഴിഞ്ഞ രണ്ടുമുന്നു മാസത്തിനുള്ളിൽ ഞങ്ങളുടെ ഗ്രാമത്തിൽ മികവാറും ശക്രൻകുട്ടിയുടെ സ്ത്രീർഹമായ സേവനം സോംസാഹം പ്രയോജനപ്പെടുത്തിയവരാണ്. പഴയ മരങ്ങൾ വേരോടെ പിഴുതുമാറ്റാനും, വീട്ടുവള്ളിക്കേ ആകുതി നിജപ്പെടുത്തി ഭൂനിരപ്പിക്കേ ചാരുത ഉറപ്പു വരുത്താനും, പഴയപടിപ്പുരകളും ചുമരുകളും തരകളും നിരപ്പാക്കാനും വഴി പിതികുട്ടാനും തട്ടുതട്ടുകളായി കിടന്നിരുന്ന തൊടക്കളിലും പറവു കളിലും പുതുമണ്ണിന്റെ പരവതാനി വിത്തിക്കാനും അയാളുടെ ജൈസി ബിക്ക് അവസരങ്ങൾ എറിവരികയാണ്.

ഇപ്പോൾ നാടുകാർ ആവേശന്തരാട മത്സരിച്ചു സംസാരിക്കുന്നത് ശക്രൻകുട്ടിയുടെ ജൈസിബിഡ്യക്കുറിച്ചു മാത്രമാണ്. ഒരു ദിവസമക്കിലും അതിന്റെ പ്രവർത്തനഗ്രേഖികൾ സാക്ഷികളാവാൻ കഴിയാത്തവർ ചുരുക്കം. വേലി പൊളിക്കാനും വേരുപുഴക്കാനും വരമ്പനീക്കാനും ജൈസിബി വേണമെന്നായിരിക്കുന്നു. കൂഴികുത്താനും മണ്ണനീക്കാനും ജൈസിബി തന്നെ ശരം.

ശക്രൻകുട്ടിക്കും അയാളുടെ തൊഴിലാളികൾക്കും വിശ്രമമില്ല. ഏറ്റുടുത്ത കരാറുകൾക്ക് പിരക്ക നിരപ്പാക്കൽ പദ്ധതിയുടെ ഭൂപടം രചിച്ചുകൊണ്ട് ജൈസിബി മുന്നോറുകയാണ്.

മുന്നേറ്റത്തിന്റെ ദിവസങ്ങളിലെബാനിലാണ് ശക്രൻകുട്ടിയുടെ ഏജന്റ് ഗ്രാമത്തിലെ പഴയൊരു ജനിയെ സന്ദർശിക്കാനിടയായത്. കാടു പിടിച്ചുകിടക്കുന്ന ഇല്ലപ്പിന്ന നിരപ്പാക്കിയെടുക്കുവാനുള്ള അവസരം പ്രതീക്ഷിച്ചാണ് അയാൾ എത്തിയത്.

പാടവും തോപ്പും നഷ്ടപ്പെടുകയും ബാക്കിയായ ഇല്ലപ്പി

സിൽനിന്ന് വരുമാനം കഷ്ടിയാവുകയും ചെയ്ത സ്ഥിതിവിശേഷമാണ് ഇല്ലത്. പുതിയൊരു വെളിച്ചത്തിന്റെ സന്ദേശവുമായി എത്തിയ ആളെ ഒടുവാക്കുന്ന മുഴിയാതെ സ്ഥിരിച്ചു, കുമ്പിട്ടുനിൽക്കുന്ന ഉമ്മറത്തെ, ചാരിയിരുന്നാൽ വീഴില്ലെന്ന് ഉറപ്പുള്ള ഒരു തുണിന് ചുവട്ടിൽ ഓടോ പട്ടികയോ മുകളിൽനിന്ന് വീഴാൻ സാധ്യതയില്ലാത്ത ഒരു ഭാഗത്തെക്ക് തുപ്പൻ നമ്പ്യതിരി ക്ഷണിച്ചു.

“- ഓ ബെട ഇരുന്നാൽ വലേ അപകടണ്ടാവല്ലു”

അപർപ്പിതനാണെങ്കിലും ആതിമ്യമരൂപകൾ നമ്പ്യതിരി കുറവു വരുത്തിയില്ല.

“അയ്ക്കോട്ടു. അപ്പോ, ഞാൻ വന്നത....”

“അതെ, അതാണ് എത്ര ആലോചിപ്പിട്ടും നിക്കേണ്ട മനസ്സിലാണെന്തെ....”

നമ്പ്യതിരി വിരലുകൾക്കാണ് എന്നോ ചില മുദ്രകൾ കാണിച്ചു.

“ഞാൻ ഇതു ജൈസൈബിന്റെ ഏജന്റും... നമ്പ്യുടെ ശക്രംകൂട്ടിസാറിന്റെ ജൈസിബി...”

അയാൾ എന്തേങ്ങാട്ടു കൈ ചുണ്ടി ഒരു ആശ്വര്യചിഹ്നം വരച്ചു.

“ആ, ആ ചന്തുണ്ടെ ചെക്കിൻ, ചുക്കിൻ. പണ്ട് ദ്രോണാർന്നുള്ളു. മതില് ചാടിവന്ന് മാങ്ങ പെറ്കുന്നിരുന്നപ്പോ ശ്രീ കണ്ണിട്ടം. പ്പോ കേമനായീന്ന് കേക്കണ്ണായി. ആട്ടു, അവൻനും ആരാനാ പറഞ്ഞെന്തെ....”

“എജൻ്റ്. നുബെച്ചാൽ നമ്പലം നെപ്പുകൾ കൊടുക്കുന്ന പണി എറുടുത്ത് നടത്തിക്കുന്ന ആജ്ഞ. ഒരു സഹായിന്ന് വെച്ചേണ്ണു...”

“ബെട, എരുക്കുരു നെപ്പുയായിരിക്കുന്നു, ഈനി ചോട്ടലേക്കുള്ള കൊരിച്ച് പടവേളള്ളു ബാക്കി.”

“അതല്ല, ഇതു കാർപ്പിടിച്ച് കെടക്കണാ തൊടിയൊക്കെ നെപ്പു ക്കുാൽ വിൽക്കണ്ട ആവശ്യം വരുമ്പോ നല്ല വെല കിട്ടും.”

“അതിപ്പോ വിൽക്കാനോനും വിചാരിക്കണംല്ലു.”

“നാൽ ഇതു വശ്യാക്കെ നന്നു വീതികുട്ടി വൃത്ത്യാക്യാലോ?”

“ആ, അത് ഞാനും നിരീക്കായ്ക്കയല്ല. മരപ്പരേൽക്കും കൊള്ളൽക്കും ഇത് വഴി വളരെ മോഗമായിരിക്കുന്നു. കാരണോമ്മാരായിട്ട് ണാക്കുന്നിരാൻ. ഇപ്പോ അതുപയോഗിക്കാൻ ആരുംല്ല. ആവശ്യാംല്ല. നാലും അത് പറ്റുകിൽ നന്ന് നടക്കാനാക്കിത്തന്നാൽ നന്നായിരുന്നു. അതിനെന്നതാവും?”

“അതൊക്കെ കൊരിച്ചേവരു. ഒരു മണിക്കൂർ പണികൾ ആയിരം ഉറുപ്പ്. ഇതഞ്ചെ വരു.”

“അപ്പോ മുന്നാലാളുടെ ഒരീസത്തെ പണി. ഒരു മൺകുറോണ്ട് ചെയ്യുന്നർത്ഥമം. നാൽ നാഭേദത്തെന്ന അയ്ക്കോടു. എതായാലും ചായേം ചോറും നന്നാം ഒരുക്കണംബില്ലോ...”

“എയ്, അതൊന്നും വേണം.”

അയാൾ ഒരു ഓർഡർ പ്ലിച്ചുത്തു സംസ്കർത്തിഃയാട് സ്ഥലംവിട്ടു.

അടുത്തബിവസം രാവിലെ ശകരൻകുട്ടിത്തെന്ന ഇല്ലത്തെ പണികൾ ഉത്സാഹത്തോടെ, കളിച്ചു കുറിയിട്ട് എത്തി. താണ്ണുവണങ്ങി, കുശലം പറ ഞ്ഞശേഷം, സമയം കളയാതെ അയാൾ ജൈസിബിയിലേക്ക് കയറി ഒരു നിമിഷം കണ്ണടച്ചു ധ്യാനിച്ചു കർമ്മനിരതനായി.

വഴി ഒരുവിധം വൃത്തിയാക്കിയശേഷം മറ്റുരയെ ചുറ്റിവളരുന്ന കാട്ടുചെടികളെ തുടരുവാരാമെന്ന സദ്ഗുദ്ദേശ്യത്തോടെ, ഒരുവഗ്രത്തുനിന്ന് അടക്കമിക്കുവാൻ തയ്യാറായിക്കൊണ്ട് അയാൾ ഒരു ബീഡി കത്തിച്ചു.

നുറ്റാണ്ടുകൾക്കു മുമ്പെ ദീർഘവീക്ഷണത്തോടെ പണിത ഇല്ലത്തെ മറ്റുരകൾ ചെറിയാരു വിശ്രേഷ്മുണ്ട്. നല്ലകാലത്ത് ധാരാളം ആളു കൾവന്നു വിരുന്നുപാർത്തിരുന്ന ഇല്ലത്തെ മറ്റുര, എടുപ്പതുപേരകൾ ഒരേ സമയത്ത് ഉപയോഗിക്കുവാനുള്ള സംവിധാനത്തോടെ, എടുക്കോൽ ആഴത്തിൽ കൂഴിച്ചു പാതാളക്കൂഴിക്കുമീതെ മരച്ചുത്തിൽ ചെട്ടുകള്ളുകൾ പാവിയശേഷം മൺചുമരുകളിൽ പട്ടത്തതാണ്.

ശകരൻകുട്ടിയുടെ യന്ത്രരാക്ഷസൻ മറ്റുരയുടെ അരക്കെട്ടിൽ കയ്യുറപ്പിക്കുന്നതിനീട്ടിയിൽ അയാൾക്ക് നിയന്ത്രിക്കുവാൻ കഴിയുന്നതിനുമുമ്പെ പിന്നാരാനുള്ള സമയം കിട്ടാതെ, നന്നാരംഭം നിമിഷത്തിനുള്ളിൽ എല്ലാം കഴിഞ്ഞു.

കാലവർഷം തടഞ്ഞുനിന്ന ചതുപ്പിലും ജൈസിബിയുടെ കാലുകൾ മറ്റുരയുടെ അടിത്തടിലേക്ക്, പുതലിച്ച മരക്കുള്ളണങ്ങളെയും ചിതറിവിണ്ട ഓടുകളേയും മൺകടകളേയും സാക്ഷികളാക്കിക്കൊണ്ട്, തലമുറകളുടെ ചെറിയ ഇടവേളകളെ കുസാതെ കുമിഞ്ഞുവീണ് കടപിടിച്ച മാലിന്യക്കുസ്വാരത്തിലേക്ക് തെന്നിനിയിരഞ്ഞി.

മൺകുറുകൾക്കുശേഷം പട്ടണത്തിൽനിന്ന് രക്ഷാപ്രവർത്തനകേ ദേശത്തിലെ ഡീപരാക്കമികൾ എത്തിയപ്പോഴേക്കും വളരെ വൈക്കിയിരുന്നു. ലക്ഷ്മണർ വിലമതിക്കുന്ന യന്ത്രരാക്ഷസനെ ഭാഗികമായി പൊക്കി യെടുക്കാൻ കഴിഞ്ഞകിലും അതിനെ പ്രവർത്തിപ്പിച്ച വിദ്വാനെ അത്യാസന നിലയിലാണ് എടുത്തു കിടത്തിയത്.

രു ജൈസിബിയെ മുഴുവനായിത്തെന്ന വിചുങ്ഗങ്ങാൻ പാകത്തിലായിരുന്നു ഇല്ലത്തെ മറ്റുരയുടെ രൂപകല്പന എന്ന് അടുത്ത ദിവസത്തെ പ്രത്യേകിൽനിന്നാണ് പുതിയ തലമുറ അറിഞ്ഞത്.

സരയംകൃതാ(ന)ർത്തമങ്ങൾ

മുകുടൻ, മഞ്ചാട്ടി

മനുഷ്യനേതാധാരാലും മദമുണ്ഡാവുകയല്ല വേണ്ടത്. മദഗമമങ്ങളും മദപ്രഭാഷണങ്ങളും കൂഴപ്പമുണ്ഡാക്കുന്നു. മതത്തിന്റെ മാറ്ററിയാതെ മദം മാറാണ്ടിട്ടാണ് മതം മാറേണ്ടിവരുന്നത്.

മാറാണെങ്കിലും ഒരു മതംവേണ്ടതുതന്നു. അഴിഞ്ഞതാടണമെങ്കിൽ എന്നെന്നകിലും ധരിച്ചിട്ടുവേണ്ടോ?

നിയമവും ചരിത്രവും എന്നല്ല, എന്തും വളച്ചുടിക്കുന്നു. ലംഗി കാനും വളച്ചുടിക്കാനും മാത്രമുള്ളതാവില്ല നിയമം.

റിലീജന്സ് എന്നല്ലാതെ വിശ്വാസം, അഭിപ്രായം, സിദ്ധാന്തം, ഇഷ്ടം, സമ്മതം, അറിവ് എന്നീ അർത്ഥങ്ങളിലായാലും ഇടക്കിട മാറാവുന്നതോ മതം?

തിരുത്താൻവേണ്ടി തെറ്റുകൾ ചെയ്യുന്നത് ശരിയല്ല, വല്ലതും ധരിക്കുന്നു എക്കിൽ അത് തെറ്റിത്തന്നെവേണമെന്നുണ്ടോ? അങ്ങനെ ആത്മീയമായും ഭാതികമായും വാദങ്ങൾക്ക് വൈരുധ്യമുണ്ഡാവുന്നു.

യാമാർത്ഥ്യബോധം കലശലായിട്ട് സ്വപ്നത്തിന്റെ കാര്യം പരുങ്ങലായാലോ?

ബ്രഹ്മസ്മാനം പേരും ഷ്പൂം വീടും കാലും കാരും മതവും പാർട്ടിയും മാറുംപോലെ പഴയപ്പം മട്ടത്ത് സ്വത്രീയാവുക, (തിരിച്ചും) മനുഷ്യത്വംമട്ടത്ത് മുഗമാവുക, പിന്ന ചെകുത്താനാവുക....

അശ്വചീന വേണ്ട.

മാധ്യമങ്ങൾക്ക് വിഭവമാകുന്ന ജീവിതത്തിൽ നാനുബന്ധാശും അതുനാലാളിയും. അങ്ങനെ തെളിയുന്നതോറും ഇളിയുകയുമാവാം. മുറ്റത്തെ മുല്ലയെ അറിയാത്തവർക്ക് അക്കരെ പച്ചയാവും.

സുരക്ഷിതത്വംതേടി മതം മാറുന്നത് മദപ്പാടുതന്നു. അല്ലെങ്കിൽ ഈ അസ്ഥിരസങ്കീർണ്ണജീവിതത്തിൽ എവിടെ, ആർക്കാണ് സുരക്ഷിതത്രമുള്ളത്?

ദുഃഖവാദിയം ദുഃഖമായിവരുന്നതുപോലെ പരിഹാരം പ്രശ്നമാവുന്നു. സമാധാനത്തിനുംവേണ്ടിയുള്ള യുദ്ധവും രോഗാബാധിച്ച വൈദ്യരംഗവുംപോലെ എത്ര ദെറ്റില്ലുകൾ!

വേരെ തൊഴിലില്ലാത്ത പാവം മുതലാളി, തൊഴിലാളി പ്രസ്ഥാനനേതാവാകുന്നതുപോലെ പലതും വേണ്ഡാതെകായ്ച്ച വേരിലെ ചക്ര മാതി

വിഷമപ്രശ്നം

പ്രൗഢ്യമുണ്ട് ടി ചുഹുങ്ക്

ശരിയെതു ഭാഷയിൽ,
 ശരിയെതു ഭൂഷയിൽ,
 ശരിയെതു വേഷത്തിൽ?
 അതഭരണീയരാമാശാന്മാരോ—
 ടാരാഞ്ഞിരുന്നു ഞാനിത്രകാലം.
 ഇന്നേതു ഭാഷയും
 ഏതേതു ഭൂഷയും
 ഏതേതു വേഷവും ശരിമാത്രം!
 തെറ്റുന വാക്കിനെന്നർത്ഥമെന്ന്
 ചുറ്റില്ലും നിന്മാരോ ചോദിക്കുന്നു.
 ഉത്തരമരിയാത്ത മണ്ഡൻ ഞാൻ
 ഉത്തരം നോക്കിയിരിക്കുന്നു!

രിയാവുന്നു. ഒരു സവർണ്ണ ജീർണ്ണവെന്നതെ മരച്ചുകൊണ്ട് നിൽക്കുന്ന അവർണ്ണസുവർണ്ണ വെനും എന്ന് പ്രയോഗിച്ചതാർ?

ജാതിമതങ്ങൾ സർക്കാർ രേഖകളിൽനിന്ന് കളയാനാവില്ലെങ്കിൽ സ്വർഖഭ്യക്കില്ലും ഒഴിവാക്കണം. ഇതിപ്പോൾ എല്ലാംകൂടി ഒഴിയാബാധ യായിരിക്കുന്നു.

യാതെന്നും വിശാഖമില്ലോതെ അടിപാളിയായി പോവുമ്പോൾ ചില പ്രോൾ അടിപത്രം. അപ്പോൾ എന്തിലെങ്കിലും വിശാഖിക്കുക എന്നാവും.

വീണ്ടും ദാഹിക്കുമെന്നറിഞ്ഞെതുകൊണ്ടുതന്നെന്നയാണ് കൂടിക്കുന്നത്. വെള്ളത്തെ വിശാഖമില്ല എന്നെങ്ങനെനെ പറയും? - ചൂൽ കൂടിക്കരുത്.

മാറ്റം സ്വാഭാവികം. ബ്ലാക് ആന്റ് വൈറ്റ് ജീവിതം കണ്ണാലവരിയില്ലോ? ദിന രാത്രെങ്ങളും വൃഥാക്ഷയ ഞങ്ങളും കണ്ണാൽ കൊള്ളിംത്തതും കൊണ്ണാലും കാണാത്തതും കുഴപ്പം. ആവശ്യമുള്ളത് നിലനിൽക്കും. മറ്റു നശിക്കും.

അർഹത അനുസരിച്ച് ആവത്യചെയ്യുക. പിന്നെ ലേശം കഷമ. കുറച്ചു സഹനം. വരാനുള്ളതു വഴിയിൽ തങ്ങില്ല. മാറണ്ടതു മാറുക തന്നെ ചെയ്യും. വേകുവോളം കാക്കാമെങ്കിൽ ആറുവോളം കാത്തുകുടേ?

ഒളത്യം

മഹാക്ഷുഖി അശീഖരിഷ്ഠൻ

ദിർഘനാൾ ജോലിചെയ്തിട്ടു
സർക്കാരാപ്പീസിൽ നിന്മനാരാൾ
പിരിഞ്ഞുപോയതിന്പിറ്റേ-
നൃണർന്മാനതിരാവിലെ
പെട്ടു പല്ലുത്തേച്ചിട്ടു
കാപ്പിക്കായ് കാത്തിരിക്കവെ
ഭാര്യയോതുനിതിനേങ്ങും
പോകേണ്ടനിവീലയോ?
'ഹനിവേണമെന്നിക്കല്ലപം
വിശ്രമം; അതിനാലിനി
വീടുകാര്യം കുറച്ചാക്കൈ-
യേറ്റടക്കേണ്ടതായ് വരും'
ഒരുമിന്നൽപ്പിണർപ്പോലെ
യുള്ളത്തിൽക്കാണ്ടിതെക്കിലും
മരിച്ചുനുമുരയ്ക്കാതെ
ചിരിതുകിയിരിക്കയായ്.
'പുറത്തെക്കാനുപോയ്, വേഗം
വനിടാ'മെനു ചൊല്ലിനാൾ
“പെൻഷൻവാങ്ങാൻ മാത്രമല്ല
പോകേണ്ടതിനിമേലിലായ്”
ചെലവാക്കാം തെല്ലുനേരം
ചെന്നാവായനശാലയിൽ....
ശമിച്ചിട്ടുമൊത്തീല...
മനസ്സിൽക്കോളിള്ളക്കമോ?
തനിക്കുമുന്പിലേ പെൻഷൻ-
പറ്റിപ്പോയസുഹൃത്തിനെ
സന്ദർശിച്ചുമടങ്ങീകിൽ

മനോദ്ദേശമകറ്റിടാം
 “പെൻഷനായാൽ മഹാകഷ്ടം
 ഒന്നുമേയില്ലെച്ചയുവാൻ
 നമ്മേളേക്കാണ്ഡാർക്കുമില്ല
 കാര്യമായുപകാരവും”
 സുഹൃത്തിന്റെ പരാമർശം
 നല്കിലോട്ടും മനസ്സും
 പാർക്കിലെങ്ങാൻ പോയിരുന്നാ-
 ലല്പം ശാന്തിലഭിച്ചിടാം
 പാർക്കിന്നരികിലെബുമ്പിൻ
 ചാരത്തേക്കുനടക്കവേ
 വാങ്ങിനാനഞ്ചുരുപയ്ക്കു
 കപ്പലണ്ടികൊരിക്കുവാൻ
 ഇനിയെന്തിനിയെന്തന
 ചിന്തയുള്ളിൽ തിള്ളയ്ക്കവേ
 അരുളിലോട്ടുമാശാസം
 മനമാരുതഗന്ധവും
 പെട്ടനാങ്ങുപരിനെത്തരീ
 കുടമായച്ചില പക്ഷികൾ
 കൊത്തികൊത്തിപ്പുറുക്കാനാ-
 യോട്ടാട്ടുഖവഹളത്താട്ടും
 കപ്പലണ്ടിയിടയ്ക്കോരോ-
 നവയ്ക്കിട്ടുകൊടുക്കവേ
 എനിക്കെന്നിക്കെന്നുതിക്കി-
 യവയോടിനടക്കവേ
 കാണുന്നു നിമിഷാർഥത്തിൽ
 തന്റെ ദൗത്യമനുത്തമം,
 കണ്ണില്ലയെന്തുകൊണ്ടിത്ര
 ചന്തമാർന്നൊരു പുരണം
 സഹയർഷംചരിപ്പോൾക്കു
 തുണ്ണയേകാം, വിശക്കുനോൾ-
 കണ്ണവും, വിദ്യയർത്ഥിക്കും-
 കൃതാർത്ഥംശിഷ്ടജീവിതം.

മാത്രതുപോകുന്ന മലയാളം

(ഒരു ഉണ്മക്കാവർത്ത)

ചാരി പോൾ

കർക്കിടക്കരി വേഷമഴിച്ചുവെ-
 ചുർക്കൻ കിഴക്കേക്കുളത്തിൽ കുളിച്ചുവ-
 സനാനു മുറിക്കിച്ചുവപ്പിച്ചു പുണ്ണിരി-
 ചുനു ചിങ്ങത്തിൻ പുലതിയെപ്പുല്കവേ
 തന്യുരാൻ തന്റെ വരവേല്പിനായ് തെച്ചി,
 തുന്ന, മുക്കുറ്റികൾ പുച്ചടി നില്കവേ
 തുന്നങ്ങളില്ല, കളിനങ്ങൾ, മാബലി
 കുന്ന കുല്യകൾ വരുമ്പോൾ കിടാങ്ങളിൽ
 പൊട്ടിച്ചിരികൾ, തൊടിയിൽ തിടംവെച്ച
 പച്ചക്കരികൾ, അരയിൽ നിന്നയുന്ന
 പുസന്ധ്, മുറ്റത്തു പുക്കളം, മേനിയിൽ
 പുതനുടയാട, പൊൽക്കിനാവുള്ളില്ലോ.
 ഇപ്പാൽക്കിനാവിൻ മൺിതേരിലേറി ഞാൻ
 സൃപ്പലാതത്തിന്റെ മുറ്റത്തിനങ്ങവേ
 ഇനു പൊന്നാണം, മഹാബലി മുറ്റത്തു
 വനു, കുരയ്ക്കുന്നു നായ്, ഇല്ല പുക്കളം.
 ഇല്ലാരുമാരും പുറത്തെങ്ങു, മിദ്യര-
 മെല്ലാം നടനു വലഞ്ഞു വന്നെത്തിയി-
 ടില്ലാരാൾപോലും പരിചിതനെന്നോർത്തു
 നന്നവിഷാദിച്ചു മാബലി പിന്തിരി-
 ണ്ണതകില്ലും കാതോർത്തു നിനുപോയ് തെല്ലിട്.
 ആ മൺിമാളികയ്ക്കുള്ളിൽ നിന്നപ്പോഴു-
 താംഗലവാണി, യതിൻപൊരുളിങ്ങനെ:

“മമ്മീ”, വിളിക്കുന്നു മക്കളാരോ, “കാണു-
കെമ്മട്ടു കോമാളിവേഷം! ചിരിച്ചുപോ-
മാരും, നെടുതാമൊരോലക്കുട, ദേഹി-
മാകെവര, ചിതൽപ്പുറുപോലെ ശോഭ-
കട കിരീടവും കപ്പടാമീശയും
കൊട്ട കമഴ്ത്തിയപോലെ കുടവയ-
ണാട്ടുമിണങ്ങാകടക്കൻ (അഖാസിത-¹
നോറുകടക്കൻ കലകൾ!) ഉടുമുണ്ടു
മുട്ടുവിട്ടല്ലപമിരഞ്ഞുന്നു. കഷ്ടമേ!
വട്ടാണു, വല്ലോം കൊടുത്തുവിട്ടുകുക.”
അമ്മുമ കേട്ടുവോ? കുണ്ടിൽപ്പതിച്ചതാ-
മമ്മിച്ചിയിൽ പുർവ്വിപ്പതി പുനർജനി-
ച്ചിനോണമെനോർത്തു തട്ടിപ്പിടിഞ്ഞത്തി
മുന്നിൽ “ഹാ! മാബലി! മാപ്പ്, എൻ്റെ കുട്ടികൾ-
കില്ലോണമെന്ന വികാരം, വിചാരവും
നല്ല മലയാളമെന്ന മറന്നുപോയ!

വേണ്ടവർക്കോണം വിലയക്കുവാങ്ങാം, നീണ്ടു-
നീണ്ട ക്യു നിന്നിറു ‘മാവേലി’വീര്യമോ²
കീഴക്കെന്ന നോക്കി ലേശം ‘വിദേശി’യോ
വീശി, ‘നേരംപോക്’ നക്ഷത്രഹോട്ടലിൽ!
സഞ്ചാരികൾക്കൊരുമേള, ‘സാംസ്കാരിക’-
പ്ലഞ്ചാൽ, യല്ലപം കമകളി...യോകയെയും
സർക്കാരുനോക്കും നമുക്കതിൽ കാരുമി-
ല്ലിക്കാലമോണം ചടങ്ങേ മഹാബലി!”
ആയിരം ചാനൽ വിരൽത്തുവി, ലിക്കിളി,
യാഗ്നാദ,മുദ്രവേഗ...മെല്ലോം വിളസുനോ-
ളാർക്കുണ്ടു നേരം പുറത്തെക്കു നോക്കുവാൻ?
പുക്കാല,മോണം....ഈതോക്കപ്പുഴക്കമ!

1. ആദ്യ അഖാസി - പ്രശസ്ത എന്നീസ് കളിക്കാരൻ

2. സിവിൽ സബ്സൈൻ കോർപ്പറേഷൻ വിൽക്കുന്ന മദ്യം

ନେତ୍ରମାଳୀ

വേറിട്ടുകേൾക്കുന്ന ഒച്ച

എ.എ.എ.സചീറ്റുകൾ

ചേന്തൻ തുളസീഭരത്തിന്റെ പുതിയ കവിതാസമാഹാരമാണ് ആരംഭക്കാർ എറ്റവും മാത്രം ചേന്തൻ തുളസീഭരത്തിന്റെ പുതിയ കവിതാസമാഹാരമാണ്. ഒപ്പാവുത്തരണങ്ങളും സംസ്കൃതവുത്തരണങ്ങളും അയൽത്താഴീനായി കൈകാര്യംചെയ്യാനുള്ള കരയ്ക്കാതുകാം തനിക്കു സിദ്ധമാണ് എന്നതിന് തെളിവുന്നല്ലകുന്നുണ്ട് ഇതിലെ ചപനകൾ. കവിതയുടും താൻ ഒരു പരിശീലനവും ആവശ്യമില്ല എന്നു യർക്കുവശായവരുടെ നിരക്കുകിലാശുന്ന ഒരുകാലത്ത് ഇതാ സിദ്ധി ചെറിയകാരുമല്ല. നല്ല ക്രാഫ്റ്റ് മാത്രമല്ല നല്ല കവിതയും തനിക്കു വഴങ്ങും എന്ന് തെളിയിക്കുന്ന ചില ചപനകളും ആരംഭക്കാർക്കിലുണ്ട്.

കാലക്രമത്തിലറിയാതെ മരന്തിനുള്ളിൽ
ബാലസ്വരൂപിയെയാരഹം പിന്നുവീണു.
പാലിച്ചുപോന പല നൈകൾ നാളിൽനാളിൽ
കാലാലങ്ങവെന്നടക്കത്തിൽ നമ്മിൽനിന്നും.

എന്ന്, -മഹാബലി- എന കവിതയിൽ വായിക്കാം. ബലിക്ക് അവകാശ പ്ലേട്ടു സർവ്വവും, മുന്നടിയിൽ അളന്നെടുത്ത വാമനൻ്റെ കമ നമുക്കരിയാം. ബലി അഹംഭാവിയായിരുന്നു എന നൃയൈകരണവും നാം കേട്ടതാണ്. ബാലസ്വരൂപിയായ വാമനൻ എന്നത് ബലിയുടെ ഉള്ളിൽത്തന്നെ പിന്നുവീഴുന്ന അഹന്തയാശണനും, ബലിയില്ലെങ്കിൽ മുഴുവൻ നമകളേയും മുന്നടിവെച്ച് അളന്നെടുത്തത് അഹന്തയാശണനും പുതിയൊരു നിർവ്വചനം അവതിരിപ്പിക്കുകയാണ് ഈ കവിതയിൽ. -പാതാളമാണു പതനം, പതരാതെ പാദം ശ്രീതാവുമിഖരയില്ലെന്നുക-, എന്നും, -ചേതസ്യ് അഹന്തയുടെ വാമനരൂപികൾക്കായ് വീതിച്ചിടായ്ക- എന്നും പരഞ്ഞുവെക്കുന്നുണ്ട് ഈ കവിത. ഇത്തിരിവെട്ടം മാത്രം കാണുകയും ഇത്തിരിവെട്ടം ചിന്തിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന വാമനത്തെത്ത വെലോപ്പിള്ളി ഓൺപ്രാട്ടുകാരിൽ അടയാളപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട് എന്നും കുട്ടത്തിൽ ഓർക്കാം.

കുടംതിൽനിന്ന് പുറത്തുവരുന്ന ഭൂതത്തെപ്പറ്റിയാണ് നാം കേട്ട കമകളാക്കേ. മനുഷ്യനെ മുഖപ്പത്തുതിയിൽ മയക്കി കുടംതി നകത്ത് അടച്ചാക്കുന്ന ഭൂതത്തെപ്പറ്റിയാണ് -കുടം-എന്ന കവിത.

മുവസ്തുതികളിൽ മുഴുകിഞ്ഞാനു
നിമിഷമങ്ങനെ മിച്ചപ്പെടിയ്ക്കവേ

പിരിച്ചുകൊണ്ടവൻ കുടത്തിലേയ്‌ക്കെന്ന-
പ്ലിടിച്ചിരകൾ വായടച്ചുകെടുന്നു.

കുടം വളർന്നെന്തു കുലവും കാലവും

അകത്തടക്കിയതറിഞ്ഞു പിന്നെ ഞാൻ-

എന്ന കവിത അവസാനിക്കുന്നോമോൾ, കച്ചവടത്തിലും ലാത്തതിലും
മാത്രം കണ്ണുള്ള രൂ സമുഹം അകപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന മുഴുവൻ ദുര
നവും ഉൾക്കൊള്ളാൻ കഴിയുന്ന ബിംബമായി കുടം വളരുന്നതു
കാണാം.

എറ്റവും മുറുക്കമുള്ള അതിമനോഹരമായെങ്കു രചനയാണ്
യക്ഷിപ്പിറിവിൽ എന്ന കവിത.

കിളുന്നുവെറ്റില ചിന്തയി, ലന്നിളി-

പഴുക്കടയ്ക്ക, നിലാവെട്ടം

നിരിഞ്ഞ പാതിര, ശൃംഗാരച്ചിരി

വാതിൽത്തുറന്നിടുമാകാശം..

-മുറുക്കുവാനായ തരുമോ നുറോരു

തരി? രാക്കിളിമൊഴി കൊണ്ണുന്നു..- എന്ന്, നാം

കേട്ടു പരിചയിച്ച കമയിലെ യക്ഷിയെക്കുറിച്ചുതന്നെന്നയാണ് കവി
ത. പ്രകൃതിയിലെ ദൃശ്യങ്ങളെ മുഴുവൻ യക്ഷിയിലേയ്ക്ക് അന്ന
യിക്കുന്നതിന്റെ കാവ്യംഡി പ്രത്യേകകം ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതുണ്ട്. കവി
തയുടെ തുടക്കംമുതൽ ഒടുക്കംവരെ സഹൃദയരെ, യക്ഷിപ്പാലകൾ
പുത്തുമണം പരക്കുന്ന സ്വപ്നലോകത്തുനിർത്താൻ ഈ കവി
തയ്ക്കു കഴിയുന്നുണ്ട്. പാരസ്യരൂപമായി അറുപോകാത്ത
ബന്ധംപൂലർത്തുന്ന ചേന്നെന്തു കവിതകൾ , ഈ കവിയെ ശ്രദ്ധി
ക്കുക എന്ന ഗതവുമായി വിളിച്ചുപറയുന്നവയാണ്.

ആര്യശലോകത്തെ രാജകുമാരൻ

സി.എ. റാഡിയർ

(പണ്ഡുപണിഭാരു രാജകുമാരൻ, എ.ഐ.എസ്സ്.ജീവൻ, ഗുരുപണ്ണിക്കേഷൻസ്,
കോഴിക്കോട്, വില 40.00)

ഇന്നത്തെ ലോകവുമായി ഇണങ്ങിച്ചുരാത്ത ആര്യശലോകൾ അവതരിപ്പി
ക്കണമെങ്കിൽ പഴയകാലത്തെക്കു പോവുകയാണ് സാകര്യം. എ.ഐ.എസ്സ്.ജീവൻ
'പണ്ഡു' പണിഭാരു രാജകുമാരൻ'ന്റെ കമ പറയുന്നത് അതുകൊണ്ടാണ്.

പ്രകൃതിയോടും ജീവജാലങ്ങളോടും ദയയും സ്നേഹവും പുലർത്തുന്ന ഒരു രാജകുമാരന്റെ കമയാണിത്. പ്രാർത്ഥനയിലും പ്രതാനുഷ്ഠാനങ്ങളിലും മറ്റും പലിയ വിശ്വാസമാണ്. അംഗ, കൂട്ടിയായിരിക്കു മരിച്ചു. പതിനഞ്ചാം വയസ്സിൽ അച്ചനും. മരിക്കുമ്മുന്പ് രാജാവ് മകനെ രാജാവായി അഭിഷേകം ചെയ്തിരുന്നു.

തന്റെ തത്തയും കുതിരയുമൊത്ത് ഉദ്യാനത്തിൽ പിഹരിക്കാനാണ് കുമാ റം താല്പര്യം. രാജാവാകുണ്ടാൻ അതൊക്കെ നഷ്ടപ്പെടുമല്ലോ. പോരാത തിന് അയൽ രാജുത്തിന്റെ യുദ്ധഭേദിഷ്ഠിയും. സെസന്യും സജ്ജമാണെന്ന് സെസന്യാധിപൻ പറയുന്നുണ്ടെങ്കിലും അനേകംപേരും മരിക്കുന്ന യുദ്ധം വായ്പാടാണ് കുമാരന്റെ പക്ഷം. ടടവിൽ ഒന്നു തീർച്ചയാക്കി. താൻ ദ്രോയ്ക്കുപോയാൽ മതി. സെസന്യുമൊന്നും വേണ്ട. തത്തയും കുതിരയും കുമാരന്റെ കുടുംബപ്പെട്ടു. വഴികാട്ടാൻ രണ്ടു ഭേദങ്ങൾ. കളരിയിലെ പുഞ്ചമുറിയിൽ പ്രതാനുഷ്ഠാനവും ധ്യാനവുമൊക്കെ പുരിത്തിയാക്കിയാണ് യാത്ര.

കൊട്ടാരംപാചകകാരിക്ക് രാജുരേണും നേടണമെന്നൊരാൾ. മോഹം ആർക്കമാകാമല്ലോ. രാജകുമാരനെ ഒഴിവാക്കാൻ പാചകകാരി കണ്ടമാർഗ്ഗം അപ്പുത്തിൽ വിഷംചേർക്കുകയാണ്. പക്ഷേ തത്ത ഇതെല്ലാം കാണുന്നുണ്ടായിരുന്നു. യാത്രപുറപ്പെടുവോൾ പാചകാരി കുമാരനുകഴിക്കാനുള്ളിട്ടും അപ്പും പൊതിഞ്ഞുകെട്ടിക്കാട്ടുത്തു. കാട്ടിലുണ്ടയാണ് യാത്ര. കേഷണം കഴിക്കാറായപ്പോൾ അപ്പും കഴിക്കേണ്ടണ്ണു തത്ത പരഞ്ഞു. അതിൽ വിഷമുണ്ട്. അപ്പും ഉപേക്ഷിച്ചു. കേഷണത്തിന് തത്ത കായ്ക്കിക്കൾ പറിച്ചുകൊടുത്തു.

നിത്യവും പ്രാർത്ഥനയ്ക്കുണ്ടെങ്കിലും ഉച്ചയ്ക്കും രാത്രിയും വിശ്രമവും കേഷണവും പ്രാർത്ഥനയോടെയാണ്. ഉപവാസവും ഇടയ്ക്കുണ്ട്. കാട്ടിൽ പാവും, ആനയും, പുലിയും, കരടിയുമൊക്കെ നേരിട്ടുവോൾ പ്രാർത്ഥനയാണ് പ്രതിവിധി. ദിനംതോറും കുമാരന് തേജസ്സ് കൂടിക്കുട്ടി വന്നു. ശത്രു സെസന്യത്തോട് അടുക്കാറിയാപ്പോൾ കുതിരപ്പുറത്തായി യാത്ര. കൈകൊണ്ടു പിടിച്ച ഒരല്ലും കവുങ്ങും കുമാരന്റെ ഓരോ കയ്യിൽ വേരോടെ പിശ്ചതുപോയും. അവയും കയ്യിലേതി കുതിരപ്പുറത്തുവരുന്ന അതിതേജസ്വിയായ രാജകുമാരനെക്കുണ്ട് ശത്രുസെസന്യും തിരിഞ്ഞെന്നാട്.

രക്കംചിന്താതെ യുദ്ധംജയിച്ച് തിരിച്ചുവരുന്ന രാജകുമാരൻ പാചകക്കാരിയെ ശിക്ഷിക്കുന്നില്ല. അവരെ മഹാരാജിയാക്കി ഭരണം ഏലപ്പിള്ളുകൊടുക്കുന്നു. തന്റെ തത്തയും കുതിരയും ഒന്നിച്ചു കാട്ടിലേക്ക് പോകുന്നു. ആവശ്യമുള്ള പ്ലാറ്റ് തന്റെ സഹായമുണ്ടാകുമെന്ന് പറഞ്ഞാണ് പോകുന്നത്.

ഇതോരു ബാലസാഹിത്യ കൃതിയാണ്. കൂട്ടികളുടെ ഭാവനയ്ക്ക് ഇതൊക്കെ ഇണങ്ങും. അവർക്ക് തത്തരെയയും കുതിരരെയയും രാജകുമാരനെയും ഇഷ്ടപ്പെട്ടും. സാരോപദേശമെന്ന നിലയ്ക്ക് ഇതോരു നല്ല കൃതിനെന്ന.

എന്നാൽ മുതിര്ന്നവരുടെ യുക്തിബോധം പല ചോദ്യങ്ങളും ഉന്നയിക്കാം. കമയിൽ ചോദ്യമീല്ല എന്ന പഴയ ഉത്തരമേ ഇവിടെയുള്ളു. മനസ്സിൽ അല്പം സാല്പം ബാക്കിയുള്ളവർക്ക് കൗതുകത്തോടെ വായിക്കാം. ♦

....കൂട്ടുകൾ തുടർച്ച...

മലയാളഭാഷാ വൈദഗ്ധ്യവും ഉള്ള ഈ കമാക്കുത്ത് ശ്രദ്ധിക്കപ്പെടാതെ പോയ ഒരു അനുഗ്രഹമാണ്. ചെറിയ ചെറിയ വാക്കുകളിലൂടെ വലിയ വലിയ കാഴ്ചപ്പാടുകളിലേക്ക് വർത്തമാനവൃത്തമകളെ - അവയെ കുടുതൽ യേക്കരമാക്കുന്ന പൊള്ളത്തരങ്ങളേയും വിധ്യശിത്തരങ്ങളേയും നാട്യപ്രധാനങ്ങളായ പ്രദർശനങ്ങളേയും പ്രകടനങ്ങളേയും പലമാനങ്ങളിൽ വിചാരണചെയ്യുന്ന അതിസുക്ഷമമായ ആക്ഷേപഹാസ്യമുന്നകൾ വിദഗ്ധമായി പ്രയോജനപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട് സ്വന്തം സാന്നിധ്യം മുകുന്നുണ്ട് ഒഴുപ്പാടില്ലാതെ അറിയിക്കുകയാണ്.

ലേവനങ്ങളിൽ ശ്രീ. തോമസ് മാത്യുവിഞ്ഞേയും ശ്രീ. വസന്തൻ സാറിഞ്ഞേയും നിരീക്ഷണങ്ങൾ, കണ്ണടത്തല്ലുകൾ, എത്തിച്ചേരല്ലുകൾ, കാട്ടിത്തരല്ലുകൾ....എല്ലാം ഗംഭീരമായിരിക്കുന്നു.

സ്വന്തം

വിജയൻ പി.എൻ

പുസ്തകം 12 ലക്ഷം 2ലെ മുസ്തകം മുണ്ടപ്പാലത്തിന്റെ ‘നീയും ഞാനും’ എന്ന കവിതവായിച്ചു സകടപ്പെട്ടു. പേരിസ്യൻ സുഫികവി ജലാലുദീൻ റൂമിയുടെ കവിതയാണത്. ഏതാണ്ടിങ്ങനെ വിവർജ്ജനം.

കാമുകൻവന്ന് വാതിലിൽമുട്ടി.

അക്കത്തുനിന്ന് കാമുകി ചോദിച്ചു

‘ആരാണ്?’

‘ഞാനാണ്’ - കാമുകൻ പറഞ്ഞു

കാമുകി - ‘ഈ മുറിയിൽ രണ്ടുപേരുക്ക് ഇടമില്ല’

പിൻവാങ്ങിയ കാമുകൻ മടങ്ങിവന്ന്

വിണ്ണും വാതിലിൽ മുട്ടി.

‘ആരാണ്?’ -അവൾ

‘നീയാണ്’ - കാമുകൻ മറുപടി

അ വാതിൽ മലർക്കെ തുറന്നു.

ഈ മനോഹരമായ ഭാവന മനസ്സിൽവെച്ചുകൊണ്ട് പി.ടി.കുണ്ട്രുമുഹമ്മദ് ‘മർത്തിബി’ൽ വല്ല സീനും ചേർത്തുട്ടുണ്ടോ എന്നെന്നിക്കരിയില്ല. മർത്തിബ് എന്ന സിനിമ ഞാൻ കണടിക്കില്ല. ഒരുപാട് വായനാശിലമുള്ള ഒരു എഴുത്തുകാരനാകാം ശ്രീ. മുസ്തകം മുണ്ടപ്പാലം. വായിച്ചാസ്വദിച്ച ഈ ഭാവന മനസ്സിൽ പതിഞ്ഞു കിടന്നിരിക്കും. മർത്തിബ് കണ്ണടശ്രേഷ്ഠം സഹിക്കവെയ്യാതായപ്പോൾ മറ്റൊരു രീതിയിൽ എഴുതിക്കൊണ്ടും. അങ്ങെന്നെത്ത് സ്വന്തം രചനയാക്കി. ഇനിയെക്കില്ലും ഞങ്ങളെ പരീക്ഷിക്കുമുന്ന് മുസ്തകം അത് വിളിച്ചുപറിയണം.

സുകു, തോക്കാവാറ

Kottakkal

നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ഒഴംഗസംസ്കാരം

അരയുംപത്സംരക്ഷണാന്തരിന് ലോകമിന്ന് ഉറുന്നേക്കുന്നത് അയുർവൈദത്തിലേക്കാണ്. കഴിഞ്ഞ നൂറ്റാണ്ടിൽ അയുർവൈദ ദത്തിന്റെ നവോത്ഥമാനന്തരിന് വച്ചിരുത്തിച്ചത് വൈദ്യരത്നം പി. എസ്. വാരിയർ ആണ്. 1902-ൽ അദ്ദേഹം നധാവിച്ച കോട്ടയ്ക്കൽ അരുവൈവദ്യശാലയാണ് ലോകമുഴുവൻ അയുർവൈദത്തെ അടയാളപ്പെടുത്തിയത്.

ആധികാരികമായ അയുർവൈദം

വൈദ്യരത്നം പി.എസ്. വാരിയരുടെ
ആരുവൈവദ്യശാല

കോട്ടയ്ക്കൽ-676 503, കേരളം

Tel: 0483-2808000, 2742216, Fax: 2742572, 2742210

E-mail: mail@aryavaidyasala.com / avsho@sancharnet.in

Web: www.aryavaidyasala.com

കോട്ടയ്ക്കലിൽ ധാരാളിയിലും ആലൂവയിലും കാച്ചിയിലും (തുകാക്കര) ആശുപത്രികൾ ▶ കോട്ടയ്ക്കലിൽ ചാരിപ്പിൾ ഹോസ്പിറ്റൽ ▶ കോട്ടയ്ക്കലിൽ കമ്മികേറ്റും ഒഴംഗസിർമ്മാണഫാക്ടറികൾ ▶ അണ്ണന്തുറില ഡിക്ക് ഓസ്ട്രീഷ്യൻ രജിസ്ട്രാറും ▶ ഗവേഷണത്തിനും പ്രസിദ്ധീകരണത്തിനും പ്രത്യേകം വിഭാഗങ്ങൾ ▶ ഓഴംഗ ഡോക്ടറും ▶ രാഷ്യസംസ്കാരവൈക്ഷണക്ക് കേന്ദ്രം ▶ ആയുർവൈദപഠനസാരകളും ▶ 20ശാഖകൾ, 1200-ൽപരം അംഗീകൃത പിത്തണ്ണക്കാർ ▶ പി.എസ്.വി.നാട്യാശാലം ▶ ബൈജ്ഞാനിക പി.എസ്.വാരിയർ മൂസിയം

Printed and Published by K.V. Ramakrishnan and owned by NV Krishnarrior Smaraka Trust, Kottakkal - 676 503 Kerala and Printed at Kamala Printers 7/615, Oyitty Road, Clt.1 and Published at Kottakkal . Editor : K.V. Ramakrishnan.

*Regd with the Regd of NPI
NO: 70774/98.*